

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 121

Dijous, 20 de maig de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 80, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la primera infància

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre adopcions internacionals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància pel que fa a les adopcions

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions internacionals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del a Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts.

1. **Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la primera infància** (Tram. 300-00225/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:02)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

8294

Resposta: conseller d'Ensenyament.

8295

Rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

8297

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

8298

La Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV) intervé per allusions.

8299

2. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris** (Tram. 302-00261/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (10:36)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

8299

— Esmenes del G. Socialista al Parlament de Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega.

8300

Posició del Grup Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

8302

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

8303

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

8304

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena.

8305

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC - EV).

8306

Votació del punt tercer de la Moció, amb l'esmena núm. 2 incorporada, i del punt cinquè (11:25): aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

8306

Votació del punt primer, amb l'esmena núm. 1 incorporada, i dels punts segon, quart i sisè (11:26): aprovats per unanimitat.

8306

3. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre adopcions internacionals** (Tram. 302-00262/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:26)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC), que n'anuncia la retirada en favor d'un text transaccional.

8307

4. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància pel que fa a les adopcions** (Tram. 302-00263/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (11:34)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC - EV), que n'anuncia la retirada en favor d'un text transaccional.

8308

5. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya** (Tram. 302-00267/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (11:42)

Presentació: Sra. Nadal i Aymerich (P), que n'anuncia la retirada en favor d'un text transaccional.

8309

6. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions** (Tram. 302-00268/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (11:52)

Presentació: Sra. Barenys i Martorell (S), que n'anuncia la retirada en favor d'un text transaccional.

8310

7. **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions internacionals** (Tram. 302-00269/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (12:04)

Presentació: Sra. Palau i Gil (CiU), que n'anuncia la retirada en favor d'un text transaccional i també la retirada de les esmenes núm. 1 i 2 al punt divuitè de l'ordre del dia.

8311

El secretari primer llegeix el text de la Moció transaccional presentada.

8313

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

8314

Votació de la Moció transaccional (12:20): aprovada per unanimitat. 8314
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social (Tram. 302-00264/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (12:21)

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 8315

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal. 8316

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 8317

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 8318

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 8319

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 8319

Posició del grup presentant: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 8320

Votació del punt núm. 1 (13:00): rebutjat per 40 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció. 8321

Votació del punt núm. 2 (13:01:00): rebutjat per 9 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció. 8321

Votació dels punts núm. 3 i 5 (13:01:32): rebutjats per 9 vots a favor, 59 en contra i 30 abstencions. 8321

Votació del punt núm. 4, amb la incorporació de l'esmena núm. 2 (13:02): rebutjat per 34 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions. 8321

Votació de l'esmena núm. 1, d'addició d'un nou punt (13:03): rebutjada per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. 8321

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment del 'ocupació de les dones a Catalunya (Tram. 302-00265/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (13:03)

Presentació: Sra. Duch i Plana (S). 8321

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet. 8323

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, 2, 3 i 4)

Torn a favor: Sra. Neras i Plaja. 8324

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1, 2 i 3)

Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich. 8325

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac. 8326

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 8327

Posició del Grup presentant: Sra. Duch i Plana (S). 8327

El secretari primer llegeix els punts 2, 4 i 6 transaccionats. 8328

Votació del punt 2 de la Moció, amb l'esmena transaccional incorporada (13:50:16): rebutjat per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 8329

Votació de la resta de punts, amb incorporació d'esmenes transaccionals dels grups Popular i de Convergència i Unió (13:50:42): aprovats per unanimitat. 8329

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del a Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya (Tram. 302-00266/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (13:50)

Presentació: Sr. Carbonell i Abelló (S). 8329

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac. 8330

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 8331

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 8331

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 8332

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 8333

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 8334

Votació del punt 1 (14:34:04): rebutjat per 58 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció. 8335

Votació del punt 2 (14:34:46): aprovat per unanimitat. 8335

Votació del punt 3 (14:35): aprovat per 108 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions. 8335

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 80.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la primera infància

Correspon substantiar el catorzè punt de l'ordre del dia, és a dir, interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la primera infància. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Carme Tolosana, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, honorable conseller, ens trobem avui substantiant una interpellació formulada com d'atenció a la primera infància. Aquests dies passats, al seu equip i a altres diputats i diputades de la Comissió de Política Cultural vinculats a temes educatius, ha sortit molts cops la pregunta de per què la interpellació i per què la formulació. I em sembla que ara és el moment adient per donar resposta a aquestes dues qüestions. Per què aquesta interpellació? Una, perquè les polítiques d'atenció a la infància, l'educació en general, formen part dels eixos centrals de les propostes polítiques d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i també perquè en la nostra feina d'impuls i de control del Govern tenim el repte de fer el seguiment de la proposta que va sortir en el debat de política educativa, pel que fa a la creació de 30.000 places d'educació infantil zero - tres. Aquesta, d'una banda.

Per què una formulació general? Doncs també una formulació més general perquè nosaltres no volíem caure en el parany que quan parlem d'infants, parlem només d'aquells infants, diguem-ne, normals o normalitzats, i fem, com de vegades nosaltres mateixos hem denunciat, algunes polítiques del Govern que sempre tracten com una mena de dues Catalunyes. Si això no ho volem per a les polítiques més generals, de cap manera voldríem que això succeís per a les polítiques d'atenció a la infància. Per tant, es tracta, essencialment, d'allò que és educatiu, però no només referit a aquells infants dintre de la «normalitat», entre moltes cometes, sinó, a tots els infants.

La importància –no cal dir-ho, s'ha repetit moltíssimes vegades– de l'educació, l'atenció educativa externa a les famílies per als infants més petits es deriva de canvis en l'estructura familiar, que és cada cop menys complexa... Les famílies són menys ramificades i trobem moltes famílies nuclears amb molts pocs mem-

bres; sobretot, i cada cop més, amb fills únics o famílies monoparentals. Això, què vol dir? Vol dir que representa la privatització de l'espai familiar i la separació entre les esferes laborals i residencials; que ha desaparegut aquella educació, veïnalment compartida, i queda aquesta tasca limitada als progenitors i a l'escola. De fet, els nens no poden sortir sols a jugar al carrer –moltes vegades necessiten la cura i l'acompanyament dels adults, per problemes de seguretat.

A l'Informe d'enguany del Síndic de Greuges hi ha la proposta de fer un estudi sobre la seguretat als parcs, perquè les «vivendes» no ofereixen tampoc les condicions idònies perquè els nanos desenvolupin el seu joc. Per tant, l'atenció a la infància no pot quedar reduïda a l'àmbit familiar, i considerar l'excepcionalitat de quan aquest àmbit familiar no és suficient, sinó entendre que a nous reptes tenim la necessitat de donar noves respostes. A aquest fenomen, que és conegut com la insolarització de la vida, és a dir, que ens veiem en cercles molt reduïts, nosaltres entenem que cal donar-hi una resposta global, integrada, de polítiques concurrents que donin solució a tots els problemes o, senzillament, a les noves demandes que apareixen pels nous canvis de vida.

Ens agrada assenyalar que no es tracta que les famílies monoparentals o la insolarització de la vida sigui una limitació, una pèrdua de, sinó, senzillament, una manera de viure diferent en un moment diferent.

Naturalment, també apareixen, això sí, problemes que abans no detectàvem: greus bosses de marginació, problemes de salut de fills que els seus pares han patit la sida, de dificultats d'adopció, que també nosaltres penssem que haurien de tenir resposta.

El marc legal que tenim a Catalunya nosaltres entenem que són les dues grans lleis. D'una banda, la LOGSE, quan parla de l'educació infantil, i d'una altra, la Llei 8/1995, de 19 de juliol, quan al seu article 29 ens diu que: «L'educació infantil, que comprèn fins als sis anys d'edat, ha de contribuir al desenvolupament físic, intel·lectual, afectiu, social i moral dels infants.

»Els centres i serveis que tenen cura d'infants de menys de sis anys, sigui quina en sigui la denominació genèrica, la classificació o la titularitat, han de contribuir a l'atenció social i educativa d'aquests, mitjançant el desenvolupament de llurs capacitats de relació, observació, coneixement del propi cos i adquisició de progressiva autonomia.

»Les prestacions dels centres i els serveis que tenen cura d'infants de menys de sis anys han d'orientar-se, primordialment, a satisfer les necessitats de l'infant i a promoure el benestar en un ambient sa i segur.» I és en aquest marc legal que nosaltres desenvolupem aquesta proposta, perquè intentem fer –com deia abans– un control de l'actuació o de la no-actuació del Govern, i un impuls perquè aquestes polítiques que nosaltres considerem necessàries puguin ser realitzades i, a més, amb el màxim consens possible.

Hi ha també altres disposicions concurrents amb aquesta aspiració que nosaltres explicàvem ara, que són, per exemple, les del Consell de la Comunitat Europea, amb

les seves recomanacions sobre atenció a la infància, que reclamen la necessitat de proporcionar atenció als infants en el sentit més ampli; la necessitat d'elaborar polítiques globals, les responsabilitats de les autoritats nacionals, regionals i locals, i, fins i tot, diguem-ne, la societat organitzada que ha de sentir-se corresponsable de l'educació dels seus membres més petits. I també assenyala –i això és molt important– que: «Cal oferir serveis assequibles per als pares, perquè els estats membres» –diu– «han de prendre mesures per garantir que el finançament públic contribueixi en gran mesura al desenvolupament de serveis assequibles de qualitat i coherents, que ofereixin possibilitat d'elecció als pares.»

Quina seria la situació actual dels serveis educatius adreçats a la primera infància a Catalunya? Nosaltres pensem que, pel que fa a la situació actual, s'ha fet un petit pas endavant amb l'estudi que ha elaborat el Departament d'Ensenyament, a partir de les dades que figuren al full d'actualització de dades; encara que no en podem dir exactament un estudi, sinó una recopilació d'aquestes dades i una ordenació. Aquest estudi, però, té només un caire quantitatiu i, a més, parcial, i nosaltres reclamem que hi hagi un estudi qualitatiu, amb detecció de demandes, de necessitats, i amb l'oferta de models diversos.

Voldríem assenyalar que, pel que fa al model, nosaltres pensem que cal recollir la important tradició que les escoles bressol han tingut a Catalunya. La primera es considera que fou creada el 1840, en un període de gran impuls educatiu, pedagògic i social respecte a l'atenció a la primera infància en centres. Les dites escoles bressol representen tot l'espai del 36 al 39, amb la creació del Consell de l'Escola Nova Unificada i el desenvolupament pedagògic fet per la senyora Dolors Canals.

Per què ens entretenim una miqueta a fer aquesta introducció històrica? Perquè entenem que els models que proposem han de ser vinculats a les tradicions d'excel·lència que té l'atenció als petits en la nostra societat.

Sincerament, ens sembla que el desenvolupament o l'aplicació d'allò que va ser aprovat en els pressupostos –no pas amb el nostre vot– d'ajuda a les famílies, de suport a les famílies amb infants de més de dos i menys de tres anys, 5.000 pessetes de setembre, octubre, novembre i desembre del 99, a les famílies que ho sol·licitin i tinguin determinades condicions, no és exactament el que cal esperar i el que cal aspirar per donar atenció adequada als nostres infants a Catalunya.

Nosaltres també pensem que, d'acord amb el que hem formulat al començament, demanàriem al senyor conseller que ens expliqués quina és la relació que té el Departament d'Ensenyament –algunes estan més o menys explicades en els Programes de prevenció d'actuacions per a la família i la infància amb risc a Catalunya–, derivades de la Moció 77/V d'aquest Parlament. Hi ha algun esment de les actuacions que fa el Departament d'Ensenyament, i a nosaltres ens agradaria que el conseller ens fes una certa valoració de la seva relació amb els centres d'atenció a disminuïts, els centres de desenvolupament infantil d'atenció precoç,

els CREDA, els centres de recursos pedagògics, els centres de salut mental, infantil i juvenil, o els EAIA; els EAP –aquests ja potser adreçats a nois i noies més grans, però també ja que van a les escoles infantils i primàries, també haurien d'atendre el segon cicle d'educació infantil.

A la segona part de la meua interpellació intentaré completar les preguntes, i també començar a esbossar les propostes que fem per al millorament d'aquests serveis.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller d'educació, senyor Josep Xavier Hernández, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats; senyora diputada Carme Tolosana, més enllà de les bromes i els comentaris, que són normals en una situació com la que provoca la confecció d'un viatge, coincideixo plenament amb la senyora diputada que, de qualsevol grup parlamentari, de qualsevol partit polític, jo diria més que de qualsevol ciutadà, i òbviament d'aquest Parlament i del Govern de Catalunya, han de ser un objectiu constant d'actuació, de preocupació, d'ocupació, de seguiment, tot allò que faci referència a l'educació en un sentit general i, encara, d'una forma més concreta, d'allò que fa referència en un sentit ampli a l'atenció a la infància, inclosa l'educació i totes aquelles formes d'atenció. Estic totalment d'acord amb aquesta precisió que ha fet la senyora diputada. I això s'ha vist en repetides ocasions, en l'actuació del Govern i també en els debats i en les resolucions que ha aprovat aquesta cambra.

No és gens estrany parlar d'educació infantil dintre del marc d'aquest Parlament, bé sigui en el Ple, bé sigui en les comissions. I tampoc és gens estrany sentir actuacions o decisions del Govern en relació amb aquests temes que han estat, des de sempre, un objectiu prioritari de la nostra actuació política, tant des d'un punt de vista estricte de l'educació, i, per tant, d'allò que són les competències del Departament d'Ensenyament, com d'allò que d'una forma més genèrica podria dir-se d'atenció a la infància.

Només caldria referir-se al canvi substancial que la política d'atenció a la infància va tenir a principis des l'anys vuitanta, coincidint amb la transferència d'aquests serveis a la Generalitat de Catalunya; només caldria remuntar-se a tota la quantitat d'iniciatives de reforma que s'han fet, i com l'actuació d'aquí, del Departament de Justícia i també del Departament de Sanitat i Seguretat Social, en el seu dia i, avui en dia, del Departament de Benestar Social, han comportat, no només un ventall de fets i dades estadístiques, sinó una imatge admirativa per part d'altres comunitats, les quals s'han apropiat a la nostra legislació per tal de prendre, per dir-ho així, mires sobre el terreny d'allò que estava fent la Generalitat de Catalunya.

Amb molta raó s'ha referit la senyora diputada que cal referir-se no només a allò que en podríem dir educació infantil *stricto sensu*, allò que es fa a les escoles, per entendre'ns, sinó també a l'atenció a aquells infants que tenen, per dir-ho d'alguna manera, unes problemàtiques especials, sobrevingudes de situacions de les quals són víctimes i que, per tant, necessiten també una atenció especial més enllà de l'escola, dintre de l'escola i més enllà de l'escola.

En aquest sentit, jo voldria fer referència de com el principi que se segueix continua essent el principi d'integració i que, en el moment en què les estem..., per dir-ho així, l'educació normalitzada, procurem absorbir el màxim possible de casos, dintre d'aquest principi general d'integració. Encara que no sigui més que a efectes de paral·lelisme, es pot utilitzar la política que s'està seguint en el cas dels catorze - setze, i com el fet que la LOGSE hagi comportat obligatorietat d'assistència educativa en aquesta etapa ha comportat també una certa retirada del Departament de Justícia en relació amb problemàtiques que han de ser i poden ser admeses sempre que sigui possible pel Departament d'Ensenyament.

Igualment es pot dir això en relació amb l'atenció a la infància. Només cal mirar històricament per veure com dintre d'aquesta política d'integració, doncs, hi ha una diferència clara entre la dècada dels vuitanta i la dècada dels noranta, en què l'extensió, pràcticament al cent per cent, de l'educació als infants de tres a sis anys ha comportat, com és lògic, que tot allò que es pugui fer a l'escola, en l'àmbit d'unes propostes d'atenció a la diversitat i en l'àmbit d'un propòsit d'integració, no cal que se'n faci càrrec una direcció general especialitzada. Sense perjudici, com és obvi, que hi hagi programes per part d'aquesta direcció general en aquests casos que no tenen solució dintre del marc estricte de l'escola.

Feia referència la senyora diputada, i té tota la raó, i compta amb la coincidència del Govern, i amb la meua particular coincidència, en relació al fet que els nous temps porten nous reptes, noves dificultats i també noves formes de fer i noves necessitats de fer.

La nova estructuració de la família, anar a una família mononuclear, l'existència cada cop més important de famílies monoparentals, el fet de la reducció del nombre de fills, la incorporació de la dona al treball, el fenomen –per dir-ho així– de la ciutat i, per tant, d'una més proporció d'habitants en la ciutat en comparació amb el medi rural. Altres qüestions que hi han pròpies del nostre temps i de les nostres formes de vida, comporten, inevitablement, unes necessitats de la família en relació amb l'atenció als fills, que abans no es tenien.

A això és sensible –s'ha vist en la seva intervenció– la senyora diputada, i hi és sensible el Govern; després també m'hi referiré, però només cal fer ara una ullada a quina ha estat l'actuació del Govern en matèria de tres a sis anys, que continua sent infància, i com, des d'aquí, es pot dir que ha estat objecte d'una preocupació política que es traduirà en fets, des d'un punt de vista d'atenció a aquesta etapa, al segon cicle d'educació infantil.

El Govern mai ha negat, tampoc, el seu interès i la seva voluntat en relació al primer cicle, el zero a tres; si bé és cert que, des d'un punt de vista de l'ordenació prioritària dels temes, ho ha col·locat sempre dintre aquesta prioritat, darrere del que era l'aplicació de l'educació obligatòria de conformitat amb la LOGSE, que era clar, per imperatius legals, que comportava la seva primera obligació. Però sempre ha estat objecte de la nostra preocupació; i després em referiré a aquest tipus d'acció política a la qual es referia la senyora diputada en relació amb l'atenció a la infància.

I és cert, la LOGSE i la Llei 8/95 continuen, i són els nostres marcs legislatius. I això és el que està fent el Govern, quan es parlava de dotar de serveis assequibles, això és, precisament, el que està fent el Govern.

Demanava la senyora diputada, d'una forma més concreta, feia referència a un petit pas endavant en relació amb l'atenció a la infància per part del Departament d'Ensenyament. Jo diria que els passos endavant són moltíssims, no li'n diria més que dos. Una, i després m'hi tornaré a referir –ja ho he dit–, tot el que significa la política d'implantació del segon cicle; i estem parlant d'atenció a la infància.

La segona és tots els plans que d'una forma molt concreta ha portat a terme i està portant a terme, duent a terme la Direcció General d'Atenció a la Infància i, d'una forma més genèrica, el Departament de Justícia i el Departament de Sanitat. La tercera qüestió és el compromís, per boca d'aquest conseller del Govern, de promoure, no pas de crear, sinó de promoure, la creació de 30.000 noves places, que fins ara és l'únic compromís polític concret que s'hagi fet. És obvi, també, que competeix al Govern fer passos en aquest sentit, però no només al Govern, i recordo com és que ha estat, fins ara, l'únic compromís concret que s'ha pres en aquesta qüestió.

Demanava la senyora diputada que, en tot allò que sigui aprofundir en aquest estudi en relació amb l'etapa zero a tres, es tingui en compte la tradició catalana de les escoles bressol. Faltaria més, diria jo. Ha estat sempre norma de tot el catalanisme polític i, per tant, de tothom, però també del Govern i de Convergència i Unió, beure –si se'm permet l'expressió–, d'una forma viva d'aquesta tradició pedagògica catalana, amb les adaptacions, com és lògic, precises als nous requeriments i a les noves formes de fer pedagògiques, però, òbviament, serà un precedent molt important a tenir en compte. I, dintre d'aquest estudi qualitatiu que reclamava la senyora diputada, és obvi que, dintre del que signifiquen els models, s'ha de tenir en compte, d'una forma preferent, aquest model. Models o estudis que, d'altra banda, el mateix Departament està duent a terme de conformitat amb les fases que jo mateix he indicat per activa i per passiva en diverses ocasions.

La primera, una fase que està actualment en ple desenvolupament, és una recollida d'informació, de propostes, d'opinions en relació amb aquells col·lectius més directament implicats en aquesta qüestió. I per tant, el Departament d'Ensenyament –bé, directament jo, acompanyat, com és lògic, dels tècnics corresponents; bé, les direccions generals afectades– està rebent

collectius concrets per, d'una forma sistemàtica, escoltar i rebre quines són les seves opinions, les seves necessitats, els seus plantejaments, en relació amb aquesta multiplicitat de models que, de segur, ens seran necessaris.

Pensem que aquesta fase estarà finalitzada a final de juliol o al més tard a final de setembre, i que això ens permetrà fer un document de síntesi per posar-lo a l'abast de tothom, que pugui servir com un element de reflexió i a partir d'aquí de cercar el consens.

Demanava la senyora diputada explicacions de la relació del Departament d'Ensenyament amb altres institucions, molt directament lligades a l'atenció a la infància. Parlava de centres d'atenció a disminuïts, dels EAIA, etcètera. És evident que aquesta coordinació i aquesta relació es fa a dos nivells. Un, al nivell més operatiu, que és a nivell de serveis corresponents.

Des d'aquest punt de vista, els equips d'assessorament psicopedagògics, els EAP, tenen una relació quotidiana amb tot el que signifiqui serveis especialitzats o no d'atenció a la infància que comença pels serveis socials municipals i, allà on són, pels serveis especialitzats del mateix municipi, de l'ajuntament; com és lògic, amb els serveis corresponents, des d'un punt de vista de sanitat –parlem, doncs, posem per cas, de serveis especials de tractament del trastorn del llenguatge, de serveis especials d'atenció psicològica i psiquiàtrica–; amb el servei especial dels EAIA, i, en definitiva, amb tots aquells que, a nivell del territori, estan complint una funció d'aquest tipus. És una coordinació horitzontal, sobre la marxa, per dir-ho així, en funció del cas, però que és summament eficaç i efectiva en la major part dels casos.

Com és lògic, després, la relació amb els altres departaments que intervenen en aquesta qüestió es fa a dos nivells diferents. Un, diguem, a nivell institucional, que és les relacions ordinàries de cada setmana amb relació als secretaris generals del Departament i amb relació a les reunions del Govern on, òbviament, es toquen i es tracten d'aquests temes i, per tant, es fa una feina de coordinació interdepartamental en el si del Govern.

I l'altre són les relacions bilaterals que, a nivell de direccions generals i a nivell de consellers, d'una forma periòdica, tenim amb els departaments més afectats i en aquest cas concret, torno a dir-ho, amb el Departament de Sanitat, el Departament de Benestar Social i el Departament de Justícia.

Jo espero que, en la segona part de la meua intervenció, en funció de la concreció que ara faci la senyora diputada, ens permetrà aprofundir una mica més en aquestes qüestions que avui ens planteja.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, hi ha, finalment, una conclusió inevitable en tot el que jo he exposat i el que vostè m'ha dit, i és que és important aquesta coordinació, és important que parlem de l'atenció global a tots els infants, que no ens descuidem tampoc del tres - sis. Però, pel que fa al zero - tres, hi ha una qüestió fonamental. Jo he parlat abans que l'estudi és només quantitatiu, però no que de la quantitat sigui satisfactòria i que ara ens hem d'esmerçar en la qualitat, sinó que només quantitatiu i que, a més a més, es detecta la insuficiència.

Per tant, el primer repte és el d'ampliar l'oferta amb les millors condicions possibles, amb una valoració dels serveis que jo li proposo que siguin..., s'adeqüin a temporalitats, a la ubicació geogràfica, que siguin estables, que siguin educatius i de qualitat, que tinguin control de les finalitats i de la gestió, perquè, és clar, hi ha centres autoritzats que suposo que, d'acord amb l'estudi que vostès fan, tindran condicions arquitectòniques o no –molt d'ells ni tan sols això–, ràtios d'alumne - professor legals –les suposo–, però no hi ha cap indicador de la qualitat d'aquest servei. L'arquitectura, el nombre de persones –són necessaris, però no són suficients per dir que tenim la qualitat necessària– estan muntats d'acord amb les necessitats dels infants o per fer un servei més o menys clientelar a les famílies molt ocupades?

Nosaltres pensem que la valoració de qualsevol servei ens hauria de permetre respondre substancialment a una pregunta: estan orientats a satisfer els drets d'educació dels infants o certes necessitats familiars? No tenen perquè ser contraposats, però no poden... Si hem de jerarquitzar, hem de posar sempre per davant els drets dels infants i no les necessitats socials de les famílies en tant que això podria crear una distorsió respecte a l'atenció dels infants.

Hi ha una altra qüestió, que nosaltres també pensem que seria digna de consideració, i és que en el camp de la pedagogia i de l'educació, l'atenció especialitzada a situacions educatives especials ha estat, moltes vegades, la gran font d'inspiració per a grans renovacions pedagògiques. El cas de Montessori, el cas de Decroly, o bé el mateix Freinet i altres casos neixen de la preocupació per l'atenció a determinades situacions de risc, o situacions difícils, o situacions d'infants no atesos en aquells moments de manera convenient. I això ha proporcionat reflexió i propostes educatives generalitzables de major qualitat. És des d'aquest punt de vista que nosaltres diem que també cal aprofitar aquelles accions d'atenció especialitzada per incorporar-les, naturalment, si és possible, aquelles indicacions que se'n deriven, a l'atenció general dels infants.

Hi ha una cosa. Vostè em parla de la coordinació i que es fa amb un nivell operatiu. Hi ha una cosa que m'ha cridat l'atenció quan he llegit l'actuació, per exemple, dels EAIA. Tots estem d'acord que cal evitar, sempre que sigui possible –i com més petit sigui l'infant més important serà–, la institucionalització dels infants en situació de risc. Però, és clar, els infants de zero a tres, si no hi ha places suficients... –en absolut, hi ha cues

per entrar, li podria fer un llistat, però com que ja ho faig cada vegada que intervenc, no cal, vostè se'l sap i està recollit als diaris de sessions corresponents—, on els poden derivar, si no hi ha places suficients ni per a aquelles famílies que tenen més recursos per cercar-les?

És clar, evitem l'internament, però, com l'evitem, si no tenim places de zero - tres? Per això jo voldria posar èmfasi en la necessitat que han d'atendre, han de proporcionar qualitat, però en la situació de precarietat, d'insuficiència que tenim ara, és molt important la quantitat. És a dir, el repte de les 30.000 places no pot ser la comptabilització del que ja existeix, més algun desdoblament, més alguna extensió, i que això es converteixi en les 30.000 finalment.

Nosaltres pensem que cal fer estudis rigorosos sobre les disponibilitats d'espai que puguin facilitar la implementació i l'increment de places amb una certa qualitat per a l'atenció zero - tres. Entenem també que si s'aprofitessin, en algun cas, els centres, els antics centres d'EGB i els espais disponibles, això milloraria també la qualitat de l'atenció tres - sis, si fos ben aprofitat. Això no vol dir fragmentar cap cicle d'educació infantil, sinó saber aprofitar els recursos en aquestes dues direccions que abans li esmentava: increment de l'oferta i increment de la qualitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, si fem cas només de les paraules i ens oblidem de les xifres i dels fets, podem arribar a conclusions equivocades; ben intencionades, però equivocades.

Quina és la situació a Catalunya d'atenció a la infància, des d'un punt de vista, sobretot, de les competències del Departament d'Ensenyament i, per tant, de la població infantil en general? I quina és aquesta situació en l'evolució en el temps i en comparació, doncs, amb altres comunitats autònomes i amb altres països? Perquè cada poble i cada nació, en aquest cas, Catalunya, ha de cercar el seu propi camí per saber on estem, i si estem en una situació de tanta precarietat, cal una mica mirar el nostre entorn i veure què és el que es fa i com estem.

La primera constatació és que avui en dia a Catalunya, i no pas aquest curs, des del curs 95-96, el 100% dels alumnes de tres a sis anys estan escolaritzats, i estan escolaritzats amb un estàndard de qualitat, en allò que permet mesurar la qualitat, per tant, d'instal·lacions, de nombre de professors i de qualitat i formació d'aquests professors, que és clarament comparable, per guanyar, a la resta, en general, de països europeus.

Simplement una dada. No fa ni un mes que el primer ministre Tony Blair tornava a repetir en el Parlament britànic el seu compromís d'aconseguir que, en el període de cinc a set anys —no parlava per sota de cinc ni

parlava per sobre de set, només en cinc a set anys—, no més de 200.000 nens i nenes britànics fossin a classes superiors a 30, perquè actualment la mitjana en tota la primària britànica, inclosa aquesta edat, aquest tram llarg, està en una mitjana de 34. Per tant, tenim una qualitat comparable, i això ho ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Recordo que l'article corresponent —que ara citaré— de la LOGSE —no cal dir-ho, però és l'article 7.2; suposo que ho saben totes les senyores diputades i tots els senyors diputats—, estableix molt clarament que les administracions públiques —en plural—, garantiran l'existència d'un nombre de places suficients per assegurar l'escolarització de la població que la sol·liciti. I en relació amb això, que ha estat un programa de la Generalitat de Catalunya i del Govern de Catalunya, d'un total de 97.964 nens i nenes de zero a tres anys, que estan avui escolaritzats en centres públics, 96.614 estan en centres que depenen del Govern de la Generalitat de Catalunya i 1.350 que depenen dels municipis, en igualtat d'obligació legal.

I no ho dic des d'un punt de vista de crítica; ho dic simplement des d'un punt de vista de constatació d'un fet, i és que dintre de les prioritats ha vingut l'implementar l'escolaritat obligatòria, ha vingut l'implementar la postobligatòria —cosa que estem fent— i ha vingut l'implementar el segon cicle de l'etapa infantil. I ens hem marcat també en un calendari, i ho hem dit per activa i per passiva; podrà agradar o no, però els hem dit: a partir de l'any 2000 començarà d'una forma intensiva tot allò que comporta la promoció de creació d'infraestructures per atendre la població de zero a tres anys.

No cal dir també dades que les senyores diputades i els senyors diputats de la cambra coneixen, i dir que quan hem visitat el Quebec, que no és pas el Zaire —i ho dic amb tot el respecte a la República del Zaire—, només a partir de cinc anys ho tenen amb caràcter general. O podríem dir, agafant xifres del Consell d'Europa i de la mateixa UNESCO —i ja acabo, senyor president—: a Alemanya, de tres anys, estan escolaritzats el 47%; a Àustria, que n'acabem de venir, de tres anys, el 30%; a Dinamarca, el 60; a Finlàndia, el 27; al Regne Unit, el 45, i a Suècia, el 51. Per tant, plena coincidència amb la senyora diputada en una aspiració social, que el Govern de Convergència i Unió comparteix, de prestar els màxims serveis a la nostra infància, però també una constatació de precarietat; almenys en termes comparatius, res.

Per tant, nosaltres ens mantindrem en aquesta línia de prestar serveis concrets i, per tant, de conformitat amb el meu propi compromís...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Ensenyament

...en el sentit —perdó, president, ja acabo— de tirar endavant, ara, perquè ara ja es pot fer un avanç importantíssim en tot allò que fa referència a la promoció de places de zero a tres.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. (*La Sra. Tolosana i Cidón demana per parlar.*) La diputada em demana la paraula. Em dirà per què?

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor president, per al·lusions; molt breument.

El president

Per al·lusions, mig minut.

La Sra. Tolosana i Cidón

Jo entenc que forma part dels recursos possibles eludir les preguntes concretes que fa un diputat o diputada interpellant, però em sembla que no és pertinent en una interpellació fer al·lusions a les bones o menys bones intencions del diputat que fa la interpellació. Les interpellacions serveixen per discutir polítiques, no per valorar les intencions dels interpellants.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris

Passem al darrer capítol de l'ordre del dia d'aquest Ple, les mocions. En primer lloc, substanciarem el quinzenè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una vegada més, Iniciativa per Catalunya - Els Verds va tornar a plantejar en aquest Ple preguntes i reflexions bàsiques sobre la situació dels estrangers extracomunitaris, amb un objectiu: que hi hagi garanties de dret per a persones que viuen a Catalunya, que hi viuen i que tracten de trobar-hi feina.

En la substanciació de la interpellació insistíem en una imatge que sí que val més que mil paraules: la de les cues que hi ha ben a prop d'aquí, a tocar del Parlament de Catalunya, de persones que volen legalitzar la seva situació. Jo no sé si han tornat a comprovar-ho aquest matí o els dies anteriors. Feia molt temps que no ens trobàvem amb aquests increments, i quan, consultades les persones responsables de la feina que té a veure amb aquestes cues, ens diuen: «Oh, i encara, de cara a l'estiu, les cues seran més grans, perquè el procés de legalització és molt lent, perquè l'aplicació de la normati-

va resulta molt difícil i perquè en aquests moments hi ha un moviment molt difícil d'avaluar entre les persones legalitzades i les bosses creixents de persones que estan en situació irregular en aquest país.» Persones en situació irregular que, com veurem en un punt de la Moció, en el darrer punt de la Moció proposada, molt sovint poden haver estat objecte d'un tràfic clandestí d'estrangers.

Quan en el punt sisè de la Moció insistirem en un text que ja va ser objecte de votació al Congrés dels Diputats fa pràcticament deu anys: «Intensificar la lluita contra l'explotació del treball clandestí d'estrangers, reforçant les actuacions inspectores i sancionadores i endurant les penes previstes pel tràfic il·legal de la mà d'obra i per a la seva utilització en qüestions abusives», estem parlant del que pot ser una de les grans vergonyes en països que tenen constitucions democràtiques i que volen lluitar pel dret de les persones.

Nosaltres, en aquesta Moció –i passo a comentar-la punt per punt–, demanem, en primer lloc, que al llarg de l'any 1999 s'actualitzin les dades sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya, amb un esment especial a la seva situació contractual, a les condicions de vida, a l'accés als serveis sanitaris –i aquí hi ha una esmena del Grup Socialista que, evidentment, no només acceptem, sinó que agraïm, perquè havíem posat «de l'ICS» i és «del Servei Català de la Salut»– i a la possibilitat de participar en la vida politicosocial de la comunitat on visquin. Feia referència en la interpellació a l'edició d'un número extraordinari de la revista *Món Laboral*, número 13, subsegüent justament a una interpellació del nostre Grup en aquest Parlament, en la qual es donaven dades en aquell moment sobre la qüestió. Voldríem tenir les dades actualitzades, les voldríem per tenir tots elements de diagnòstic, i per evitar, justament, especulacions va molt bé tenir dades actualitzades.

El segon punt és el de «continuar treballant, conjuntament amb els ajuntaments afectats, centrals sindicals, organitzacions d'immigrants i la delegació del Govern de l'Estat a Catalunya, per garantir les condicions de vida dels treballadors temporers en campanyes específiques, com la de la recollida de la fruita a Catalunya». Aquí som nosaltres els que utilitzem, sense esperar l'esmena, la de «continuar treballant», perquè és evident que aquí hi ha hagut un treball que ja s'ha fet, que s'ha anat consolidant i que fa que situacions que s'havien produït no en territori estrictament català, però sí en la Catalunya gran, com en el Baix Cinca, a Fraga, fa uns quants anys, precisament provocada per la situació en què es trobàvem els treballadors estrangers en el camp de la fruita, de la recollida de la fruita, no es tornin a produir.

El tema, com saben, és molt difícil, perquè en aquests moments, per exemple, els efectes que puguin haver tingut les situacions meteorològiques en la importància de la fruita poden determinar també el nombre de treballadors que podran venir a treballar en la recollida de la fruita. I com que sempre hi haurà més entrada de treballadors per treballar en la recollida de la fruita que possibilitat de contractació d'aquests treballadors, ens podem tornar a trobar amb situacions –repeteix–

8300

especialment inhumanes, de persones que van de poble en poble i que són vistes, molt sovint, no com un col·lectiu de persones que volen trobar feina sinó com un perill social i polític imminent.

El tercer punt té a veure amb el Centre d'Internament d'Immigrants Indocumentats, i en concret fèiem referència al de la Verneda, a la ciutat de Barcelona. Ahir el o la membre del Govern que havia de respondre preguntes d'aquest diputat sobre el centre de la Verneda no es va presentar –van haver de ser posposades les preguntes–, cosa que ens hauria permès no haver-ne de parlar ja avui; a partir de les reflexions i les dades, tant de qui preguntava com de qui responia, hauríem pogut aclarir el tema. Només els dic que aquest diputat, el dilluns de la setmana passada, conjuntament amb la senyora Mercè Rivadulla i el senyor Joan Saura, vam poder visitar aquest centre de la Verneda, i per dir-ho d'una manera senzilla i clara, és com si fos un centre amb un pàrquing subterrani, que hi hagués una llumina que comunicés amb l'exterior –una llumina de llum– i que tant per a les persones que hi treballen com per a les persones retingudes la situació, evidentment, té poc a veure amb això que tantes vegades diem, que volem garantir drets humans. Recordin que, en el seu Informe, el Síndic de Greuges ens parlava ja d'aquest Centre i que nosaltres hem insistit en la necessitat o de tancar aquests centres, de canviar-ne la reglamentació o de garantir que aquest tipus de centres sigui d'una altra manera.

També en aquest punt ja anuncio des d'ara que el nostre Grup acceptarà l'esmena socialista, segurament perquè té més en compte el conjunt de passes que s'han de fer abans de poder procedir a la regulació distinta d'aquests centres i, en concret, perquè també insisteix en la urgència de modificar aquest centre de la Verneda a la ciutat de Barcelona. El responsable del centre que ens l'ensenyava ens deia: «No, el Ministeri ja ha vingut a prendre mesures per poder posar aire condicionat» –diu– «perquè, si no, aquests dies la situació serà absolutament inhumana; els asseguro que serà així.»

Parlem també de la necessitat de polítiques d'habitatge destinades a lloguer, garantint la possibilitat d'accés dels treballadors i les treballadores estrangers extracomunitaris a Catalunya. En aquests moments, en moltes ciutats holandeses s'està fent una política de preparació de construcció d'habitatges pensant justament en les noves migracions, indispensables no perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè ho està dient la Comissió europea, que Europa, una Europa envellida, necessita l'entrada de mà d'obra jove. Per tant, no parlem mai més del problema de la immigració; parlem de la necessitat de la immigració i, per tant, de la necessitat de fer una acollida molt més justa d'aquests processos migratoris que, tant si ens agrada com si no ens agrada, arribaran, i que tant de bo puguin arribar de manera legal, regular, que si no, entraran també de manera irregular i seran l'inici d'un seguit de nous problemes.

Finalment, el punt número cinquè parla del dret a les eleccions locals. Són molts de participar, els treballadors estrangers extracomunitaris, a les eleccions locals. Han estat molts els ajuntaments de Catalunya que han aprovat per unanimitat de tots els grups municipals

mocions referides a aquest punt. Jo tinc aquí al davant la de l'Ajuntament de l'Hospitalet, i per veure amb quin to, des de quin punt de vista els ajuntaments estan tractant de regular –i, repeteixo, s'acaba aprovant per unanimitat aquest tipus de mocions–, fa així: «Atès que durant aquests últims anys s'ha rebut al nostre país població que ha vingut com a immigrant o com a refugiada i que s'ha instal·lat en els nostres municipis i ha aportat a la col·lectivitat el seu treball, els seus impostos, la seva cultura, etcètera» –és a dir, veure en positiu l'arribada de nous immigrants– «atès que no es tracta d'immigrants estacionals que després d'una temporada tornaran al seu país; atès que si no es regulen els seus drets polítics estabilitzaríem l'existència d'un sector de població permanent que viuria en inferioritat de drets», etcètera, etcètera. Aleshores: «Pronunciar-se a favor del dret a vot per a les persones immigrants de nacionalitat extracomunitària amb més de cinc anys de residència, tenint en compte les recomanacions específiques del Parlament Europeu, que ha dit que en cada país es realitzin els canvis de legislació necessaris perquè la població immigrada pugui exercir el dret al sufragi universal actiu i passiu.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes del Grup Socialista. Per presentar-les, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat dues esmenes que intenten concretar algun dels aspectes, però permeti'm posicionar-me respecte al conjunt de la Moció.

Primer, agrair que aquest tema no estigui submergit almenys en l'àmbit parlamentari. Aquest és un tema que només sembla que parlem d'ell quan l'associem a problema o percepció de problema. Aquest no és cap problema, és un fenomen complex, que està absolutament consolidat al nostre país i que, per tant, n'hem de parlar per intentar veure què és el que podem fer per millorar les condicions de les persones que vénen aquí fonamentalment a millorar la seva qualitat de vida.

Per tant, agrair al ponent, al que va fer la interpellació, senyor Ignasi Riera, que torni a portar aquest tema en l'àmbit parlamentari.

Nosaltres donarem suport a la Moció perquè demana algunes coses òbvies, que haurien de ser de política de govern ordinària.

El primer punt. El primer punt demana..., que necessitem un observatori permanent i dades concretes, no només quantitatives, sinó qualitatives; necessitem saber les condicions de vida de les persones que viuen entre nosaltres i que són estrangers. Nosaltres entenem que això hauria de formar part de la feina quotidiana del Pla interdepartamental d'immigració del Govern de Catalunya, però, en tot cas, li ho reclamem. Hem presentat una esmena que simplement modifica l'«Institut Català de la Salut» pel «Servei Català de la Salut», perquè no

només entenem que l'Institut Català de la Salut ha d'atendre els estrangers, diríem, que viuen entre nosaltres. Aquesta és una esmena, diríem, molt concreta, que no modifica en absolut el fons de la qüestió.

Per tant, entenem que..., primer, demanem al Govern..., i per això l'interpellant va comentar: «tenim dades concretes»; nosaltres tenim dades demandades al Ministeri de l'Interior, on se'n diu, a finals de l'any 98, que a Catalunya tenim unes cent vint-i-cinc mil persones estrangeres, de les quals noranta mil, aproximadament, són extracomunitàries, i per primera vegada el Govern de l'Estat diu, per escrit, que hi podrien haver un 10% de persones extracomunitàries sense papers, en situació d'irregularitat administrativa. Per tant, estem parlant d'aproximadament, per idea de magnitud, de cent vint-i-cinc mil persones, i d'unes entre dotze i vint mil persones en situació d'irregularitat administrativa, aproximadament, segons informació que va demanar el Grup Parlamentari al Ministeri de l'Interior.

El segon punt ens sembla molt important; diu: «continuar treballant...» Nosaltres entenem que l'àmbit local és un àmbit immillorable per intentar millorar les condicions de vida, en aquest cas, concretament, de les persones treballadores temporeres. Probablement ens haurem d'acostumar, i el Govern –i sembla que li ho demanem en aquesta Moció–..., que tingui molt més en compte l'àmbit de la proximitat: els ajuntaments, l'àmbit sindical, les organitzacions d'immigrants... I també li demanem una altra idea fonamental: la immigració no és només un tema d'Estat. Evidentment, el control de fluxos és responsabilitat del Govern de l'Estat, però en aquest moment és ja una política europea. Però aquí també li demanem que treballem conjuntament l'Administració autonòmica, la local i la de l'Estat. És un fenomen complex que necessita sumar –i no restar– i de consensuar.

El tercer punt. Al tercer punt demanem..., nosaltres ja ho vàrem demanar a l'Estat: el 23 de juny del 98, el Grup Socialista, o el PSOE, va presentar una proposició no de llei al Congrés dels Diputats en què demanava que es milloressin les condicions dels centres d'internament i que es reglamentés un tema encara pendent des de l'últim reglament d'estrangeria. Va ser aprovada el juny del 98; de moment no tenim constatació que hi hagi un projecte per millorar, en aquest cas, el centre de la Verneda. En aquest punt no hi estaríem d'acord, i hi hem presentat una esmena que en realitat és de realisme polític, eh? Es demana el tancament de la Verneda. Nosaltres pensem que amb les lleis que tenim necessitem un centre per a les persones..., evidentment, no un centre penitenciari, un centre més de serveis socials, des del nostre punt de vista, però que en necessitem un d'alternatiu a la Verneda.

És cert, perquè el de la Verneda està en males condicions, però el tancament seria potser un punt de manca de rigor polític o, sobretot, de realisme polític, eh? I, per tant, hem presentat una esmena que diu: millorem momentàniament la Verneda i busquem un altre espai que, com dèiem ja en el Congrés dels Diputats, no tingui caràcter penitenciari o caràcter, diríem, de tancament, sinó caràcter molt més social, en espera de processos judicials o de decisions d'expulsió o no, eh? Però, amb

les lleis que tenim, això és necessari, però, evidentment, cal millorar-ho.

El quart punt aborda de nou un tema substancial; en política social, l'habitatge és un dels elements diana. La qualitat de vida comença per tenir un habitatge digne i perquè els governs mediïn perquè aquestes persones puguin tenir... No és que no tinguem habitatges suficients, sinó que a vegades tenen dificultats, fins i tot en situació de regularitat administrativa, per obtenir un habitatge, perquè el mercat no pot, no vol, té por de llogar o de vendre habitatges a persones estrangeres. Per tant, demanem de nou que el Govern..., instem el Consell Executiu que faci de mediació en un element substancial, que és el tema de l'habitatge.

Al cinquè punt demanem el vot dels estrangers a les municipals –no en aquestes, perquè no hi som a temps– del 2003. Curiosament, hem rebut en aquest Parlament moltes mocions de molts ajuntaments, de tots els colors polítics, de consells comarcals, que han aprovat per unanimitat demanar el vot. Això va ser un procés que ja va començar fa anys, en una campanya que va fer SOS Racisme, però, curiosament, en alguna de les lleis que en aquest moment estan bastant aturades, per cert, en el Congrés dels Diputats, no hi ha una explicació del dret de vot a les municipals: ni la llei de Convergència i Unió, ni la del socialistes, ni del PSOE, concret..., encara que nosaltres..., la llei del PSOE treu el tema de la reciprocitat i, per tant, obre una porta a la possibilitat de vot. Dic això perquè estem convençuts que des de Catalunya ens hauríem posat d'acord en aquest tema.

Nosaltres vàrem demanar insistentment de no portar una llei de reforma de la Llei d'estrangeria a l'Estat sense haver-la reflexionat en l'àmbit parlamentari o polític català. Aquest és un dels exemples més clars: la comunitat autònoma catalana és la que amb més claredat, hi insisteixo, per ajuntaments de tots els colors polítics, estaria d'acord que els estrangers extracomunitaris poguessin votar. Tinc les meves reserves del que passarà en el tràmit de les lleis respecte a aquest tema.

I, respecte al sisè punt, nosaltres hi donarem suport. El Codi penal probablement va deixar amb excessiva discrecionalitat d'interpretació aquest tema. Tenim sentències d'uns tipus i dels altres; depèn de la interpretació judicial. Probablement el tràfic de persones clandestines..., són persones que s'enriqueixen traficant amb..., o portant aquí persones extracomunitàries. S'ha de legislar concretant més que la discrecionalitat que va portar el Codi penal. Nosaltres això ens ho estem repensant, i, per tant, des de Catalunya nosaltres hi donarem suport.

Per tant, les dues esmenes han quedat explicades en el moment que he fet la meua defensa o, en tot cas, el meu posicionament absolutament favorable d'aquesta Moció, hi insisteixo perquè el fenomen de la immigració no pot ser un fenomen submergit, i, com a mínim, en el debat parlamentari cal que estigui present contínuament, amb calma, sense crispació, però, en tot cas, buscant polítiques concretes, perquè és un tema de consolidació, no és un tema que ens sobrepassi, però, en canvi, nosaltres..., jo, que passo també cada dia per da-

vant del Govern Civil, penso que el que ens hem de plantejar seriosament és què entenem per ciutadania, eh? I aquest ha de ser el debat amb profunditat d'aquesta Europa social; el debat de la ciutadania és el debat que hauríem d'emprendre en aquest Parlament, i avui tornem a començar amb alguns aspectes concrets.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, permetin-me que, en nom del meu Grup, felicití el senyor Riera, proposant d'aquesta Moció sobre la immigració. El diputat Riera ens té acostumats, jo diria, a tractar aquestes qüestions, a fer-ho amb certa assiduitat, i a més a més, sobretot, té l'encert de fer-ho bé, és a dir, de tocar pràcticament els temes..., primer, allò que realment preocupa i allò que realment és un problema avui dia, doncs, respecte al tema de la immigració, no la immigració en si, sinó el tractament que es fa aquí de la immigració, i, per tant, de fer-ho i de tocar-ho d'una forma, jo diria, correcta i amb tot el seu abast.

La Moció que es planteja avui aquí té la virtut de plantejar pràcticament totes les qüestions que, d'una forma directa o indirecta, però gairebé totes de forma molt directa..., la qüestió de la immigració, diguem, a Catalunya i en la situació actual en què ens trobem.

Jo, quan venia amb el cotxe cap aquí, l'escoltava a vostè en un programa de Catalunya Ràdio, i pràcticament també coincideixo amb tot el que vostè deia; el que passa és que voldria fer-li una puntualització per lligar amb la qüestió de la Moció que avui se'ns presenta.

Es comentava que Catalunya –o Espanya en general, però bàsicament Catalunya– tenia només el 2% d'immigració, més o menys, i que l'Estat espanyol era el país de la Unió Europea que té menys immigració a hores d'ara. I això realment és veritat. El que passa és que hi ha un altre aspecte, hi ha un altre sentit que, en tot cas, s'ha de recordar, que és que l'assentament de la immigració, avui per avui, a Catalunya és absolutament desigual. No és exactament la mateixa problemàtica sobre immigració, posem per cas –no ho sé, no en tinc ni idea...– a les terres de l'Ebre que a Osona, posem per cas.

Hi ha moltes poblacions d'Osona en què avui dia la immigració, la legal i la dita –o mal dita– illegal, no arriba ni a l'1% de la seva població total, i en canvi, avui per avui, per exemple, a la ciutat de Vic, o a Manlleu, o a Torelló, la població immigrada d'avui representa ja pràcticament més del 10% de la població, diguem, censada. I la problemàtica que això representa i genera per a aquests ajuntaments és molt més gran, molt més important que la que tenen la majoria d'ajuntaments, avui per avui, a Catalunya.

I amb això enllaço pràcticament amb el següent punt, en què vostè parlava, parla i demana que es continuï treballant conjuntament amb els ajuntaments afectats. Jo he de dir que he parlat amb responsables polítics d'aquests ajuntaments, per exemple, que li acabo de citar, i avui dia la seva política d'immigració, doncs, l'enfoquen d'una forma..., absolutament en solitari. La col·laboració que poden tenir de l'Administració de l'Estat i de la Generalitat és tan escassa, és tan minsa en recursos i en col·laboració administrativa, és tan petita, que la veritat sigui dita avui que, això que representa en aquestes poblacions, de tot el que comporta aquest fet..., que, a més a més, és en forma d'*avalancha*, que no s'ha planificat, que cada dia és més gran, que es produeix un sense fi de qüestions que afecten moltes matèries diferents, intersectorials, i que pràcticament han d'enfocar aquestes qüestions d'una forma, com li he dit al principi, doncs..., absolutament en solitari. Tenen col·laboracions puntuals, per exemple, d'algun departament de la Generalitat, en ensenyament; tenen algunes col·laboracions puntuals en algun altre aspecte –per exemple, en temes sanitaris–, però en cap cas tenen el suport global, general, que en aquesta qüestió d'immigració s'ha de tenir, en aquest cas, doncs, pel Govern de la Generalitat, i ja no diguem a nivell d'Estat.

Aquest diputat va traslladar algunes preguntes a Madrid, perquè les formulés la nostra representant, i va quedar absolutament perplexa de les respostes que va tenir del Govern central. És a dir, és molt simple: es demanava senzillament quina planificació feia el Govern i quines previsions de futur feia el Govern de la immigració que podíem rebre en els propers anys. Miri, en el fons, després de molta, molta, molta palla i de moltes pàgines, escolti, de planificació, cap!, pràcticament cap! No s'hi volen destinar recursos, no s'hi volen destinar pràcticament ni funcionaris, ni serveis, ni atenció especialitzada..., pràcticament res.

Evidentment que en algunes qüestions concretes sí que es pensa actuar, perquè és absolutament necessari i perquè la qüestió ja la tenim avui; no hem d'esperar què passarà d'aquí a deu anys, no? Però una previsió de futur, una planificació, que, per cert, la fa qualsevol govern comunitari avui, i sobretot qualsevol govern coherent i sensible en aquesta temàtica, doncs, a l'Estat espanyol s'ha de dir –i li ho puc assegurar perquè, a més a més, ho tinc escrit– que no n'hi ha absolutament cap. I aquest diputat té la mateixa impressió pel que fa al Govern de la Generalitat, que evidentment que té competències menors, diferents, en immigració, que el Govern de l'Estat, però, la problemàtica que tenim i que tindrem a Catalunya, a mi em sembla que el Govern de la Generalitat no hi pot estar a banda, no hi pot ser absent, sinó tot al contrari. I li he de dir que pràcticament tenim la mateixa impressió pel que fa al Govern de la Generalitat.

És per això, i en aquest sentit, que trobem molt correcte, com deia, la Moció que planteja vostè, i, per exemple, en el punt sisè, quan vostè parla de la necessitat d'intensificar la lluita contra l'explotació del treball clandestí d'estrangers, reforçant les actuacions inspeccions, també li he de dir que, en resposta –i si vol la hi

passaré—escrita del Govern central, d'actuacions d'inspeccions de treball, els últims deu anys, a Catalunya, li puc assegurar que, pel que fa al Govern del Partit Popular, les inspeccions han baixat..., no sé si pràcticament deu vegades les que feia el Govern Socialista, per dir-ho d'alguna manera.

És a dir, avui per avui, a Catalunya —i li ho he de dir així de clar, perquè, a més a més, en tinc les dades, i les hi puc passar; no hi ha cap problema per poder-ho demostrar—, li he de dir que, avui per avui, en la contractació de treballadors sense cap tipus de documentació —perquè a mi no m'agrada parlar d'«il·legals»: sense cap tipus de documentació—, avui per avui, a Catalunya hi ha una impunitat pràcticament total. I ho hem de dir així de clar, amb tot el que això comporta —amb tot el que això comporta. I, a més a més, ja els dic que en tinc les dades, i a qualsevol diputat que li pugui interessar, doncs, amb molt de..., les hi passaré tranquil·lament, perquè em sembla que és bo de conèixer-ho i de contrastar-ho.

Pel que fa a altres qüestions de molt interès a casa nostra i de molta actualitat, com per exemple els centres d'atenció o d'internament d'immigrants a la Verneda, jo, sincerament —em sembla que vostè ja ho ha dit—, acceptaria l'esmena del Grup Socialista, perquè..., és a dir, vostè parla millorament de tancament; en tot cas, em sembla que és millor donar una alternativa, i em fa l'efecte que és millor redactat i s'adequa probablement millor a les possibilitats que tenim avui per avui.

Pel que fa al dret de vot dels immigrants extracomunitaris, com a mínim a les eleccions locals, jo diria que és una demanda generalitzada, que hi ha immigrants avui, a Catalunya, extracomunitaris, que porten més de deu anys, i quinze o vint, per exemple en el meu poble o altres llocs de Catalunya, i em sembla que poden tenir pràcticament tots els mateixos drets que els mateixos ciutadans d'aquest país, i que, en definitiva, per no allargar-me més, només dir que votarem tots els punts de la Moció que planteja avui Iniciativa per Catalunya, que, com he dit, en algun tema en concret ens agradaria més que s'incloués l'esmena del Grup Socialista, que em sembla que es farà.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, senzillament, doncs, el que he dit al principi: felicitar el ponent i, sobretot, demanar al Govern de la Generalitat que faci cas de les resolucions que s'aprovin aquí, perquè la qüestió de la immigració a Catalunya no fa res més, en tot cas, que començar. Fa temps que tenim immigrants extracomunitaris a Catalunya, és evident; però d'una forma tan gran, tan massiva com l'actual, no s'havia donat pràcticament mai, i la veritat és que aquest diputat, que ve d'una comarca que ja tenim una experiència important en aquesta matèria, té moltíssima preocupació per aquesta qüestió, perquè comença a detectar a la societat catalana, i en aquest cas osonenca, en alguns elements, tics de racisme, i s'ha de dir així de clar, i que, per tant, el que no podem fer sota cap concepte és seguir la política que es diu l'estruc, que és amagar el cap sota l'ala i aquí no passa res. S'ha

de fer just el contrari: s'ha de debatre amb la importància que aquest tema es mereix i, sobretot, començar a donar solucions, planificar el futur, perquè és que, si no, el dia de demà ens podem trobar amb problemes molt i molt greus.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. També pot fixar posició ara el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les mocions del senyor Ignasi Riera, sobretot les que es refereixen a la problemàtica relativa als estrangers extracomunitaris —ja s'ha dit per algun altre diputat—, tenen no només una certa tradició en aquest Parlament, sinó una certa periodicitat, una regularitat que sempre és d'agrair, i a més a més, tenen l'habilitat i l'encert de plantejar uns objectius i un cert itinerari que obren camí, per tant, que fins i tot impulsa i activa el conjunt de polítiques del nostre Govern. I jo afegiré que té una certa habilitat, també, de les que, d'altra banda, desconcerten almenys els diputats que seguim aquest tipus de debats, i és que, tot i seguir amb atenció el debat de l'altre dia, i llegint fins i tot la transcripció de la seva intervenció, mai no és fàcil arribar a intuir totalment els continguts de la Moció, perquè de vegades no es concilien totalment amb allò, amb aquest debat tan ampli i genèric i extensiu que l'altre dia, per exemple, va tenir amb el conseller.

Serveixi, d'altra banda, aquest posicionament en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'entrada, per insistir en una cosa que —encara que no figura específicament en la Moció i s'ha dit moltes vegades—, per insistir en la condemna, una vegada més, de la Llei d'estrangeria. No sé qui ho deia l'altre dia, fa quinze dies, però aquesta és una llei atemptatòria contra els drets humans, és una llei de control de fluxos, una llei impregnada d'un caràcter policial, i serveixin també aquestes meves primeres paraules per insistir una vegada més en la necessitat de desbloquejar els treballs per a la reforma de la Llei d'estrangeria o, si es vol, per a l'adopció d'una autèntica Llei d'integració al Congrés dels Diputats.

D'altra banda, la nostra filosofia —no cal que ho digui— és bàsicament coincident amb l'expressada pel senyor Riera l'altre dia, i fins i tot, jo diria que amb matisos, amb la del mateix conseller, perquè el conseller, en la seva exposició, parteix bàsicament —bàsicament— de la proposta que en el seu dia va fer la Comissió Assessoria d'Immigració i no estem tan satisfets, ni tampoc podem coincidir, per exemple, amb el Pla interdepartamental del Govern, però sí bàsicament en les conclusions i en els documents de treball de la Comissió Assessoria, participada, entre altres, per entitats de prou prestigi en aquest camp com SOS Racisme. I, per exemple, estem d'acord, quan es parla de treball —i se'n va parlar l'altre dia—, de desvincular el permís de residència del de treball, de renovar automàticament aquest

tipus de permisos en determinades situacions, del dret a la permanència indefinida, de la regularització extraordinària a partir de l'arrelament en el territori, de la millora de la informació pel que fa a la seguretat i higiene en el treball, de la participació, també, d'aquest tipus de treballadors en els cursos ocupacionals.

En el tema de l'habitatge, que em sembla que és el punt 4 de la Moció del senyor Riera, òbviament, nosaltres estem d'acord a facilitar, operant, si s'escau, les modificacions legals necessàries, per tal d'oferir unes millors condicions d'accés a l'habitatge a aquest tipus de treballadors, i en això coincidim bàsicament amb una de les resolucions que es va aprovar en el darrer debat de política social, però, encara que sigui una reiteració, no ens sembla pas sobrer.

Entre altres qüestions també la Moció planteja l'actualització dels indicadors i de les xifres –el punt primer de la Moció–; per exemple, desconexem –com deia el senyor Riera– el nombre de treballadors que es troben en situació dita irregular, la geografia o l'atles –com deia el senyor Riera–, també, dels immigrants i, per tant, des d'aquest punt de vista, la necessitat d'un observatori, un autèntic observatori i uns indicadors objectius em sembla una autèntica necessitat, com també ho és la intensificació. En un altre punt de la Moció es parla de la lluita contra l'explotació al treball clandestí d'estrangers.

Hi ha altres qüestions, algunes qüestions incorporades en la Moció que no van ser ben bé objecte del debat d'aquesta, però que ens sembla molt oportú i molt interessant que s'hi hagin incorporat. La primera és la problemàtica del treballadors temporers a partir d'aquestes campanyes específiques que es reclamen, i ens sembla molt positiu. El segon element és el tema del tancament dels centres d'internament. En aquest sentit, nosaltres sempre hem dit que rebutjàvem l'existència dels centres d'internament per anar en contra del principi democràtic de llibertat i de respecte a la persona. Només cal recordar que en cas de faltes administratives comeses per qualsevol ciutadà de l'Estat, a aquest no se'l priva mai de la seva llibertat, i en canvi, als ciutadans estrangers, sí; per tant, és aquesta una diferència que va en contra del principi d'igualtat.

Però tot i així, com ha quedat clar també en el debat d'aquesta Moció –ho deia també la senyora Marina Geli–, els centres d'internament existeixen, són una realitat sobre la qual hem d'intervenir per garantir que almenys aquests aconseguixin la plena garantia dels drets fonamentals. A partir de les oficines de denúncia de SOS Racisme, per exemple, i a partir, també, dels successius informes de la Fiscalia a partir de l'any 96, hem conegut, per exemple, la situació degradant del Centre d'internament de la Verneda que, com deia el senyor Riera, l'altre dia ell mateix va poder visitar. Jo, en tant que professional que alguna vegada ha hagut d'assistir algun treballador en situació d'internament, també conec de prop aquesta realitat i, per tant, ens sumem òbviament a aquest plantejament.

I pel que fa finalment –i amb això acabo– a la qüestió del dret al vot de les persones immigrades –ja ho ha dit algun altre portaveu–, des de l'any 95 SOS Racisme ve

realitzant una campanya pel dret del vot de les persones immigrades. Amb aquesta campanya, a la qual nosaltres ens sumem, es reclama el dret al vot de les persones immigrades de nacionalitat estrangera, amb més de cinc anys de residència; es demana, per tant, el dret de sufragi actiu i passiu; es reclama el dret al vot en tots els processos electorals, però com a primer pas –com a primer pas–, es posa l'èmfasi en la conquesta d'aquest dret del vot a les eleccions municipals, que no podrà ser el 13 de juny, però sí l'any 2003, i, a més a més, es demana al conjunt d'administracions que desenvolupin les mesures necessàries per potenciar la integració social de la població immigrada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En aquest sentit, nosaltres volem manifestar també la nostra adhesió i l'acord en aquest punt. Només, en tot cas, una petita reserva, i és que per la singularitat que té aquesta qüestió, després d'algun intent, jo crec que finalment no reeixit, que el conjunt de grups parlamentaris haurien pogut subscriure a iniciativa de SOS Racisme una proposició de llei; jo crec que matar-ho –per dir-ho d'alguna forma col·loquial– amb un punt d'una moció segurament és insuficient; crec que caldria, si avui suscitem entre tots plegats el consens necessari, elaborar una proposició de llei en aquest sentit. I per tant, des d'aquest moment, jo emplaço el senyor Riera i la resta de portaveus, de la mateixa manera que ho vàrem intentar ara fa un any i no va ser possible, que ens puguem posar d'acord en aquest punt.

Per la resta, òbviament, el nostre Grup Parlamentari hi donarà suport i el seu vot favorable a la totalitat, a la integritat de la Moció presentada pel senyor Riera en nom del seu Grup Parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc crec que és de justícia –i ho faig amb tota satisfacció– felicitar el senyor Riera pel plantejament de la Moció, i no tant ja pel plantejament de la Moció, sinó per aquesta preocupació, que és una preocupació –jo crec– que comparteix tota la cambra, però que, evidentment, el senyor Riera n'és un dels portaveus i, doncs, persona especialment sensibilitzada en aquesta problemàtica, que, d'alguna manera, encoratja i esperona la resta de diputats que, doncs, parlem del tema i arribem a algun acord, com avui es preveu en aquesta Moció.

Jo em resisteixo a parlar de cada punt de la Moció, perquè, evidentment, en el que estem d'acord em sembla que seria repetir les intervencions de la resta dels portaveus de cada grup parlamentari que ja han pujat a la tribuna. I per tant, jo, anunciar que en el primer punt de la Moció estem d'acord amb aquesta esmena tècnica de «l'ICS» per la modificació aquesta, pel «Servei Català de la Salut». En el segon punt, aquest de conti-

nuar treballant, bàsicament, doncs, estem també d'acord i, per tant, la nostra posició també serà positiva i afirmativa.

En el punt tercer és evident que el centre de la Verne-da –com deia el senyor Riera– no és un centre adequat per a aquest final de segle, no és un centre que reuneixi les condicions humanitàries, bàsicament, de convivència de les persones que desafortunadament l'han d'utilitzar; però, doncs, cal recordar que aquest centre està ja vigent des de l'any 1986, crec, aproximadament; i que si bé aquesta esmena del Grup Socialista millora, endolceix una miqueta els termes del seu text inicial, nosaltres no li podem donar suport perquè en aquest moment tots sabem que el Govern central, doncs, està fent unes inversions en aquest centre que, d'alguna manera, han millorat i milloraran la seva situació, encara que potser l'oportú i l'eficax i el convenient és que en un termini relativament curt, doncs, es pugui traslladar o fer una obra de nova planta que cobreixi aquestes necessitats que actualment aquest centre no cobreix. Per tant, en el punt tercer, tot i aquesta millora que entenem en el primer moment que podia ser acceptada del Grup Socialista, nosaltres ens abstindrem en aquest punt.

És evident que en el quart, en aquest punt de la «vivenda», doncs, hi coincidim totalment. Pensem que tenir una «vivenda» digna és un dels elements bàsics de justícia que qualsevol espanyol i immigrant, en aquest cas, i persona d'un altre país que per circumstàncies ics es troba en el nostre territori, ha de tenir aquest dret, i especialment amb aquest grup d'extracomunitaris, que són els que tenen especial dificultat per trobar una «vivenda» digna. Ens trobem el mateix cas en el punt cinquè. Nosaltres no estem en aquest moment en disposició de comprometre'ns que aquesta possibilitat que l'any 2003 els extracomunitaris puguin votar a les eleccions municipals sigui un objectiu, en aquest moment, en el nostre horitzó, doncs, especialment acceptable i de compromís.

I, per tant, si bé considerem que és un tema especialment delicat i que s'ha d'estudiar amb certa profunditat i que potser, a través d'algun altre tipus de proposta, podríem arribar a trobar algun punt de coincidència, nosaltres, en aquest punt, també ens abstindrem. I és evident que en el punt sisè és «de calaix», doncs, que hi hem d'estar d'acord, perquè crec que aquesta lluita contra l'explotació –ho estem veient–, que és real i que s'està vivint cada dia en llocs molt concrets a la província de Barcelona, especialment, doncs, amb les persones d'altres països i sobretot africans que es troben aquí, doncs, em sembla que és de justícia que tota la força de la Llei amb els seus mitjans tècnics i personals treballi perquè això, d'alguna manera, es pugui eradicar.

Per tant, salvats aquests dos punts que votarem en extensió i que, per tant, sollicitem al president que es faci votació separada, en la resta donarem suport a la proposta felicitant una altra vegada al senyor Riera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, avui, francament, no tinc discurs per contestar el diputat que ha presentat la Moció, perquè el meu discurs seria el seu discurs, o jo assumiria el seu discurs, pràcticament. No és d'ara, és des de fa bastant temps que em preocupa aquest tema dels immigrants.

I el que lamento és que fa molts anys que parlem d'aquest tema, fa nou anys que vam fer un debat important en el Parlament..., en el Congrés dels Diputats, fa nou anys que vam aprovar una proposició no de llei votada pràcticament unànimement –excepte un grup, la van votar tots. És una proposició no de llei que el senyor Riera n'ha llegit un dels enunciats; hi havien onze punts, onze punts que, si vostès tenen la revista número 13, que el proponent ha citat repetides vegades, doncs podran veure el contingut dels onze punts d'aquella Proposició no de llei, que recullen totes aquestes inquietuds que vostès han manifestat aquí avui i que recullen totes aquestes peticions, i que ens comprometen, o ens comprometien, o demanaven instar el Govern, en aquell moment al poder a Espanya, instaven –dic– el Govern a modernitzar els centres d'acollida, a agilitzar la mecànica, la burocràcia fronterera per aquestes persones que vénen a Espanya, etcètera, etcètera, i ens comprometíem a una cosa encara més seriosa i que s'ha fet menys coses, que era intentar eliminar el problema bàsic, que és la necessitat de la immigració en els països d'origen.

Es deia: escoltin, si volem realment que la gent no hagi de sortir dels països emissors, d'aquests països que ens envien persones, ajudem-los, ajudem-los *in situ*, ajudem-los a desenvolupar el seu país, perquè la immigració sempre és un trauma; això ho sap molt bé la gent que ha immigrat o que és d'origen de famílies immigrades, encara que sigui una immigració interior.

Bé, doncs, han passat nou anys i no s'ha fet pràcticament res com ho demostra la cua, tantes vegades repetida del senyor Riera en aquesta tribuna, que veiem cada dia, que, per cert, cada dia va arribant més amunt i acabarà entrant aquí, al parc, perquè cada dia hi han més persones que pugen. I, és clar, et cau la cara de vergonya en veure això; però a continuació dius: «I jo què hi puc fer, per evitar això? Jo què hi puc fer?»

Home, avui podem fer això: votar favorablement la Moció del senyor Riera. Però demà i demà passat, i la setmana que ve, continuarem veient la cua que creix. I un arriba a un moment d'una certa desesperació perquè què demanen, aquesta gent? Demanen legalitzar-se. Ens queixem que hi ha una població important d'immigrants no legalitzats, i diem: «S'han de legalitzar.» Bé, llavors hi ha unes persones que diuen: «M'he de legalitzar, vaig a legalitzar-me.» I arriben a la finestra després de fer aquesta cua i li diuen: «contracte de treball», i diu: «–Oh, és que no me'l fan perquè no tinc permís de residència. –Oh, doncs, no li puc donar per-

mís de residència si no té el contracte de treball.» Se'n van a l'empresari i li diuen: «Escolti'm, que m'ha de fer un contracte de treball. —Doncs, porti'm el permís de residència. —Oh, és que no em donen el permís de residència perquè no tinc contracte de treball.»

I això està en l'origen d'aquesta famosa Llei que ja fa nou anys, i ja en aquest debat, que recull aquesta revista número 13, *Món laboral*, ja es deia: «Escolti'm, això d'aquesta Llei..., l'hem de modificar, això no pot ser.» I fa nou anys i la Llei no la modifiquem. I en aquesta tribuna el conseller deia l'altre dia: «És una llei que atempta contra els drets de les persones.» I fa nou anys que no som capaços de resoldre el problema allà on s'ha de resoldre, que és modificant aquesta Llei. I tenim una comissió i tenim unes propostes: hi han cinc aspectes de la Llei que tothom està més o menys d'acord que s'han de modificar, però no es modifiquen.

I hi ha una certa impotència d'aquest diputat que els parla, perquè ni parlant amb els diputats de Madrid, ni parlant amb ningú això no es desencalla. Hi hauria d'haver el ferm compromís de tots els que tenim representació al Congrés dels Diputats de fer desenvolupar aquesta Llei d'una vegada, perquè, si no, aquests problemes els continuarem veient.

I s'instava aquí, i es deia, recriminant el Govern del PP, que no es fan inspeccions de treball. Jo no sé si és bo incentivar la Inspecció de Treball perquè inspeccioni allà on treballen persones immigrades ara, perquè podria ser, partint de la base que ningú hauria d'explotar aquestes persones, podria ser que trobessin molts immigrants que estan treballant sense papers i això obligués a aixecar una acta i a deixar aquell treballador sense aquell treball. I, bé, ja sé que és perillós això que dic perquè està en el límit de la illegalitat i... Però, escolti'm, deixi'ls treballar; en tot cas, inspeccionem els empresaris que no paguen el que han de pagar quan contracten un treballador immigrant, però no ens hi fiquem si tenen papers o no, perquè podria ser que llavors creéssim un problema encara més gros llançant a l'atur més persones de les que hi ha, llançant-los a un atur...

Una cosa que el senyor Riera em sembla que no ha dit aquí, però que li he sentit que ho deia en un altre lloc, és que tenim l'1,8% d'immigrats més o menys, però de presoners n'hi ha el 20%. I això ens ha de fer pensar. Escolti'm, aquest és el problema que hem de resoldre, aquest; aquest és un dels problemes que hem de resoldre perquè, és clar, si han d'estar al carrer, si no tenen on treballar, si encara que els explotin..., però ni explotant-los treballen, què han de fer, aquestes persones?

Doncs crec que aquí hi ha d'haver un acte d'autèntica indignació d'aquest Parlament per aquesta situació. I aquesta indignació s'hauria de traslladar a Madrid, que és on es pot legislar. I legislar d'una vegada per resoldre aquest problema. Perquè no s'oblidin, senyores i senyors diputats, senyor president, que aquests immigrants vénen aquí per absoluta necessitat, però és que d'aquí a uns anys nosaltres haurem de demanar immigrants, haurem de demanar que vinguin persones a treballar a aquest país, perquè aquest país creixerà econòmicament i, si la situació demogràfica no es modifica

—i no sembla que anem per camins de modificar-la per més declaracions a favor de la protecció de la maternitat que es facin—, si no es modifica la demografia, d'aquí a deu, quinze anys no tindrem població amb condicions suficients per produir el que aquest país pot produir. Per tant, la immigració acabarà sent una necessitat dels països receptors. Per tant, escoltin, preparem-nos, resolguem aquests problemes.

Jo no sé, senyor Riera, si la Moció que avui aprovarem, perquè la hi aprovarem... Com veu, no hi hem fet cap esmena, i no la hi hem fet perquè estem totalment d'acord amb els seus plantejaments. Podríem *rizar el rizo*, que diuen, i modificar alguna coseta, però crec que aquí l'important és donar el missatge de..., una mica ja de prou, de ja està bé, de resolguem aquest problema, i això només es pot fer acceptant la seva Moció en la seva totalitat i demanant a altres instàncies que prenguin consciència d'aquesta situació i que també es moguin.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, tot i que ja ens ho ha anticipat, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. Tot agraït les intervencions de la senyora Marina Geli i els senyors Morera, Ridao, Oleart i Hinojosa, reiterar el que ja havia dit en la primera intervenció: que acceptàvem, en el primer cas, la primera de les esmenes del Grup Socialista perquè aclareixen els termes —no és l'ICS sinó el Servei Nacional de la Salut— i la segona perquè, en tot cas, ofereix una via, diguéssim, més possibilista per plantejar el futur dels centres d'internament.

Crec només, senyor president, que, pel que ha dit el Grup Popular, s'hauria de fer votació separada dels punts números 3 i 5 de la Moció. Queda clar que el punt número 3 el votem a partir del text que ha proposat la senyora Marina Geli.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació. I, tal com acaba d'indicar el diputat senyor Riera, votarem en primer lloc els punts 3 i 5 de la Moció i després la resta de la Moció.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem, seguidament... Ah, perdó.

Votarem a continuació la resta dels punts de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

A continuació, tramitarem –hi ha acord entre els grups parlamentaris– conjuntament els punts 16, 17, 18, 19 i 20, que són mocions totes elles referides a la problemàtica de les adopcions internacionals. Per tant, intervin- dran seguidament per exposar les seves mocions, en primer lloc, per Esquerra Republicana, el diputat se- nyor Ridao; pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat Fuentes; pel Grup Popular, la dipu- ta senyora Dolors Nadal i pel Grup Socialista, la dipu- tada senyora Barenys.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre adopcions in- ternacionals

Té, en primer lloc, la paraula per exposar la Moció, el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que el nostre Grup Parlamentari ha presentat subsegüent a la interpellació que vam poder substanciar ara fa quinze dies sobre la política d'adopcions, espe- cialment pel que fa a l'adopció internacional, resumeix una mica la filosofia, els continguts de la nostra inter- venció des de la lògica preocupació davant dels molts problemes que subsisteixen avui encara en matèria d'adopció, sobretot la internacional, derivats de l'actual marc legal; però també té el seu origen en determina- des pràctiques que –per dir-ho d'alguna forma– no són especialment personalitzada en l'actuació, en aquest cas, del nou Institut de l'Acolliment i de l'Adopció, fins al punt que –com dèiem l'altre dia– el cop de timó àgil i ben intencionat de fa dos anys, preconitzat per la prò- pia consellera de Justícia en aquest Parlament, corria el perill de fer córrer el perill de quedar en no res.

Nosaltres situàvem, durant el debat de la interpellació, bàsicament dos aspectes de la nostra màxima preocu- pació: el primer, tot el capítol relatiu a les avaluacions prèvies a les famílies, i el segon, al funcionament de les entitats col·laboradores de l'adopció internacional, les ECAI, al capdavant sobretot dels temes –alguns al- tres, també, que van plantejar–, però dels temes més importants a resoldre.

Pel que fa al tema de les avaluacions preadoptives, de- manàvem, i la nostra Moció planteja, l'exigència que hi hagi una participació al més representativa possible de les associacions de famílies adoptives per una banda en el Comitè Tècnic d'Avaluació de les propostes d'idone- itat, i també en les sessions informatives i en el Consell Rector de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció. En segon lloc, també, instàvem el Govern a la revisió del procés de selecció i de formació dels candidats de manera que aquest procés tingués un caràcter clarament d'assessorament informatiu, pedagògic –per dir-ho d'una forma–, que més que plantejar problemes, dub- tes, pors, inseguretats, tendís a donar solucions.

I, per tant, cal –i ho dèiem l'altre dia– intentar abordar entre tots plegats la revisió d'aquest procés i, per tant, incorporar elements que garanteixin, d'una banda, el

dret a la lliure elecció de les entitats per part de les fa- mília i, per l'altra, també, que existís, en aquest sentit, una autèntica alternativa pública i gratuïta, és a dir, la garantia de la plenitud de l'accés igualitari de totes les famílies amb independència dels seus recursos i dels seus ingressos.

El segon element de preocupació, que la nostra Moció també reflecteix, és el funcionament i el paper de les ECAI, segurament l'apartat més conflictiu de tota aquesta problemàtica. Hi plantejàvem, i hi plantejem avui, en la nostra Moció, la modificació del seu marc regulador, del seu reglament, que, en definitiva, ve a condemnar-nos a un determinat tipus d'ECAI que per nosaltres està caracteritzat per la seva poca utilitat, per ser, a més a més, entitats cares i d'un funcionament ir- regular. I en segon lloc perquè ens sembla que una al- ternativa que aparentment és positiva i que inicialment havia de representar un alleujament, una disminució de les funcions de la pròpia administració, avui ens porta més problemes que una altra cosa.

Ens cal, per tant, d'una banda, garantir la lliure concur- rència de les ECAI, l'exclusivitat que en aquest mo- ment es planteja ens sembla penalitzadora pels interes- sos legítims de les famílies; cal simplificar, també, la seva estructura, segurament massa rígida, i això és el que ens ha de permetre abaratir els costos; cal, també, garantir l'experiència i la solvència, perquè si les ECAI tenen un doble objectiu, que és el que els encomana en aquests moments el nostre marc legal, que és tramitar i seguir els expedients als països d'origen, per una ban- da, i, per l'altra, assessorar les famílies adoptants, la pràctica, el dia a dia ens demostra que això no és pos- sible, no es dona en totes les circumstàncies, perquè diverses ECAI no tenen prou coneixement del procés adoptiu, i perquè, per una altra banda, l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció no facilita prou informació prèvia, una informació que ha de ser, a més a més, clara i gratuïta sobre totes les ECAI existents i també sobre les tarifes que aquestes han de percebre.

Finalment, hi ha un darrer element de la nostra Moció que també és coincident amb d'altres mocions presen- tades, que és tot el capítol relatiu a les modificacions legislatives que cal operar a nivell estatal. En primer lloc, per facilitar les inscripcions en el Registre Consu- lar i també en el Registre Civil central, perquè siguin un pur tràmit i no un viacrucis des d'un punt de vista ad- ministratiu i també judicial. En segon lloc, per preveure l'adopció en els supòsits de canvi de nom, tant en la Llei com en el Reglament del Registre Civil.

En tercer lloc, el reconeixement d'un permís laboral, anàleg al permís de maternitat, que permeti en aquest cas un desplaçament al país d'origen per part dels fami- liars o dels pares adoptius, sense que hagin de recórrer a situacions estranyes i irregulars, sense que hagin de demanar permís a compte de vacances o sense que ha- gin de simular un procés d'incapacitat; i finalment, també, homologar el permís i la prestació de materni- tat adoptiva en aquest cas a la filiació natural o la bio- lògica, per tal d'equiparar-les i per tal, en aquest cas, de donar els mateixos drets a ambdós tipus de pares.

Punt 3

8308

Això és el que hem plantejat bàsicament a la nostra Moció, que, com deia a l'inici de la meua intervenció, resumeix bàsicament aquells elements que van ser objecte de debat a la interpellació d'ara fa quinze dies i també són –repeteix– bàsicament coincidents amb els que plantegen altres grups. Com sigui que hem arribat a una entesa i una transacció entre el conjunt de grups, en tot cas, evito pronunciar-me ara –no sé si ho farà algun altre portaveu– o, en tot cas, en un segon torn, després que se'ns hagi ofertat aquesta per part, en aquest cas, de la diputada del grup majoritari, segurament, tindrem l'oportunitat de tornar-ne a parlar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància pel que fa a les adopcions

Per presentar la seva Moció, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquest matí jo estava pensant que avui s'estaven fent tot un seguit de debats que afectaven qüestions essencials. La senyora Tolosana parlava dels drets dels infants; el senyor Ignasi Riera –i altres diputats i diputades que han intervingut en la seva Moció– també parlava de drets fonamentals, i ara crec que ens hem de referir, una altra vegada, a uns drets fonamentals però que han de ser essencialment i especialment protegits, que són els drets dels menors i d'adopció com un instrument per realitzar l'adopció.

Tot això ho dèiem també fa quinze dies en la interpellació. I dèiem que l'objectiu fonamental de tots aquests instruments, precisament, era la protecció per al ple exercici dels drets dels infants. Dic això perquè el que planteja la nostra Moció i el que després es recull en la Moció que hem consensuat jo crec que va en aquesta línia. Va en aquesta línia de protecció i de garantia dels drets dels infants, sens perjudici –també, naturalment– de preocupar-nos, encara que en un segon terme, dels drets, evidents, també, de les persones adoptants.

En conseqüència, nosaltres el que ens vàrem plantejar és, a partir de la creació de l'Institut Català d'Acolliment i de l'Adopció, després de fer un balanç en què, com és lògic, no vàrem coincidir plenament amb la consellera, però sí que vàrem coincidir que calien tot un seguit de modificacions perquè això, tot plegat, no funcionava com tots voldríem. És evident que fa dos anys ens trobàvem en una situació molt preocupant.

Avui hi ha elements, també, encara de preocupació en aquest àmbit. I per tant el que nosaltres plantejem en la nostra Moció són mecanismes per garantir, com deia, el principi d'igualtat, és a dir, que s'equiparin les situacions d'adopció i preadopció als permisos de maternitat; també que s'estableixin altres mecanismes de per-

misos, i després, establim també tot un seguit d'instruments perquè les associacions puguin participar degudament, tant en el Consell Rector de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, com en el comitè tècnic avaluador, com, en definitiva també, que el paper de les famílies, tant en les sessions informatives com en el procés formatiu, sigui present, que no hi és en l'actualitat.

Tot això, naturalment, s'ha d'emmarcar en la necessitat de canviar el Decret. Jo crec que el Decret es va fer una mica –i en això hi coincidia també la consellera–, una mica en teoria, en el buit, encara sense tenir elements d'experiència suficients, i que avui s'ha demostrat que és imprescindible anar a la seva modificació. Anar a la seva modificació perquè les ECAI puguin complir adequadament les seves funcions, perquè s'acreditin mitjançant concurs públic, perquè hi hagi instruments i mecanismes suficients per garantir el seu funcionament, per garantir que en tots aquests àmbits les famílies adoptants puguin reduir els costos que tot això els està comportant. En definitiva, perquè establim un nou marc que millori, que possibiliti que les adopcions compleixin adequadament la seva funció.

Hi havia un aspecte que per a nosaltres tenia una especial importància, i era el que feia referència als mecanismes de cooperació amb els països d'origen dels menors adoptables. Per què? Perquè a vegades es produeix una situació perversa, que és que amb els ajuts econòmics que han de donar les famílies als centres d'acolliment en els països d'origen, d'alguna manera, s'introdueixen mecanismes mercantils que estan expressament vedats i prohibits, tant per la Convenció dels Drets dels Infants com pel Tractat de l'Haia, al qual nosaltres, en tot cas, ens hem de sotmetre. Per això teníem especial interès que això es recollís, i això, certament, naturalment, encara que amb altres termes, s'ha recollit també.

Nosaltres també teníem especial interès –i això ho hem expressat en la nostra Moció– perquè s'avancés, es busquessin fórmules en l'obtenció dels certificats d'idoneïtat que potenciessin una alternativa pública i gratuïta. Això, malauradament, amb aquests termes encara no s'ha recollit, encara que sí és cert que en la Moció que hem transaccionat s'inclouen ja mecanismes que possibiliten obrir el ventall de possibilitats per a les famílies adoptants.

Per tant, tots aquests elements, conjuntament amb el registre de queixes, amb el seguiment posterior, amb tot aquest seguit d'elements que s'han recollit en la Moció consensuada, jo crec que, a grans trets, recull els aspectes que nosaltres plantejàvem, però recull també els aspectes que plantejaven els altres grups, que eren complementaris i, encara que, com és obvi, quan s'arriba a un consens, quan s'arriba a un acord no es pot aconseguir exactament tot el que un pretenia, sobretot pel que fa als compromisos de caràcter econòmic del Govern, el cert és que pensem que hi ha els elements suficients per modificar substancialment tots els aspectes que conflueixen en els processos d'adopció, els previs, els del procediment de l'adopció i els dels controls posteriors, i també s'introdueixen mecanismes per anar a abaratir els costos, per anar a simplificar el procedi-

ment, per fer-lo més transparent, per fer-lo més participatiu.

I, per tant, nosaltres pensem, sincerament, que l'acord a què hem arribat és l'adequat i, en conseqüència, jo, contràriament al que feia el meu company el senyor Ridao, en aquests moments ja dic amb tota claredat –i no caldrà pas que faci cap altra intervenció– que nosaltres acceptem, perquè hi hem participat, aquesta Moció transaccionada.

I només em resta agrair molt sincerament a les diputades, la senyora Nadal, la senyora Barenys, la senyora Palau, també a la senyora Ramon, de la Conselleria i, naturalment, al senyor Ridao, l'esforç que han fet tots plegats per abdicar d'alguna de les qüestions que nosaltres plantejàvem, però amb l'interès, amb la voluntat, amb el desig, d'aconseguir una moció que recollís l'essencial de tot el que nosaltres plantejàvem, i que pensem que ha de servir perquè aquesta qüestió –com deia al principi– tan important, com són els drets fonamentals dels infants que mereixen una especial protecció, sigui a partir d'ara més ben garantida a casa nostra.

Gràcies, senyores diputades. Gràcies, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya

Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal per presentar la seva Moció.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple vam tenir ocasió de tenir un debat en profunditat, un debat de balanç respecte als canvis que s'havien produït al sistema d'adopcions a Catalunya, especialment pel que fa a adopció internacional des que es va... Vam tenir també un debat en profunditat, fa dos anys –com deia–, per tal de modificar el que va ser el polèmic reglament d'adopcions, i després, especialment, de la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, que va suposar un canvi substancial en tot el sistema.

La conclusió a què vam arribar tots els grups parlamentaris en el debat és que, veritablement, s'havia millorat. S'havia millorat de manera substancial el que era la tramitació, la gestió de l'adopció internacional a casa nostra. Dèiem que s'havia millorat però que quedaven encara moltes queixes, moltes reivindicacions que ens seguien arribant, i que, per tant, calia encara avançar, calien modificacions en el sistema, per respondre a aquestes necessitats que se'ns plantejava especialment des de les associacions de famílies de pares adoptants.

Les qüestions fonamentals que es varen plantejar en aquell debat, com s'ha esmentat anteriorment, eren fonamentalment les següents –en faré una repassada molt

ràpida–: l'equiparació, en els permisos de maternitat, de la maternitat adoptiva a la maternitat biològica i, també, en els acolliments preadoptius; es plantejava, també, per les associacions la matèria dels permisos laboral per aquell temps que les famílies s'han de desplaçar als països d'origen per tal de no perdre el lloc de treball a la tornada a la seva feina; es plantejava també la modificació del Decret 337/1995, pel que fa al funcionament de les ECAI, un decret anterior a la creació del mateix Institut, un decret anterior al reglament d'adopcions i que, per tant, fa necessària l'opinió de tots els grups parlamentaris, en opinió de la mateixa consellera en el debat, en aquesta modificació; també –no només el Grup Popular, sinó tota la resta de grups parlamentaris– varem insistir en la presència, en la necessitat de la presència de les famílies adoptives en tot el procés de l'adopció.

Un punt clau del debat que varem substanciar fa quinze dies era l'abaratiment dels costos de l'adopció; també, la priorització del caràcter pedagògic sobre el caràcter fiscalitzador en tot el procés; la capacitat d'elecció dels pares i mares que volen adoptar d'aquelles entitats encarregades de fer els informes psicosocials, i també la reducció dels terminis per a l'obtenció del certificat d'idoneïtat.

Bé, vista l'anàlisi que varem fer de quina és la realitat de les adopcions a Catalunya a hores d'ara, vist el debat de balanç que varem fer en el darrer Ple, considero que les aportacions, les mocions resultat d'aquell debat, presentades per tots els grups parlamentaris, s'han plasmat en un text conjunt que avui sotmetrem a votació. I per tant, també, sense esperar a cap intervenció superior, el Grup Parlamentari Popular anuncia la retirada de la seva Moció en benefici d'aquest text conjunt que hem consensuat i del qual, com feia abans el senyor Roc Fuentes, he d'agrair la voluntat de consens, la voluntat de treballar amb positiu, d'avançar per millorar l'adopció internacional a Catalunya, feta per l'excel·lentíssima senyora Rosa Barenys, per la il·lustre diputada senyora Eva Palau, per l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, per l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, i també, naturalment, per l'esforç fet per la senyora Núria Ramon, en representació de la Conselleria.

Jo passaria ara, de manera molt breu, a repassar com s'ha concretat en aquest document conjunt allò que varen ser els diferents plantejaments, molt similars, que es contenien en cadascuna de les mocions dels diferents grups parlamentaris.

Bé, respecte a la primera preocupació, que és l'equiparació de la maternitat biològica a la maternitat adoptiva pel que als permisos de maternitat i també a l'acolliment preadoptiu, que era una matèria que preocupava especialment les famílies adoptives, es va comentar en el darrer Ple, es va plantejar en el darrer Ple que hi havia diferents iniciatives en el Parlament, a les Corts Generals, tant del Grup Socialista, com del Grup d'Iniciativa per Catalunya, com del Grup Popular, per tal de resoldre aquesta situació.

He de dir que des que vam substanciar aquell debat s'ha produït una bona notícia, que és que en el darrer Con-

sell de Ministres de divendres es va aprovar el Projecte de llei de conciliació de vida familiar i vida privada, que es troba ja en tramitació en el Congrés, que preveu resoldre aquesta situació. Una llei que el que fa és recollir l'article 21, la conclusió 21 de la Cimera de Luxemburg i, per tant, a més a més, per les notícies que tinc en aquest moment és que s'ha sol·licitat que es tramiti pel procediment d'urgència. Per tant, em sembla molt adequada la plasmació que ha tingut en el text consensuat, que s'enllesteixin a la major brevetat en el Congrés dels Diputats aquestes reformes legislatives.

Sembla especialment important que se segueixi treballant, com es recull en el text, amb les mesures que permetin, com deia aquesta situació preocupant, que és que sigui gràcie de les empreses donar el permís laboral —qüestió que preocupava a tothom i que agraeixo la sensibilitat de tots els grups parlamentaris la reelecció final en què ha quedat l'apartat b del punt 1 del text conjunt, eh? Perquè recull aquesta voluntat, aquesta voluntat de tirar endavant en aquesta qüestió en la forma que havia suggerit el Grup Parlamentari Popular.

Sembla especialment important, tot i que no va ser esmentat pel Grup Parlamentari Popular en la substanciació de la interpellació, però que subscriu completament, les modificacions que s'hagin de portar a terme respecte als problemes de reconeixement d'adopcions constituïdes a l'estranger i la seva convalidació de les adopcions simples, tuteles o figures anàlogues. Ho dic per un exemple que els posaré, un exemple que és de tots conegut, que són les adopcions nepaleses. Es va donar que en un espai de temps, jo diria que molt curt, en relació amb la consideració que en tenien el Registre Civil Central i la Direcció General dels Registres i del Notariat, es van donar tres etapes completament diferents, eh?

En un primer moment, s'atorgava el reconeixement sense cap mena de problema. Posteriorment, el Registre Civil Central el va denegar sistemàticament, emparant-se en diverses resolucions de la Direcció General dels Registres i del Notariat, per entendre que no existia l'equivalència d'efectes que requeria el Codi civil. I, finalment, es va resoldre aquesta situació a l'empara d'una última resolució de la Direcció General.

Bé, tot i que es va presentar una proposició de llei per modificar el Codi civil, de tal manera que no es poguessin produir aquestes ziga-zagues que, en definitiva, només perjudicaven els menors que havien estat adoptats legalment i que era impossible inscriure, tot i això, considerem molt encertada la proposta, especialment impulsada pel Grup d'Esquerra Republicana, que es produeixi una modificació clara, perquè en el futur poden aparèixer temes nous relatius a altres efectes que pot tenir l'adopció, i ens sembla que no és qüestió d'anar introduint modificacions ortopèdiques en el Codi civil per anar-los palliant en la mesura que vagin sorgint, sinó de fer una modificació realment que aconsegueixi arribar a aquestes finalitats.

Respecte a la modificació del Decret 337/95, ens sembla important que es recullin específicament els aspectes, que s'introdueixi el sistema de concurs per a l'acreditació de les entitats col·laboradores i també la

simplificació de la seva estructura, perquè serà una de les mesures que vindrà a coadjuvar que es puguin abaratir els costos de les adopcions.

Respecte a la presència de les famílies adoptants en tot el procés d'adopció, va ser objecte de debat en el procés de negociació d'aquest text conjunt. Bé, la conveniència que participessin les famílies en el Comitè Tècnic d'Avaluació, pel sol fet d'haver estat pares o mares adoptants. Això ens sembla que ha estat una bona solució, comptar amb aquesta presència en el Comitè Tècnic d'Avaluació, però sempre que hi hagi un plus en aquesta experiència personal; el plus que s'acrediti tenir els coneixements tècnics necessaris i adients per formar part d'un òrgan tècnic com és el Comitè d'Avaluació.

Ens semblava, al Grup Popular, especialment important que...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí. Que es participés en els processos d'informació i formació, i també una de les reivindicacions importants era la qüestió que es regulessin els preus mitjançant preus públics, que ha quedat redactat finalment en la Moció com a «preu tarifari». Per tant, la nostra satisfacció per la feina desenvolupada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions

Per exposar la seva interpellació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també, senyor president, em posicionaré respecte a la Moció que presentem transaccionada. O sigui, en un sol torn faré el meu posicionament.

He de dir també que el debat de les anteriors interpellacions substanciades en el Ple passat va suposar, una vegada més, la posta en comú i la coincidència entre tots els grups parlamentaris de la necessitat de millorar, dins del possible, la política de les tramitacions de l'adopció internacional. El debat va estar impregnat, crec jo, d'una dialèctica positiva, que volem continuar amb la intervenció d'aquest dematí, amb la proposta que hem fet en els diversos punts de la Moció i que passaré a relatar, els quals, d'alguna manera, reflecteixen la preocupació del Grup Socialista per aquest tema, perquè funcioni al màxim de bé, i també la proposta del

Grup Socialista per millorar aquells aspectes que són millorables.

El primer punt que presentem a la Moció parteix de la filosofia mateixa del Conveni de l'Haia, i es fonamenta en la necessitat de cooperar o coordinar –no sé quina paraula és la més adient– les actuacions entre les comunitats autònomes, les diferents autoritats centrals –denominació que els dóna el Conveni de l'Haia– i els països d'origen dels menors, amb dos objectius: facilitar la intervenció a les entitats acreditades i possibilitar unes millors vies de cara a les famílies candidates a l'adopció.

Vull recordar que les ECAI fan funcions de cooperació amb l'Institut Català d'Acolliment i Adopció, i que, d'una manera informal, no legal, podem entendre que el Govern de la Generalitat els delega les seves funcions, a l'igual que fan amb les altres comunitats autònomes, i crec que aquesta matisació és molt important.

El nostre Grup –i alguns de vostès ho saben– ha viscut molt de la vora i ha conegut per informacions directes les dificultats que tenen algunes ECAI en la seva intervenció en els països d'origen per establir canals, per mantenir aquests canals, per estar al dia de les diverses normes que s'estableixen per a l'adopció en aquells països. I també per poder disposar d'un espai propi, d'una parcel·la d'actuació, en el complex entramat dels orfenats, de les fundacions, de les entitats que operen en aquests països d'origen, de cara a l'adopció cap als països estrangers. I es troben, en moltes ocasions, aquestes entitats o aquestes ECAI, que han de competir entre elles; han de competir amb les agències o entitats d'altres països, i correm el risc –i crec que des d'aquí hauríem de vetllar perquè això no passés– que es faci una política de mercantilització dels nens i nenes susceptibles d'adopció. I és per aquest motiu que proposàvem nosaltres aquest punt primer en la Moció.

En el debat que vam substanciar i en la resposta que ens donava la senyora consellera en aquesta qüestió, ens deia que les conferències, a la conferència sectorial que realitza cada dos o tres mesos en el si del Ministerio de Asuntos Sociales no s'acabava de plantejar aquesta –dic jo– problemàtica, que em sembla que ho es, o aquesta conflictivitat, sinó que aquestes reunions sectorials servien més per posar en comú, per transmetre experiències, per adoptar estratègies, mesures o canals d'actuació que altres comunitats autònomes no tenen. És a dir, que no es plantejava el punt de suposat conflicte que el nostre Grup Parlamentari coneix que existeix.

En tot cas, en la Moció que hem transaccionat, jo crec que els punts *e* i *f* reflecteixen bé aquesta preocupació que nosaltres plantejàvem en la Moció. I, en aquest sentit, ens donem per satisfets, a part d'altres actuacions que aquesta diputada, amb la seva funció actual de senadora, farà en la cambra, a Madrid.

El segon punt proposava, a l'igual que fan les altres mocions, la revisió del Decret 337/95, sobre l'acreditació i funcionament de les ECAI, i proposàvem, entre moltes d'altres qüestions, revisar i modificar el Decret, en el sentit que les ECAI haurien de ser entitats de serveis socials que haurien de formar part de la xarxa pública de serveis socials, que haurien d'establir una for-

ma d'actuació conveniada amb l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció o amb la Conselleria de Justícia.

Bé, no hem arribat a un acord en aquest sentit, segurament que aquesta és una qüestió en què el Grup Socialista haurà de continuar treballant amb la Conselleria perquè ens sembla que ens assisteix la raó quan fem aquest plantejament, però, en tot cas, el punt *b* intenta, d'alguna manera, introduir que el sistema de concurs públic per a l'acreditació de les entitats col·laboradores d'adopció internacional establirà també els mecanismes adients per garantir el funcionament adequat de les ECAI.

En definitiva, és una fórmula, jo crec, molt genèrica, totalment descafeïnada, en el sentit del que nosaltres volíem plantejar o plantejàvem en aquesta Moció, però que, en benefici del consens –al qual jo crec que és bo que hàgim arribat–, doncs, deixem aquest punt per a discussió en el moment en què se'ns presenti aquest Decret 337/95, per a la seva modificació o per a altres propostes o iniciatives de debat que puguem presentar en aquesta cambra.

En el tercer aspecte, en el de l'acreditació mitjançant concurs, no hi ha hagut conflicte, això s'ha recollit, per tant, no hi ha res a dir.

El tercer i quart punts que proposàvem feien referència a l'establiment de preus públics, qüestió que l'honorable consellera ja, en el debat del proppassat Ple, va reconèixer que es faria, que es fixarien per llei, i que aquests –ens deia aleshores– contindrien les despeses, els costos que tindria l'Administració quan l'adopció es gestiona aquí, en el territori, però que no podien incloure ni preveure el que suposarien els costos en cadascun dels països, amb la qual cosa estem totalment d'acord.

Aquest punt crec que ha quedat ben recollit en el punt *g* de la Moció: «Fixar com a preu tarifat, d'acord amb la normativa aplicable, el cost del procés d'estudi, i valoració de les persones que volen adoptar, així com les despeses de tramitació i mediació i el seguiment postadoptiu.» Per tant, ens donem per satisfets en relació amb aquesta qüestió.

En el que no ens donem per satisfets és en un quart punt, que nosaltres proposàvem, en què es comencés a plantejar l'equiparació en el tracte entre les adopcions nacionals i les adopcions internacionals. Nosaltres, establint o proposant un primer pas, una primera voluntat política en aquesta direcció, dèiem que el certificat d'idoneïtat –les 140.000 pessetes– sigui gratuït. Tal com ha quedat redactat en la Moció, nosaltres tenim les nostres reserves, perquè desconeixem fins ara, a pesar dels molts contactes que hem fet, que les ECAI tinguin excedents econòmics i, en tot cas, tornem a dir el que ja hem dit en el debat de posta en comú de la Moció, no poden tenir excedents econòmics perquè així ho estableix el Conveni de l'Haia. Per tant, no acabem d'entendre com des d'aquests excedents econòmics es podrà facilitar un abaratiment de costos per al certificat de la idoneïtat en aquelles famílies que ho necessitin. En tot cas, com que de la Moció al cap de mig any se n'ha de donar comptes al Govern, veurem exactament què ha passat amb aquesta qüestió dels excedents.

8312

El punt 5 proposa la creació d'un registre de reclamacions, tal com ja estableix la Llei orgànica de protecció del menor. Per tant, aquest punt s'ha recollit, de la qual cosa estem satisfets perquè ens sembla que és una mesura garantista, tant per als sol·licitants com per a les mateixes ECAI.

El punt 6 lamentem que no s'hagi pogut recollir de cap manera. El senyor Roc Fuentes també el plantejava en el primer punt de la seva Moció, que és introduir la necessària filosofia de la cooperació amb els països d'origen dels menors per promoure que aquests disposin d'ajuts i de recursos per romandre en el seu país. De fet, la nostra filosofia ha de ser que els nens estiguin bé a casa seva i no hàgim d'anar dels països desenvolupats a adoptar els nens i portar-los cap aquí: tothom està millor amb els seus que no pas fora de casa seva. Jo veig que la senyora Ramon m'assenyala que s'ha introduït aquesta filosofia en algun punt i jo no l'he trobat. En tot cas, retiro les meves paraules, si és d'aquesta manera.

El punt 7 nostre anava orientat a poder escollir els professionals que han de gestionar el certificat d'idoneïtat –està recollit en el punt *m*...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Barenys i Martorell

...però feia també posicionament, senyor president.

El president

Però tots tenien els deu minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Ja he acabat? D'acord. El punt 8, afavorir la representació de les famílies adoptants en els processos. I manifestar que en aquells altres aspectes que nosaltres no havíem introduït en la nostra Moció, molt especialment en els punts *a* i *b*, i en el punt 2.a, hi estem plenament d'acord, hi donem total suport. I, per tant, manifestar una vegada més la nostra satisfacció per aquest treball que, conjuntament, hem realitzat tots els grups parlamentaris amb la col·laboració dels serveis de la Conselleria.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions internacionals (retirada)

Hi ha presentades esmenes pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar-les, té la paraula la diputada senyora Palau. Deu minuts.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, iniciu ja la meua intervenció anunciant la retirada de la Moció que havia presentat el nostre Grup Parlamentari, així com de les esmenes que havíem presentat, a benefici de la transacció que tots els grups que m'han precedit ja hem anunciat, en la qual creiem que, amb escreix, es reflecteix tot allò que el nostre Grup s'havia plantejat com a objectius clau d'aquesta Moció.

Creiem que és imprescindible remarcar el que ja s'ha remarcat pels companys que m'han precedit, que l'objectiu clar de tota moció i de tot text que faci referència a les adopcions és aquest compliment del conveni de l'Haia. I, simplificant molt, això ens comporta dir que hem de treballar i vetllar pel total respecte dels drets dels menors. Aquí ja s'ha referit de plantejar-nos de quins menors estem parlant. Estem parlant d'uns menors en una situació difícil, d'uns menors que difícilment podran opinar sobre aquelles mesures que estem adoptant, que fan –molt– referència a la seva vida i d'uns menors que difícilment podran participar de tots aquests processos decisius per la seva situació d'adult, per la seva situació de formació com a persona.

Deixi'm remarcar, per tal d'intentar no repetir molts dels arguments que els meus companys que m'ha precedit ja han dit, perquè òbviament hi estem d'acord, amb molts d'ells, deixi'm remarcar uns aspectes globals que creiem que per nosaltres són importants.

Un primer aspecte, la necessitat d'equiparar la maternitat biològica i l'adoptiva. Des d'aquest punt de vista, s'han fet ja unes mesures legislatives –la senyora Nadal ho anunciava –, ja hi ha l'avantprojecte de llei que, a part altres punts, òbviament, regula o pretén regular l'equiparació, o fer un pas molt endavant en l'equiparació dels permisos de maternitat, de la maternitat biològica i l'adoptiva. Creiem que hem de fer altres avenços, altres avenços que simplifiquin, per exemple, tot el que són els tràmits de registre, tant consular com central, i, per exemple, també, un altre avenç que hem de fer és la possibilitat del canvi de noms dels menors adoptats.

Un altre aspecte general que val la pena remarcar: treballar, continuar treballant per facilitar i simplificar, sempre que es pugui i sempre que aquesta simplificació no sobrepassi o no posi en dubte el respecte dels menors, simplificar –com deia– tots els tràmits de tot el procés adoptiu, que vol dir des de l'inici de les sessions informatives fins al final d'aquest procés adoptiu, fins al moment de fer els documents de seguiment d'aquest.

Creiem que és molt important, i que ja queda reflectit en la Moció, la necessitat de remarcar el caràcter pedagògic i informatiu de tots aquests processos, per sobre del fiscalitzador o de control, que en alguns moments hi ha pares que en aquests moments se senten més controlats que no pas informats. Creiem que és un pas endavant remarcar aquest caràcter pedagògic i informatiu del procés.

Important també l'aspecte a què la senyora Barenys feia referència, d'establir mesures de coordinació entre les diferents comunitats autònomes i els països d'origen per tal que no es creï la sensació de situacions de desi-

gualtat entre diferents comunitats autònomes i la relació que puguin tenir intrínseca en el país d'origen dels menors.

Facilitar dins de les mesures possibles la lliure elecció de les entitats que fan els informes psicològics per part dels pares adoptants.

Un altre punt general a remarcar és el replantejament necessari, que ja va quedar palès en la interpellació, i al qual la mateixa consellera de Justícia feia referència, davant de l'experiència que fins ara s'ha tingut, del funcionament de les ECAI. Com deia, un replantejament global de les ECAI, començant pel procés d'acreditació, que com ja fa referència també la Moció serà per concurs públic, els preus tarifats... Tot això encaminat a abaratir al màxim possible els costos de tot aquest procés.

Creiem que és molt important que, en cap moment, les famílies tinguin sensació de factor exclouent de les possibilitats d'adopcions internacionals el tema econòmic. Per això, també saludem favorablement la possibilitat de crear un fons específic per ajudar econòmicament aquelles famílies que se'ls faria d'una gran dificultat tramitar adopcions internacionals per l'elevat cost que en alguns casos suposa.

Un altre aspecte general que volem remarcar és apostar, perquè estem convençuts que l'experiència pot millorar tots els tràmits d'aquests processos d'adopció... Apostem per la participació dels pares adoptants tant en el procés informatiu com formatiu, en el Consell Rector de l'Institut Català d'Acolliment i d'Adopció i en el Comitè Tècnic d'Avaluació.

Creiem que serà molt favorable l'existència d'un registre de queixes per conèixer aquells problemes que, de vegades, per diferents situacions se'ns fa difícil que arribin a l'Administració; conèixer quines queixes, quins problemes han tingut aquests pares adoptants per tal de millorar el procés per als futurs pares adoptants, i conèixer l'opinió de les famílies adoptants al final del procés adoptiu. Perquè aquí es feia referència, en la interpellació, que fins ara aquesta recollida de l'opinió de les famílies es fa enmig del procés adoptiu i possiblement pot estar influenciada per la sensació de dir: «Encara no m'han donat el permís, encara no m'han donat el certificat d'identitat, segons què digui, pot ser que...» Llavors, per evitar aquest «pot ser», penso que serà positiu que aquesta recollida d'opinió es faci al final del procés adoptiu.

I per acabar els aspectes aquests generals, creiem que és important no oblidar la situació de precarietat generalitzada que tenen aquests països, una situació de precarietat que en alguns moments ens pot portar, i porta, a la sensació que es fan unes aportacions no gaire regulars o no gaire regularitzades als orfenats. Per això recomanem que es parli amb els països d'origen per tal d'homologar aquestes aportacions, que realment siguin unes aportacions per a la millora de la situació general dels infants d'aquell país, i també que s'estableixin tots els mecanismes possibles de cooperació amb aquests països d'origen dels menors per intentar evitar, en tot el que tinguem a les nostres mans, la precarietat d'aquells i millorar la seva situació.

He fet un repàs molt general, però crec que queda prou clar quins eren els objectius de la nostra Moció, i que queden totalment reflectits en aquesta transacció, i tan sols per acabar, agrair sincerament l'aportació que cada un dels diputats que m'han precedit han fet en les seves mocions, perquè crec que amb totes elles, per una banda, ens han permès elaborar un consens; un consens que és positiu, però ens han permès, també, enriquir, amb les diferents aportacions que ells han fet, tot el camp de l'adopció internacional.

Per això, deixi'm agrair a la senyora Nadal, a la senyora Barenys, al senyor Ridaó, al senyor Roc Fuentes, les seva aportacions, la seva voluntat de consens i, òbviament, també la participació i voluntat de consens de la senyora Núria Ramon, del Departament de Justícia.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, i encara amb la manca que el Grup Mixt no s'ha pronunciat, però abans que es pronunciï, el secretari primer donarà lectura a la transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que finalment desitgen tots els mocionadors que sigui posat a votació té dos punts i diuen així: «Primer. El Parlament de Catalunya manifesta la seva voluntat que les Corts Generals: a) enllesteixin, amb la major brevetat, les modificacions legislatives necessàries per tal que es concedeixin els permisos de maternitat en els supòsits d'adopció, d'acolliment preadoptiu i d'acolliment simple, que permetin la plena integració familiar i social dels menors; b) segueixin treballant en aquelles mesures de disponibilitat temporal que facilitin el desplaçament de les persones adoptants al país d'origen dels menors, amb l'objectiu que no es faci perillar els seus llocs de treball.»

El número 2 diria així: «2. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:

»a) fer les gestions necessàries davant el Govern de l'Estat per tal que es continuïn realitzant les modificacions normatives necessàries que resolguin els problemes de reconeixement de les adopcions constituïdes a l'estranger i de convalidació de les adopcions simples, tuteles o figures anàlogues en adopcions plenes, segons les recomanacions del conveni de l'Haia del 1993; es facilitin les inscripcions en el registre consular o en el registre central; es faciliti el canvi de nom en les adopcions;

»b) modificar el Decret 337/1995, de 28 de desembre, sobre l'acreditació i el funcionament de les entitats col·laboradores d'adopció internacional, ECAI, amb la participació de les associacions de famílies adoptants, les mateixes ECAI i els professionals que hi intervenen, tenint en compte, entre d'altres, els aspectes següents: la introducció del sistema de concurs públic per a l'acreditació de les entitats col·laboradores d'adopció internacional, amb els mecanismes adients per garan-

8314

tir el seu funcionament adequat i la simplificació de l'estructura de les ECAI per tal d'abaratir els seus costos;

»c) assegurar la representació de les famílies adoptants en tot el procés d'adopció, participant en el Comitè Tècnic d'Avaluació, sempre que acreditin els coneixements tècnics adients, prenent part en els processos d'informació i formació per tal de compartir les seves experiències amb les persones sol·licitants d'una adopció, formant part del Consell Rector de l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció;

»d) que els possibles excedents econòmics de les entitats col·laboradores d'adopció internacional constitueixin un fons específic destinat a abaratir els costos de l'adopció internacional, en aquells casos en què la situació econòmica dels sol·licitants ho requereixi;

»e) impulsar mesures de cooperació amb els països d'origen dels menors per protegir els seus drets, amb la participació de les entitats col·laboradores d'adopció internacional, per tal d'evitar beneficis materials indeguts en relació a les adopcions i impedir tota pràctica contrària als objectius del conveni de l'Haia;

»f) impulsar totes aquelles mesures que afavoreixin una millor coordinació en matèria d'adopció internacional entre les diverses comunitats autònomes i els països d'origen dels menors;

»g) fixar com a preu tarifat, d'acord amb la normativa aplicable, el cost del procés d'estudi i valoració de les persones que volen adoptar, així com les despeses de tramitació i mediació i el seguiment postadoptiu;

»h) establir un registre de queixes relatives a les tramitacions dels processos d'adopció per a garantir la millora del servei en benefici i protecció dels drets dels infants i dels adoptants;

»i) prioritzar el caràcter pedagògic en el procés de formació i en el seguiment postadoptiu dels pares i mares per damunt del fiscalitzador;

»j) establir els mecanismes que permetin recollir el grau de satisfacció o d'insatisfacció de les famílies adoptants al final del procés d'adopció, amb l'objectiu d'introduir les millores necessàries per prestar un servei públic de qualitat;

»k) continuar treballant en la línia que permeti reduir els terminis de lliurament de certificats d' idoneïtat, tot tenint present que l'objectiu és cercar la millor família per a un infant i no a l'inrevés;

»l) traslladar als països d'origen dels menors la convenció que els seguiments postadoptius tinguin un caràcter informatiu i com a finalitat única vetllar per al benestar del menor, i

»m) que, sens perjudici de vetllar per mantenir l'equilibri necessari a la distribució del nombre de sol·licituds d'adopció a les diferents entitats encarregades de realitzar els informes psicosocials en la línia d'aconseguir una correcta planificació, faciliti, en la mesura del possible, la lliure elecció d'aquestes entitats.»

El president

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició, un cop llegida la Moció transaccionada, té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Molt breument. Pràcticament tots els grups ja s'han posicionat, i a més a més, tenint en compte que havien presentat les respectives mocions sobre la qüestió, només felicitar-nos que s'ha arribat a un consens ampli en aquesta matèria.

Nosaltres també érem del parer que calia en tema d'adopcions, en general, però especialment en adopcions internacionals, millorar la situació existent; només parlant amb les famílies afectades i amb la gent que més o menys hi treballa, estiguessin o no a l'Administració, doncs, tothom ha arribat a la conclusió que calia modificar la legislació i calia canviar actituds, i sobretot calia que algunes associacions representatives poguessin intervenir en tot el que era la metodologia d'aquestes adopcions. Finalment s'ha arribat a un acord ampli, com he dit, que nosaltres ens hi afegim i, per tant, votarem a favor de la Moció que finalment s'ha consensuat. I nosaltres diríem que aquest és el millor camí per començar a solucionar la situació de les adopcions. Esperem i desitgem que això serveixi realment per a això, i que totes les famílies que opten per aquesta via, que és molt interessant, i a Catalunya, per cert, és dóna d'una forma percentual més elevada que a la resta d'Europa, se segueixi produint, però en millors condicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció transaccionada. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan Esquerra Republicana de Catalunya va substanciar aquesta interpellació fèiem la voluntat clara de plantejar un problema que afecta tota la ciutadania de Catalunya, per activa i per passiva, i que és el problema que el cost diferencial de la vida afecta no només els pensionistes, no només les pensions i les pensions no contributives, que en la interpellació que vàrem substanciar vàrem fer-ne un cas específic, sinó que afecta, en definitiva, la totalitat de la població, perquè, independentment de la diferent variabilitat dels salaris, hem pogut veure com el diferencial d'inflació sempre ha set, tradicionalment a Catalunya, molt més alt.

Posàvem xifres, en aquesta estrada, dels darrers anys: des de l'any 85 al 98, Catalunya ha tingut, en definitiva, un increment del percentual de l'IPC, del 105,90%, quan la mitjana d'increment de la inflació de l'Estat era del 96,50%, de gairebé nou punts per sobre de la mitjana d'increment d'inflació de l'Estat. Tots som conscients de les diferències regionals que operen en el si de l'Estat espanyol, però nosaltres posàvem un exemple que ens semblava que era potser l'idoni, que era la Comunitat Autònoma de Madrid, i era un exemple que posàvem reiteradament damunt de la taula, perquè enteníem que no parlàvem d'una comunitat autònoma, no parlàvem d'un territori que per la seva complexitat econòmica, social, no era desfavorit, ni parlàvem, ni posàvem com a exemple Andalusia o Extremadura, ni posàvem com a exemple Galícia, sinó que posàvem la Comunitat Autònoma de Madrid, perquè enteníem que pertanyia a la LOFCA, com nosaltres, a nivell de finançament, i tenia, en definitiva, un plantejament social econòmic que podria ser semblant.

I vèiem que la inflació sempre, en aquesta comunitat autònoma, era inferior. Vèiem que la mitjana des de l'any 85 al 98, aquests tretze anys, la mitjana a nivell de l'Estat espanyol era del 96%, 96,5% d'acumulació de la inflació, i en canvi, a la catalana era del 105,90, gairebé 106; era nou punts per sobre.

En canvi, a la Comunitat Autònoma de Madrid, acumulada, era del 93,7%. I això, en definitiva, si anem acumulant podem veure que l'increment real, sempre de les pensions contributives, i en aquest cas també les no contributives, o fins i tot dels salaris, sempre ha tingut una davallada i una pèrdua del poder adquisitiu a Catalunya, perquè l'increment real d'aquests tretze anys de Catalunya se situaria al 52,14%, i en canvi la mitjana estatal és del 60,29%. És a dir, gairebé els catalans amb vuit punts per sota de la mitjana de l'Estat.

Per tant, nosaltres enteníem que Catalunya perd en aquest dèficit, perd poder adquisitiu. La població de Catalunya perd poder adquisitiu, i aquesta pèrdua de poder adquisitiu afecta clarament les classes, la població, els ciutadans i ciutadanes amb menys capacitat adquisitiva, i en definitiva això crea un problema —crea un problema com dèiem en el títol de la interpellació i també de la Moció—, crea un problema a la mobilitat social i crea un problema també a la cohesió social.

Aquesta és una realitat, però nosaltres anàvem més enllà quan plantejàvem la interpellació. Nosaltres fèiem

el càlcul de quin seria el poder adquisitiu de les pensions reals per a l'any 98, i aquest càlcul el fèiem a partir, en definitiva, de la mitjana de pensions per comunitats autònomes l'any 85, i calculant, doncs, aquest increment real que fèiem a partir de la inflació durant aquests anys. I ens trobàvem que a Catalunya l'increment de les pensions mitjanes l'any 85, que era de 28.600 pessetes, si aquest increment real de les pensions mitjanes, doncs, a partir de la inflació durant tots aquests anys, que és d'un 52,14%, doncs, això ens donaria que les pensions reals per al 98 serien d'una mitjana, a Catalunya, de 43.512 pessetes. Molt per dessorça —és clar, vostès diran: «Estem parlant gairebé de mil pessetes»— de la mitjana estatal, que seria 44.881 pessetes; però tots sabem, en definitiva, que any rere any, quan es calculen, quan es fan els creixements de les pensions i del salari mínim interprofessional, que és el que afecta les pensions no contributives, estem parlant d'aquestes xifres. I això, en definitiva, minva el poder adquisitiu dels ciutadans de Catalunya.

I tornàvem a posar per a l'exemple, i enteníem l'exemple de Madrid. És a dir, en aquest cas, a Madrid, la comunitat autònoma, l'increment real de les pensions mitjanes era del 75,92%; és a dir, estem parlant gairebé de tretze punts per sobre de Catalunya. I per tant, això és un diferencial que frena, drena la cohesió social i, en definitiva, creiem que aquest Parlament de Catalunya s'hauria de començar a plantejar les mesures que afectessin en aquest cas la comunitat autònoma, que són mínimes per a l'àmbit competencial, però també que poguessin negociar-se amb la resta de l'Estat.

Algú em dirà: «És evident que no podem intervenir, perquè les pensions depenen de la cotització que han fet els ciutadans de Catalunya», i en els darrers anys, i és un tema que potser algun dia el Departament d'Economia i Finances hauria d'entrar seriosament a estudiar, veuran com hi ha hagut un decrement en les pensions, perquè potser la cotització ha set més baixa. Però si posem un exemple veuríem com, si agaféssim un funcionari de la Comunitat Autònoma de Madrid i un funcionari de Catalunya, que han cotitzat igual perquè han tingut el mateix salari —imaginem un funcionari de Correus—, veuran com aquí sí que el cas és real.

Perquè si ho féssim a partir d'un funcionari podríem veure, doncs, com la cosa és diferent: imaginem-nos un salari mig, l'any 89, de 136.246 pessetes; aquest ha tingut un increment, l'any 98, de 220.000; imaginem aquest sou, a Catalunya i a Castella, d'uns funcionaris que cobressin igual, de Correus; ens trobaríem que l'increment que ha tingut des de l'any 89 al 98 seria del 61%, però, és clar, l'increment de la inflació és diferent. A Catalunya —com deia abans— és d'un 57,9, i, en aquest cas, a Madrid l'increment és en aquests moments de 49,80. Això resultaria que aquest sou, el salari real, descomptant la inflació, d'un funcionari, d'aquest suposat i hipotètic funcionari de Madrid, seria gairebé més elevat sempre, gairebé seria d'11.000 pessetes més que un funcionari que viuria a Barcelona; en aquest cas agafem la Comunitat Autònoma de Catalunya, perquè seria el mateix: 141.000 cobraria el de Catalunya, 152.000 el de Madrid.

Per això, nosaltres diem que aquí s'imposaven mesures. Això afecta els salaris, afecta les pensions i afecta també, evidentment, les pensions no contributives. I per aquestes raons el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar aquesta Moció, amb la qual nosaltres entenem que es feia necessari prendre mesures.

Dels cinc punts que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, entenem que el primer punt és un punt... Que ningú m'entengui malament: no és un brindis al sol, és una declaració d'aquest Parlament en la línia dels que ja s'han fet, sinó constatar, en definitiva, que Catalunya està perjudicada, que els seus nivells d'inflació superen la mitjana de l'Estat i que això ens pren, en definitiva, als pensionistes, a les pensions no contributives, però també als salaris, els pren capacitat adquisitiva. I això és una constatació que entenem que, a partir d'aquí, si més no, aquest Parlament i tots els grups haurien d'assumir.

En segon lloc, demanàvem la necessitat que es busquessin les fórmules de negociació amb els diferents organismes de negociació Estat - Generalitat, relació singular o plural, agafeu-vos-ho com vulgueu, aquesta relació, amb altres comunitats autònomes, però buscar la fórmula de garantir una compensació per, en definitiva, compensar els nivells adquisitius i per mantenir així el poder adquisitiu dels pensionistes de Catalunya.

En tercer lloc, el que demanàvem també era que el Govern busqui les fórmules necessàries de negociació perquè el salari mínim interprofessional, el Decret que es fa, pugui compensar-se a Catalunya, perquè el salari mínim interprofessional es fa a nivell d'Estat i, evidentment, la inflació no és igual per a tothom.

En el punt 4 també demanàvem la necessitat que en els pressupostos d'aquesta tardor i previstos per a l'any 2000, doncs, es fessin ja les partides necessàries per a aquesta compensació. Hi ha hagut comunitats autònomes que ho han fet. És a dir, la Junta d'Andalusia ha buscat mesures perquè les pensions no contributives tinguessin un increment; en aquest cas no era per la inflació, perquè la inflació a Andalusia és molt més baixa i està sempre per sota de la mitjana de l'Estat, però sí que hi ha hagut una fórmula per compensar la pèrdua del poder adquisitiu. Nosaltres entenem que si s'ha fet a Andalusia, s'ha de fer a Catalunya. Això podria ser una paradoxa perquè, en definitiva, tornaria a repercutir, si hagués de sortir dels pressupostos de la Generalitat, repercutiria tot, en definitiva, en els pressupostos. És allò, traslladar allò que ha fet la Generalitat en els peatges, que nosaltres hem denunciat com «peatges a l'ombra», traslladar-ho al problema de les pensions; però alguna fórmula haurem d'habilitar d'ara endavant si no volem perdre poder adquisitiu per part de tots els pensionistes de Catalunya.

I, finalment, el que també demanàvem era la necessitat de buscar, en el punt cinquè, que busquéssim també fórmules, estudiar les fórmules per poder establir aquest diferencial que es dona a nivell salarial per compensar, directament o indirectament, per poder compensar el diferencial que es dona no només en pen-

sions sinó que també fèiem referència a la necessitat a nivell de salaris que correspon als treballadors. I això és el que nosaltres entenem que afecta directament la cohesió social. És a dir, segurament la cohesió social depèn de molts altres factors; depèn d'un sector públic eficient, amb polítiques redistributives, però nosaltres entenem que aquest diferencial de la inflació afecta bona part de les classes populars d'aquest país, i que aquest Parlament n'ha de ser amatent. No som partidaris –ja ho diem en un principi– que això recaigui només sobre la Generalitat; això és un cost compartit, i s'han d'habilitar les fórmules, s'han de fer els estudis pertinents per buscar aquesta solució.

I aquests cinc punts, senyors diputats i senyores diputades, van encaminats, doncs, a trobar les fórmules perquè, en definitiva, els pensionistes i les classes populars i treballadores de Catalunya no vegin el seu cost de vida augmentat i que el seu poder adquisitiu no minvi.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El Grup Socialista ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, per començar dient que amb el diagnòstic que ha fet el senyor Puigcercós el nostre Grup hi està d'acord. Vull dir, totes les expressions que ell ha fet en relació mba la problemàtica que suposa la inflació diferencial de Catalunya, és un tema important, però que, fins i tot, senyor president, senyores i senyors diputats, va més enllà –jo crec– del que el senyor Puigcercós deia; no és que limiti solament el problema de les pensions, no és que afecti solament el problema dels salaris, és que amb la nova normativa de canvis fixos a la Unió Europea posa en qüestió, o pot arribar a posar en qüestió la competitivitat de Catalunya.

Aquest és, segurament, fins i tot, un tema més a llarg termini, però segurament de més profunditat i de més difícil solució. Per tant, vagi per endavant que, en el primer punt de la Moció, que és el punt on es fa la constatació i on, per tant, parla del diagnòstic, el nostre Grup hi donarà suport.

En els altres punts ens és més complex de donar-li suport, perquè entenem que aquí ja entren vostès en el tema de les pensions, i nosaltres entenem que hi ha un acord genèric, fet entre el conjunt de forces polítiques a nivell d'Estat, que és el que tots hem anomenat el Pacte de Toledo, que instaura uns mecanismes en relació amb el tema de les pensions, i que creiem que seria bo que els respectessin. Per tant, en la mesura que vostès ens proposen elements que van en contra d'aquests acords de Toledo, a nosaltres ens és difícil donar-los suport. En tot cas, sí que entenem que és bo que es vagin establint bases perquè, en el moment en què es revisin aquests acords, puguem, també, veure si convé trobar elements diferencials que..., bé, que considerin

i que tinguin en compte, també, aquesta influència diferencial que es dona en alguns llocs en relació amb uns altres.

Però, amb tot, com que el problema sí que és important, el que els proposem és un nou punt 2 –i, per tant, seria reordenar els seus punts, en el cas que vostès acceptessin la Moció..., les esmenes nostres–, un nou punt 2 en el qual el Parlament insta el Consell Executiu a fer allò que tingui a l'abast de les seves competències, per tal de moderar la inflació.

És a dir, on hem d'atacar en primer lloc és que no es produeixi el problema; si el problema es dona, haurem d'intentar buscar solucions, però insistim primer a intentar que el problema no es produeixi. Ens sembla que aquesta seria una mesura, diríem, de treball, o una mesura..., una aportació que considerem interessant en la mesura, doncs, que –ho repeteixo– volem enfocar el problema de la influència diferencial.

I, en canvi, sí que, diríem, no totes les pensions estan recollides en el tema dels acords de Toledo; sí que ens sembla que hi ha altres pensions, diríem, situades en un nivell diferent –que no van relacionades amb les aportacions derivades de la Seguretat Social–, on sí que ens sembla que podrien fer-se algunes coses des del punt de vista de la Generalitat. I, per tant, és en aquest sentit que, en el punt quart, li proposaríem que, aquest complement econòmic de què vostè parla, fos per tal de garantir que les pensions no contributives i la renda mínima d'inscripció, per tal d'equilibrar el valor adquisitiu, però només d'aquestes, perquè entenem que les altres –ho repeteixo– formen part d'un acord, un acord derivat dels pactes de Toledo, en relació amb la Seguretat Social, que entenem –ho repeteixo– cal mantenir en el futur, per veure si s'han de modificar.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els grups que no han esmenat poden fixar la seva posició. Pel Grup Mixt? Té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, malgrat que el títol de la Moció que presenta Esquerra Republicana, subsegüent a la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple, parlava del manteniment i millora de la cohesió i la mobilitat social, al final –que, en tot cas, ja es podia deduir una mica de la interpellació– es parla d'un aspecte puntual, en alguns casos tangencial, tot i que hem d'estar d'acord que el diferencial d'IPC de Catalunya respecte a l'Estat té connotacions diverses, però que, en tot cas, com he dit, és un aspecte més de tot allò que es pot o que intervé directament en el tema de la cohesió.

Que els efectes són nocius per a l'economia de Catalunya i per als estats socials més baixos a Catalunya és evident. Deia algú que la millor política d'esquerres que es pot fer, en qualsevol país del món, és de tenir un IPC al més baix possible. En tot cas, que no augmentés. Per tant, una economia absolutament estabilitzada.

I si l'IPC es dispara, probablement és la pitjor política econòmica que es pot fer, des del punt de vista social.

L'Estat espanyol, malauradament, té una situació extremament complicada en aquesta matèria. Vam complir puntualment els paràmetres marcats a Maastricht, però només dic «puntualment», perquè, en tot cas, quan va passar el moment històric aquell, l'IPC es va tornar a moure, i va oscil·lar cap a una situació bastant preocupant. I aquest fenomen –ja s'ha dit anteriorment pel senyor Carnicer– encara és més preocupant tenint en compte que, amb la convergència de les economies, diguem-ne, nacionals, a Europa, aquest fenomen encara pot distorsionar més, encara, la situació de l'Estat espanyol, i, ja no diguem, de Catalunya. I ja no ho diguem de Catalunya, tenint en compte que, a més a més, l'IPC a Catalunya és més elevat que a la resta de l'Estat. Aquí estem actualment en el 2,7, i això té efectes múltiples, diversos i, en tot cas, conseqüències negatives en molts sectors i en moltes persones.

El que fa la Moció, en tot cas –malgrat el títol que he comentat–, és referir-se a un aspecte del fenomen de l'IPC, que és la situació en què es troben les pensions, els salaris, i, podríem dir, pensions socials, que, en aquest cas, podria ser el salari mínim interprofessional a Catalunya, que pateixen un greuge comparatiu respecte a l'Estat espanyol, evident.

És en aquest sentit que nosaltres estem d'acord amb la filosofia que ha manifestat el representant d'Esquerra Republicana; és un tema que jo mateix, en aquest Parlament, l'he reiterat en més d'una ocasió, demanant, bàsicament, que s'ha de fer front a aquesta problemàtica específica de major diferencial a Catalunya de l'IPC, a partir de diversos mecanismes, però, sobretot, a partir dels pressupostos de l'Estat, i també de la Generalitat. I, en tot cas, el que fa aquesta Moció és precisament anar en aquesta línia i, en línies generals, el que nosaltres, en tot cas, hem de dir i hem de manifestar avui, aquí, és que hi estem d'acord, perquè, pràcticament, els criteris són els mateixos pel que fa a tots els aspectes: salari mínim interprofessional, pensions i, bàsicament, la qüestió del poder adquisitiu real, a partir, bàsicament, de la gent que es guanya la vida a partir d'un salari.

Però, en tot cas, fer una matisació per al punt 4, que nosaltres, bàsicament, des d'un punt de vista, diguem-ne, legal, i de realitat política, i de possibilisme més que evident, el redactat del punt número 4 ens fa l'efecte..., bé, ens fa l'efecte, no, n'estem absolutament convençuts que pateix d'un rigor evident. És una expressió molt àmplia i, a més a més, que els pressupostos de la Generalitat puguin fer front a aquest diferencial de les pensions amb càrrec exclusivament als pressupostos de la Generalitat, ens sembla, la veritat, molt maco de cara a la galeria, però la veritat és que és molt poc realista, tenint en compte les possibilitats dels pressupostos d'aquí, sempre que el finançament de la Generalitat no els modifiqui, i, per tant, que consideraríem més possibilista i amb més possibilitats reals d'incidir en la problemàtica a què aquesta Moció vol fer front l'esmena socialista, en el sentit de dir que aquí sí que es parla de les competències pròpies de la Generalitat, i hi podem tenir una incidència real.

8318

És per tot això que nosaltres anunciem el vot favorable, i, en tot cas, quedarem pendents de què passa amb el punt número 4, a partir del mateix proponent, en tot cas, què decideix amb l'esmena del Partit Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, se'ns presenta un seguit de punts, en aquesta Moció, de gran interès. És una moció, realment, de gran interès, perquè toca realment alguns aspectes importants dels nivells de vida de la població, no?

Hi ha un primer diagnòstic –amb el qual estariem d'acord, és evident el que diu el senyor Puigcercós–, que Catalunya té més inflació que la resta de l'Estat. El que caldria esbrinar és per què es dona aquest diferencial d'inflació, i els efectes que té. S'ha parlat que la inflació té uns efectes sobre el nivell de competitivitat de Catalunya, sobretot en una zona europea i, per tant, afecta les capacitats de creixement i d'ocupació de Catalunya: és cert. Afecta també, deia el senyor Puigcercós, la distribució de la renda entre els ciutadans de Catalunya: també és cert. I afecta, en definitiva, els comptes exteriors de l'Estat.

Però, si busquem les causes de per què passa això, podríem denominar-les, en principi, de tres tipus: perquè hi ha major demanda a Catalunya; perquè hi ha més grans costos, o perquè hi ha estructures econòmiques i socials a Catalunya que generen més inflació. El nivell de demanda, a Catalunya, no és superior –quant a creixement– de la resta de l'Estat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, descartariem aquest factor, i hauríem de veure que hi ha uns costos, a Catalunya, i que hi ha unes estructures econòmiques i socials que provoquen aquest efecte. I per tant, una tasca important del Govern de la Generalitat seria treballar perquè aquests costos i aquestes estructures es reformin. M'estic referint al gran pes que tenen l'hostaleria i el turisme a la Comunitat Autònoma de Catalunya; un sector on, realment, els preus s'han disparat molt i, a més, atempten la indústria turística..., és el tema de l'hostaleria i el turisme. I com que té més component a Catalunya que a d'altres comunitats, aquest és un element bàsic pel qual tenim més inflació. Caldria veure com fer més competència i com evitar que els preus pugin com estan pujant en el sector d'hostaleria, turisme i oci.

Però hi ha un segon sector –que és el sector que fa referència a transports, electricitat, telecomunicacions, aigua i gas, on aquí hi ha una competència monopolista o oligopolista, és a dir, una manca de transparència en el mercat, que a Catalunya influeix decisivament. Com ho són, també, els serveis professionals a les empreses i els serveis mèdics. És a dir, l'estructura d'electricitat, telecomunicacions, aigua, gas i serveis professionals, a

Catalunya té més costos que a la resta de l'Estat. I aquesta és una tasca, senyor Puigcercós, que pensem que hauria d'abastir..., fer-la el Govern de la Generalitat, i és en aquest sentit que donarem suport al primer punt que vostè ens presenta, i també si acceptés el primer punt de l'esmena socialista.

Ara bé, sobre les propostes que se'ns presenten després, en tant que fan referència als salaris i les pensions contributives i no contributives, nosaltres, senyor Puigcercós, li hem de dir que votarem que «no» al segon punt que vostè ens presenta, i ens abstindrem en la resta de punts, com també ho faríem si acceptés la segona esmena del Grup Socialista. Per què fem això? Miri vostè, el tema de pensions, en aquest Estat i en tots els estats de la Unió Europea, és un tema que es basa en solidaritat interterritorial i intergeneracional, i, des d'un punt de vista d'un model federal com és el que nosaltres defensem, això requereix un pacte a nivell d'Estat, en què participin forces polítiques, socials, etcètera, i que, per a les pensions s'ha donat i té un nom, que és el Pacte de Toledo. Variar aquests acords de tipus generals hauria de ser per un acord també de tipus general, i entrariem en un tema concret –no abstracte, concret– de política, que, volent resoldre alguns problemes, podríem afectar, negativament, a la millor, els salaris o les pensions dels catalans.

Perquè és un pacte general en el qual s'ha arribat a un acord, i potser si ho reviséssim..., –no ho dic–, però, potser, si ho reviséssim, la revisió podria ser a la baixa, no a l'alça. I, des d'aquest punt de vista, ens sembla que és obrir un tema complicat, que, si no hi ha un consens d'Estat, realment, no pensem que poguéssim beneficiar, sinó entorpir. Més enllà que vostè tingui raó en l'afirmació que els diferencials d'inflació existeixen, i caldria, en algun moment, contemplar-los.

És per això que nosaltres, al segon punt, els direm que no. Sobre el tema dels salaris..., sobre el tema dels salaris i la diferencial catalana, els diria que l'INE dona informació continuada de l'evolució dels salaris a les diverses comunitats de l'Estat espanyol, i el Decret que regula els salaris mínims a l'Estat és un decret que fa el Govern de l'Estat, fins ara; és un decret que fa el Govern de l'Estat, fins ara. Obrir, també, processos diferencials entre les comunitats autònomes, ens sembla que seria un tema que, si no hi ha consens, podria provocar algunes dificultats.

Ara bé, sí que des d'aquesta tribuna els puc dir que el nostre Grup ha defensat que els salaris mínims, a Espanya, evolucionin, com a mínim, com el cost de la vida, cosa que no ha passat, ni amb el Govern anterior, ni amb el Govern present. I sí que ens sembla que seria de justícia que aquests salaris mínims evolucionin igual com evoluciona l'índex de preus al consum a tot l'Estat.

Per últim, fan vostès referència a pensions no contributives i al PIRMI. Aquí hi ha dues diferències: el PIRMI depèn d'aquest Parlament, i podríem arribar a un acord –o no–, però es podria arribar a un acord de veure l'evolució de l'IPC a Catalunya. Ens semblaria que això seria d'interès. Però, quan parlem de les pensions no contributives que depenen de tot de l'Estat, estem,

un altre cop, en el mateix marc d'actuació, que ha de ser consensuat, i que afecta la solidaritat –com li deia– entre territoris i entre generacions.

Ens sembla que el marc no és aquest; hauria de ser, el marc polític, un altre, i si, dintre d'aquest marc polític general es consideressin aquestes diferències –que és difícil, per experiències en altres països, que ens fossin considerades–, nosaltres podríem entrar-hi, però no des d'aquest marc del Parlament de Catalunya.

És per tot això, senyores diputades i senyors diputats, que nosaltres votarem afirmativament el primer punt d'aquesta Moció; també el primer punt que presenta el Grup Socialista; votarem que no al punt 2, que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i ens abstindrem en la resta de punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Oleart, pel Grup Popular.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també amb la màxima brevetat, perquè seria insistir altra vegada en tots els arguments que han utilitzat els altres portaveus, dir-li al senyor Puigcercós i al seu Grup que el seu punt número 1, que és una constatació d'uns fets, són uns fets reals; o sigui, aquí no podem tenir diferències ideològiques perquè són pràcticament matemàtiques; les matemàtiques són de les úniques, de les poques coses que no tenen un color, no se'ls poden donar uns colors diferents. És evident que li vull dir que nosaltres no estem d'acord amb el que va fer el senyor Chaves a Andalusia, crec que això és públic i notori; per tant, evidentment, qualsevol cosa que pogués encaminar a derivar-se en situacions com la del senyor Chaves, evidentment, nosaltres no hi estaríem d'acord.

La seva proposta, la seva Moció, jo crec que té més bona voluntat que una altra cosa. O sigui, a mi em sembla que vostè és conscient que difícilment els que tenim responsabilitat de govern en l'àmbit que sigui, a nivell de l'Estat el PP i jo espero que, a nivell de Catalunya, Convergència, doncs, no pugui compartir els seus raonaments i els seus plantejaments, perquè, evidentment, quan parlem de l'IPC a Catalunya, jo li dic que si un dia la Generalitat de Catalunya tingués la facultat de poder fer un IPC per a Catalunya, estic segur que a Tarragona seria un IPC perquè la vida és diferent, a Girona un altre, a Lleida un altre, perquè al meu poble les cols i les patates són més barates o més cares que al poble de quatre quilòmetres més enllà, i el lloguer, etcètera.

Per tant, arribar a aquesta concreció, tal com estan les coses, evidentment, és difícil. I també vostè estarà d'acord amb mi –estarà d'acord amb mi en relació amb la normativa vigent– que, en aquest moment, plantejar-nos qualsevol modificació que pugui afectar el tema de les pensions i que pugui afectar al salari mínim hi ha una normativa que ens ho impedeix. Per tant, possible-

ment, aquest raonament que feia l'illustre diputat d'Iniciativa d'arribar a un marc de consens a nivell de les forces que tenen en aquest moment representació al Parlament de l'Estat, podria encaminar que això fos possible. Mentrestant, evidentment, com deia abans, jo crec que són realment ganes de plantejar una moció amb tota la millor bona voluntat, però amb poques esperances. Avui tenim una caixa única, tenim un pacte de Toledo, tenim un IPC que afecta tot l'Estat i un salari mínim que afecta tot l'Estat.

Això no vol dir... A Catalunya, escolti'm, les pensions poden ser més altes o més baixes, les contributives, perquè van en funció del que es cotitza, i els salaris, a Catalunya, i especialment a la província de Barcelona, es regulen a través dels convenis col·lectius, que no és el mateix la indústria del metall a la província de Barcelona que a la província de Tarragona, que hi ha salaris més alts i que, per tant, a l'hora de cobrar una pensió tenen millor pensió perquè han contribuït més. Possiblement, on això es genera més és en el tema dels funcionaris, que, evidentment, els funcionaris de l'Estat a tot l'Estat cobren el mateix i a Catalunya el cost de la vida és més alt i, per tant, cada vegada hi ha menys funcionaris de l'Estat que volen venir a Catalunya, precisament, entre altres raons, entre altres impediments –que tots sabem de quins parlem–, entre altres, que el cost de la vida és més alt.

Per aquest motiu, senyor Puigcercós, lamentant-ho, no podré donar-li el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor Puigcercós, vostè té raó; en el seu plantejament, vostè té raó: és veritat, es perd poder adquisitiu; les pensions i el salari mínim. El que passa és que les pensions i el salari mínim perden poder adquisitiu a Catalunya i a Espanya, fa temps, i perden més en funció de cada una de les zones geogràfiques en què viuen dintre de Catalunya i fora de Catalunya; no és igual l'IPC de les terres de Girona que les del Tarragonès, no, no són iguals. Per tant, hi ha una diferència territorial important en aquest tema. Vostè fa aquesta Moció i va fer la interpellació, i crec que la va fer amb bon sentit i a més és la segona vegada que parla d'aquest tema –ho va fer a la Comissió de Política Social, vostè i el seu company senyor Ferrer i Gironès– i ja vam dir allà el difícil que seria que això és pogués aprovar i li vam dir: «Home, potser en un altre nivell, estudiant-ho a fons, a nivell estatal podríem agafar el tema i parlar-ne.»

Però, bàsicament, si seccionem la seva Moció, vostè planteja dos problemes. El problema del salari mínim interprofessional: cert, perd poder adquisitiu. Les forces socials demanen, cada any que hi ha la revisió del salari mínim, demanen increments superiors als que es produeixen, perquè són conscients d'això; però la ve-

8320

ritat és que hi ha, efectivament, una normativa per la qual es regeix el creixement anual del salari mínim, que és la que s'aplica i que s'ha de modificar, en tot cas, allà on es pot modificar: en el Congrés dels Diputats.

Les pensions. Escolti'm, les pensions és un tema molt delicat, moltíssim, delicat. És veritat, s'ha invocat el Pacte de Toledo, però no seria aquest, el problema del Pacte de Toledo, el més greu; el problema més greu, més greu en positiu, en tot cas, és que ens hem donat un sistema de pensions públiques i solidàries; no ens hem donat un sistema de repartiment, sinó que ens hem donat un repartiment solidari de generació en generació, i s'ha creat una sacrosanta unitat de caixa que no hi ha qui la trenqui, perquè la Constitució no ho permet i el Constitucional ha manifestat repetides vegades que no hi ha manera que aquesta unitat de caixa es pugui fraccionar. Ho van dir als bascos i ens ho dirien a nosaltres en el moment que la demanéssim.

Les no contributives. Escolti, de no contributives n'hi ha dos tipus, però parlem del tema més important: les no contributives. Si el Govern de la Generalitat aprovés i fes cas del que vostè li demana de fer un fons per incrementar aquestes pensions, estaria cometent dos errors: un error, incrementant el seu dèficit fiscal respecte a Espanya, perquè, en tot cas, és Espanya la que ha de pagar les pensions no contributives, és Espanya la que ha d'incrementar, en tot cas, el pressupost de l'Estat, és la que ha d'incrementar, en tot cas, les pensions no contributives. Encara n'hi ha unes altres: les que aquí diem del PIRMI. Però, escolti'm, el PIRMI ja hi ha un acord, un acord molt elaborat i molt costós, però crec que un bon acord, finalment, pel qual ja s'incrementaran en funció de l'IPC fins l'any... —em penso que l'acord eren quatre anys—, fins a l'any 2003 o 2004 l'increment ja està previst, que serà d'acord amb l'IPC; és clar, amb l'IPC mig, el que hi hagi a l'Estat, no el que hi hagi a Catalunya.

Per tant —li ho repeteixo—, jo crec que vostè té raó en manifestar el seu descontentament en el sentit que la nostra nació té un IPC més alt que algunes altres nacionalitats i algunes altres autonomies de l'Estat, però la dificultat de poder fer, de poder posar en marxa una reforma d'aquest sistema que tenim en aquest moment seria inviable, en aquest moment. Per tant, home, fer brindis al sol no ens agrada, no cal, perquè l'esforç que no acaba amb èxit crea malenconies, crea frustracions i encara és pitjor. Per tant, escolti'm, no tinc més remei que dir-li que li votarem en contra tota la seva Moció, lamentant no poder fer altra cosa que aquesta, la de votar-la-hi en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya entén que, les esmenes que presenta el Grup Socialista, nosaltres les veiem correctes; el que passa és que sí

que modifiquen el sentit original de la Moció que feia Esquerra Republicana, no? El modifiquen en dos àmbits. Un, que la deriven, bàsicament, i la concreten en l'àmbit... —en la segona esmena, concretament—, la deriven cap a fer una modificació d'un aspecte molt concret i, si abans s'ha dit puntual, és puntual —ja hi estem d'acord—, i en canvi, la primera esmena, no: l'esmena d'addició al punt 2, hi estem totalment d'acord. Ja varem dir quan varem exposar la interpellació que hi havia un problema, que és que, malgrat tot, combatre la inflació seria la solució original perquè era combatre el problema original —no?—, diferenciar la inflació; però el problema és que avui dia tots som conscients de les limitacions, en el gran àmbit per combatre la inflació, les limitacions competencials que té la Generalitat de Catalunya.

Queden, sí, com diuen vostès i esmenen vostès oportunitat i tècnicament, queden alguns aspectes que sí que és evident que es poden fer. I per tant, la nostra línia seria de veure correctament aquestes dues esmenes.

Només dir una cosa, per acabar: senyor Oleart, es coherent, diu que la inflació en aquest cas, doncs...

El president

La seva intervenció és per un pronunciament sobre les esmenes.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Acabo, senyor president. El senyor Oleart diu que afectaria no només l'Estat espanyol, sinó que a Tarragona i Girona són diferents. Però que ho digui el senyor Hinojosa, que la seva unitat de mesura no és Catalunya i que Girona i Tarragona és diferent, jo sí que crec que és una manca de coherència en aquest àmbit. El senyor Oleart té una unitat de mesura que és l'Estat espanyol; veig que el senyor Hinojosa també la hi té.

Gràcies, senyor president. Per dir que acceptem les dues esmenes del Grup Socialista. El que passa és que m'agradaria dir una cosa; és a dir, hi ha un petit problema tècnic perquè diu..., l'esmena número 2 del Grup Socialista parla... Perdó, l'esmena número 1 parla d'addició al número 2, no de modificació. Aleshores, si és d'addició, s'entén que és un subpunt... *(Veus de fons.)* És un nou punt.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ja ha estat cridat a votació.

De les intervencions que s'han produït dedueixo que hem de fer tres votacions incorporades les esmenes presentades pel Grup Socialista a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i presentada pel diputat senyor Puigcercós: votar el primer punt, votar separatament el segon punt i votar, després, els restants punts de la Moció. És així? Perdó, hi ha més peticions de votació separada?

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. El punt número 4, en la mesura que incorpora la nostra esmena, com ha dit el senyor Puigcercós, també s'hauria de votar per separat.

El president

Per què?

El Sr. Carnicer i Vidal

Perquè, en tot cas, el nostre vot en el punt número 4 i en el punt número 5 són diferents.

El president

Llavors demani votació separada al punt número 5.

El Sr. Carnicer i Vidal

No, no... Vejam, nosaltres creiem que primer és....

El president

De la petició del senyor Boada se'n desprèn clarament votació separada del punt 1, separat el 2 i separada la resta. De la resta, digui'm què vol que separem.

El Sr. Carnicer i Vidal

De la resta, en el nostre cas, separi el punt número 4.

El president

D'acord.

El Sr. Carnicer i Vidal

I també de la resta, si ho vol així, separi el nou punt que significa l'esmena primera del Grup Socialista.

El president

Senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, simplement per manifestar conformitat amb la proposta de la presidència. Únicament que demanàvem votació separada de les dues esmenes socialistes, l'esmena primera de la segona.

El president

Aquesta presidència no acaba d'aclarir-se. (*Remor de veus.*)

El Sr. Carnicer i Vidal

Si em permet, senyor president. Jo crec que, per facilitar la votació, dir-li que únicament es poden votar conjuntament el 3 i el 5. La resta s'han de votar per separat.

El president

El 3 i el 5, incorporant, per tant, les esmenes socialistes..., que no en tenen. D'acord. Està d'acord així?

Votarem progressivament els punts de la Moció. Preparin-se per a la votació; iniciem la votació.

Primer, votarem el punt número 1.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 40 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt número 2.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 9 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament els punts 3 i 5; és correcte? Els punts 3 i 5. Iniciem la votació dels punts 3 i 5.

Iniciem la votació.

Els punts 3 i 5 han sigut refusats per 9 vots a favor, 59 en contra i 30 abstencions.

Votaríem seguidament el punt número 4.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 34 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el vint-i-dosè punt... Perdó?

El Sr. Carnicer i Vidal

Crec que falta la votació de la primera esmena nostra, que era un nou punt.

El president

Agraint el suggeriment del diputat senyor Martí Carnicer, votarem el nou punt que incorporava l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena d'addició ha sigut refusada per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya

Passem, com ja deia, al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president.

El president

Per favor, guardin silenci, perquè la senyora diputada pugui començar la seva intervenció.

Repeteixo, guardin silenci, perquè la senyora diputada pugui començar la seva intervenció. I no comenci fins que hi hagi silenci.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta interpellació, fins i tot, és una mica oportuna, perquè justament avui s'han fet públiques les dades de la darrera enquesta de població activa i penso que permeten pensar en febleses i forteses, respecte al que ens ocupa avui aquí.

Era una interpellació, i la presentació de la consegüent Moció, jo he de dir que des de l'escepticisme però sense ingenuïtat, i en tot cas, he de reconèixer que, atès que estem en el penúltim Ple d'aquesta legislatura, amb l'optimisme de la voluntat, pensant que segurament la resolució que avui adoptem aquí, probablement una altra majoria tindrà capacitat per aplicar-la perquè, tot i que hem arribat a un grau de consens interessant, repteixo, sóc escèptica del compliment possible.

No puc defugir de llegir uns paràgrafs d'una declaració ja vella, que és del 95, però que situa la problemàtica que ens ocupa. Diu: «Les dones contribueixen significativament a la vida econòmica arreu del món. La seva participació en la força laboral continua incrementant-se. Estan cada dia més involucrades en petites i mitjanes empreses, i el seu salari s'està tornant, cada cop més, indispensable a moltes llars. Les dones, però, estan excloses en gran mesura de la presa de decisió econòmica, s'han d'enfrontar amb salaris baixos, males condicions de vida i oportunitats laborals i professionals limitades. Tot i això, les dones contribueixen al desenvolupament a través del treball remunerat i no remunerat. El seu treball no remunerat, com per exemple el treball domèstic o comunitari, no està mesurat en termes quantitatius, i no es reflecteix en els comptes nacionals. La discriminació en l'educació i la formació professional, la discriminació en la contractació, la remuneració i la promoció, així com les condicions laboral inflexibles, la falta d'accés a recursos productius i l'inadequat repartiment de les responsabilitats familiars, contribueixen, en general, a una restricció de les oportunitats laborals, econòmiques i professionals de les dones.»

Aquesta és una part de la declaració adoptada a Pequín, l'any 95, que no ha envellit, el temps no l'ha fet vella, sinó que moltes de les grans idees que s'hi contenen jo penso que són perdurables i que, d'alguna manera, com tantes altres coses, si no hi ha determinades polítiques públiques, aquesta situació tendeix a autoreproduir-se i, probablement, a agreujar-se.

La segona cosa que voldria dir, per explicar aquesta Moció, és tornar a llegir una intervenció breu que va tenir una experta en sociologia del treball, en la Comissió del Seguiment del Procés d'Equiparació Home - Dona, el novembre del 97, que també podria passar..., bé, semblar vella i obsoleta, però que tampoc és el cas, no?

La doctora Izquierdo ens deia: «Si pensem en dret individual el salari, no podem presentar socialment el treball domèstic com una opció en lloc del treball remunerat, sinó que tot ésser humà per tenir autonomia financera ha de tenir ingressos propis. I tot ésser humà per tenir una qualitat de vida suficient ha de dedicar-se al treball domèstic. I, per tant, no hi ha dos models de

produir la teva assistència —o un, en tant que mestressa de llar i, un altre, en tant que treballador assalariat—, sinó que en tota persona hi ha un treballador assalariat i, per tant, tota persona té dret a un treball i en tota persona hi ha una mestressa de llar, una persona que s'ocupa del lloc on viu, dels seus dependents físicament —criatures, persones més grans, malalts, etcètera.»

Per tant, l'esperit amb què el Grup Socialista ha volgut fer aquesta Moció es basa, primer, en les insuficiències de la política de foment de l'ocupació femenina a Catalunya, experimentades, palesades a bastament per uns quants anys de gestió de Convergència i Unió al front del Departament de Treball; segon, a partir de declaracions adoptades en plataformes que comprometen els governs; tercer, en un altre referent important, que és la cimera del Consell Europeu de Luxemburg sobre ocupació, en la qual hi ha un bagatge compartit per part dels governs europeus, que diu: «Millorar la capacitat d'inserció professional i posar especial èmfasi en l'atur juvenil i de llarga durada.» Hi ha un especial i un diferencial atur juvenil femení; i, en l'atur de llarga durada, el col·lectiu femení també hi és especialment present.

Segon eix del Programa Europa adoptat a Luxemburg: desenvolupament de l'esperit d'empresa.

Tercer eix: foment de la capacitat d'adaptació de treballadors i empresaris en un context d'una economia profundament canviant.

I quart eix: reforçar la política d'igualtat d'oportunitats. I quan es parla de reforçar la política d'igualtat d'oportunitats, es posa èmfasi en cinc altres grans aspectes. Primer, combatre la discriminació entre els homes i les dones, en termes salarials, de condicions de treball, etcètera; segon, reduir la desigualtat que s'expressa amb les taxes d'activitat d'ocupació i d'atur; tercer, crear condicions per tal que sigui factible conciliar la vida laboral i la vida familiar; quart, cobrir les necessitats socials no satisfetes, per exemple, en atenció a les persones, com poden ser mitjançant la dotació de llars d'infants i serveis d'assistència a persones grans i dependents.

I finalment, una cinquena línia és la de facilitar la reincorporació d'aquelles dones que diuen les estadístiques que fins a la meua generació tendien a deixar el mercat del treball quan es casaven i tenien fills, i després volien reincorporar-s'hi.

Aquest és el marc en què vam fer la interpellació i hem formulat la Moció: insuficiència, manca de coratge, d'ambició, a l'hora d'implementar polítiques de foment per incrementar l'ocupació femenina, i un marc de fons europeu, internacional que indica una mica per on hauríem d'anar.

La nostra Moció conté sis punts. El primer podria ser obvi, però com que les coses òbvies a vegades, implícitament, amaguen alguna altra cosa, nosaltres instem la coordinació interdepartamental. Hi ha programes adoptats pel Consell Executiu que s'haurien de complir, que seria bo que es complissin amb una acció més coordinada. Enfortir la coordinació sempre és un test i un repte per a una administració responsable.

Segon. Un objectiu estratègic, que per nosaltres ha de guiar totes les polítiques d'ocupació a Catalunya: intentar, en l'horitzó del 2004, aconseguir reduir aquests diferencials tan profundament escandalosos que amaguen una situació profundament injusta, des del punt de vista de l'accés al dret del treball d'homes i dones, que són les taxes d'ocupació i les taxes d'atur tan diferents.

Tercer punt de la Moció. Intentar avançar en la línia que ens recomana la Unió Europea, cap a la conciliació de la vida laboral i de la vida familiar, cosa que reiteradament insisteixen els mitjans de comunicació, i que estava en la base del debat sobre política social, i que també va acabar essent la gran notícia del debat sobre política educativa. Em refereixo, fonamentalment, als serveis d'ajut a domicili i a la dotació, a una dotació amb estàndards europeus, de llars d'infants.

Quart aspecte. Gestió de la formació ocupacional. Quina gestió oferim. La memòria del 97 sobre formació ocupacional, per nosaltres, ens va alertar sobre la poca qualitat de molta de l'oferta ocupacional destinada a dones pertanyents a col·lectius amb més dificultats d'inserció. Per exemple, poca qualitat de l'oferta, però després una gran variabilitat, que vol dir que el sector no està ordenat. I no ens estranya que no estigui ordenat, perquè, és clar, si no hi ha una voluntat de comprometre's en polítiques públiques d'atenció a les persones des dels serveis públics, aleshores és normal que el sector segurament tampoc s'ordeni. Però el que segurament no és lògic és que s'ofertin cursos per tal de capacitar professionalment dones en ocupacions de proximitat que oscil·len, que oscil·laven en la memòria del 97, entre 150 i 700 hores. Quina és la capacitat òptima? Tota capacitat professional té, d'alguna manera, uns estàndards fixats en termes de formació, en termes de pràctiques. Aquesta es caracteritza per una absoluta disbauxa.

Al cinquè punt volíem alertar sobre les noves discriminacions, les noves discriminacions que apareixen quan es generalitza el treball a temps parcial –que les dones accepten tot i que no desitgen–, al qual són especialment candidates. Les dones són especialment candidates al treball a temps parcial; les dones són especialment carteres d'oferta de treball per part de les ETT, etcètera. Igual que velles discriminacions. Avui, per exemple, surt un estudi interessant sobre la situació sexista a la universitat catalana, en què es manifesta que la majoria de dones estan situades en els col·lectius docents amb menys estabilitat, amb menys remuneració, amb menys possibilitats de promoció.

Finalment, el sisè punt podria ser també una cosa òbvia, però nosaltres hem volgut insistir en la necessitat d'exercir les competències de control de legalitat, a enfortir les disposicions humanes i materials a disposició de la Inspecció de Treball.

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor president. Fins aquí la defensa de la Moció. Hem fet un treball, jo diria, parlamen-

tari intens. Hem arribat a transaccionar algunes coses, que, en tot cas, en el segon torn ja podria explicar. I això seria tot.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la Moció presentada per la senyora Duch i a la totalitat dels seus sis punts.

Creiem que, tant en els arguments de la seva Interpel·lació com en els punts proposats en aquesta Moció, s'aborda i s'assenyala no tan sols un problema, sinó mesures i vies per intentar resoldre el que avui en dia és una realitat punyent en el nostre país.

Estem en una realitat on, si bé és cert que l'atur disminueix, aquesta variable no s'aplica amb la mateixa contundència, i fins i tot en alguns territoris de forma inversa, a les dones.

Creiem que en aquests moments disposem tots de les suficients experiències i estadístiques per fer prou evident que, entre homes i dones, no hi ha una real igualtat d'oportunitats. Tant sigui des del fet que el treball reproductiu recau bàsicament en les dones, com que les dades d'atur són més altes entre elles, com, fins i tot, per les mateixes condicions salarials o de condicions de treball, creiem que hi ha una greu desigualtat que cal corregir per part de les administracions.

Evidentment, aquest és un procés, però un procés que exigeix voluntat i que exigeix mesures concretes per part de l'Administració i dels poders públics, tal com ens orienten la Unió Europea i les darreres cimeres d'aquesta.

És per això que creiem que són del tot convenients aquests sis punts i, des del nostre Grup Parlamentari, hem cregut, hem vist la necessitat d'introduir una esmena al punt 2 d'aquesta Moció.

Nosaltres creiem que, junt amb aquests sis punts que proposa la senyora Duch, caldria afegir-hi la necessitat d'implementar programes específics per als territoris on l'atur femení s'incrementa seguint la tendència inversa al comportament general, com és el cas de les terres de Lleida. Darrerament, sortia en un diari de Lleida, el 6 de maig del 99, que l'atur entre les dones s'havia incrementat a nivell d'aquella província, i, fins i tot, això contrastava amb la disminució de l'atur entre els homes.

Creiem que aquesta és una dada prou emblemàtica, prou significativa, que hauria de comportar, junt amb aquests punts, la necessitat que el Govern definís programes específics d'intervenció –això vol dir de recursos i mitjans i objectius– allà on la tendència és inversa i allà on s'està portant un comportament negatiu en

el que és la creació de llocs de treball per a les dones i la lluita contra l'atur en aquest sector.

És per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que no tan sols donem suport a aquesta Moció, sinó que presentem aquesta esmena.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaça

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la senyora Duch començava la seva interpellació, al darrer Ple, sobre el foment de l'ocupació de les dones a Catalunya, formulant-se unes preguntes. Deia: «És que les dones no treballen a Catalunya? Per què s'ha de fomentar l'ocupació de les dones?» Estic plenament d'acord amb la diputada senyora Duch, quan es fa aquestes preguntes i, alhora, respon que les dones treballen i molt, i que està demostrat que les dones treballen molt més que els homes.

En un estudi que va encomanar la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home - Dona, d'aquest Parlament, que va dirigir la senyora Maria Jesús Izquierdo, sobre el treball domèstic i el treball remunerat –un estudi comparatiu home - dona–, es posava de manifest que les dones treballen més que els homes, si sumem el treball domèstic i el treball remunerat. I també deixava clar que les dones eren les que, de llarg, dedicaven més hores al treball domèstic. Però, a més a més, aquest estudi arribava a unes conclusions que, potser, serien motiu d'un altre debat. I deia, concretament, que potser caldria canviar les polítiques i encaminar-les no tant que les dones ocupin els treballs que fan els homes, sinó que els homes ocupin aquells treballs que, tradicionalment, fan les dones. Si, realment, jo penso que el motiu que aquí ens ocupa: que les dones tenen treballs precaris, treballs temporals, és fruit que, moltes vegades, no tan sols per la precarietat del mateix treball, sinó perquè la mateixa dona, com que té les altres activitats domèstiques no compartides –la majoria de les vegades–, es troba abocada a haver d'acceptar treballs temporals...

Per tant –ho repeteixo–: potser seria motiu d'un altre debat i, potser, algun dia ens haurem de plantejar a la Comissió Dona - Home el tema d'enfocar polítiques en què els treballs que normalment s'assignen a la dona, potser, comenci a ser hora que també es prengui consciència d'assignar aquests treballs també als homes, o, almenys, aquests se n'han de coresponsabilitzar totalment. Ho repeteixo: això seria un altre debat en el qual no entraré.

Els homes sempre tendeixen a fer els treballs que són valorats per la societat, i els treballs domèstics, els treballs de la cura dels infants, de la cura dels vells, no són valorats per la societat. Quan tinguem aquests treballs més valorats per la societat, possiblement, els homes tendiran més a fer-los. No, com deia el senyor Gui-

llot...; és evident que qui, realment, doncs, dona a llum els infants són les dones; és evident que aquest no és un treball que puguin fer els homes, però n'hi ha moltíssims d'altres que sí que, evidentment, poden fer els homes. Bé, això seria un punt i a part, però em sembla que és un tema, un debat interessant, que, algun dia, potser, hauríem d'obrir.

Però, a més, les dones, a part de la doble jornada, com deia, són les que pateixen més la temporalitat. Evidentment, per tots els motius que abans explicava. Per tant, la precarietat, els sous més baixos –això és cert. Malgrat que pugui semblar d'acord amb la intervenció de la senyora Duch, que estem en un moment molt catatròfic, jo li he de dir que, en el tema de contractació temporal, senyora Duch, l'any 95, n'hi havia un 39% i, l'any 98, s'ha reduït ja en un 31%.

És lògic, per tant, que, entre tots, el Govern i els mateixos grups polítics, busquem solucions per pal·liar aquesta problemàtica que afecta d'una manera molt directa les dones.

El conseller Farreres, en la resposta a la seva interpellació, admetia que, en el camp de la integració de la dona en el món laboral, s'havia progressat, però que, encara, hi ha obstacles per a la plena igualtat d'oportunitats i que, encara avui, la taxa d'atur, malgrat haver-se incrementat –no parlaré jo de les dades de l'EPA que han sortit avui–, encara, està al doble de dones que d'homes –malgrat que està molt i molt reduïda.

Però el conseller també va deixar molt clar que el Govern té endegades tota una sèrie de polítiques encaminades a impulsar canvis estructurals per a la incorporació de les dones al món laboral: des del Pla d'actuació del Govern sobre la igualtat d'oportunitats des d'any 98-2000, que la senyora Duch critica –i la senyora Duch diu que vol que posem mesures concretes sobre la taula–; des de les polítiques d'ocupació en el Pacte que s'ha citat a Catalunya, el Pacte per a l'Ocupació de Catalunya –que, evidentment, s'ha fet des d'un punt de vista global, però, especialment, per als joves i les dones i per a aquells aturats i aturades majors de quaranta i quaranta-cinc anys–, l'aplicació dels fons estructurals, que obliguen a tenir en compte, en les seves intervencions, els principis d'igualtat en els sectors on les dones estan subrepresentades, i tot un seguit d'altres mesures que ara no anomenarem. D'aquí que la gran majoria de les accions que vostè, senyora Duch, presenta en la seva Moció, el Govern, en la seva gran majoria, les està portant a terme.

Bé, nosaltres aquí hem presentat una sèrie d'esmenes que no fan res més que dir que potenciarem allò que ja s'està fent, per no dir que hi votarem en contra, perquè ja s'està fent; que no es tractava de potenciar allò que –ho repeteixo– en la seva gran majoria el Govern ja està fent.

Per tant, hem arribat a acords –vostè ho sap; vostè ho ha dit, també–, i nosaltres estariem d'acord a retirar l'esmena número 2, l'esmena número 3 i l'esmena número 4, sempre que aquelles esmenes transaccionals que hem pactat, conjuntament amb el seu Grup i amb la diputada senyora Nadal, del Grup Popular, s'admetin per part de la senyora Duch.

Tenim presentada una esmena al punt número 2, que és la nostra esmena número 1, i, aquesta, senyora Duch, li demanàrem per favor que la vulgui acceptar en ares que poguéssim votar tota la Moció globalment, en ares a un acord sobre aquesta Moció. Malgrat tot, senyora Duch, si vostè no accepta aquesta esmena, nosaltres, li anuncio que hi votarem en contra. En primer lloc, perquè les polítiques de foment de l'ocupació a Catalunya no tenen fixades unes taxes concretes a assolir en dates determinades, i, en segon lloc, perquè els objectius en la línia de la cimera de Luxemburg, des del desembre del 97, se centren en el nombre d'accions a realitzar a fi de fomentar la creació de llocs de treball i, en conseqüència, la reducció de l'atur.

És per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, que, si s'accepten, com deia, les esmenes transaccionals a què hem arribat amb acords, per part del nostre Grup, nosaltres votàrem favorablement tots els punts de la Moció, i, fins i tot, si s'accepta la nostra esmena, tots els punts de la Moció. Si no s'accepta, votàrem en contra del punt número 2 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sembla molt oportuna la interpellació i la Moció subsegüent que ha presentat la senyora Duch. Perquè, tot i la prohibició de discriminació per raó de gènere, que està recollida en tota la nostra legislació, la situació de les dones en el mercat laboral segueix caracteritzant-se per un seguit de dades, per un seguit de variables que es van posar de manifest tant en la subtañació de la interpellació com en les noves dades de l'EPA que tenim a les mans. És a dir, està caracteritzada, encara, per una baixa taxa d'activitat, per una alta taxa d'atur. A més a més, si agafem la variable «dona» i «jove», aleshores, les xifres ja són extremament preocupants. Es caracteritza, també, per una segregació ocupacional, per una menor possibilitat de promoció professional, per aquella forma de discriminació que és la més immediata –jo diria que és la més barroera–, que és la d'una inferior retribució per una mateixa prestació laboral, la precarietat i l'eventualitat en la contractació, etcètera, etcètera, etcètera.

És a dir, una situació que l'únic que fa és constatar-nos que, tot i les disposicions legals, perviu la discriminació que patim les dones encara en el món laboral. Una situació que respon a una marginació sistemàtica, a una marginació històrica profundament arrelada a la nostra societat. Una marginació que el que fa és infravalorar el treball de les dones i que, per tant, dificulta el nostre ple desenvolupament com a ciutadanes en plena igualtat.

El Grup Popular ha presentat esmenes a la Moció presentada per la il·lustre diputada senyora Duch en una

doble direcció. Ha presentat una esmena al punt 4, en el sentit que, quan tracta que la formació professional que s'imparteix des de la Generalitat tingui com a objectiu la recerca de la qualitat i la funcionalitat, el Grup Popular insisteix que es potenciïn aquelles branques de formació ocupacional que permetin l'accés a les dones en aquells sectors laborals en què estan subrepresentades, perquè, tal com va exposar la mateixa senyora diputada en la seva intervenció en la interpellació, vèiem com un gruix important de dones estava concentrat en uns sectors de l'activitat.

En aquest sentit, vull recordar que una llei recent aprovada pel Govern del Partit Popular, la Llei 66/97, de 26 de desembre, en el seu article 3, apartat 1, apartat b, introdueix una mesura de Govern, jo penso, molt important perquè, realment, es potenciï la presència de les dones en aquells sectors d'on estem, sistemàticament, excloses, per suposar que són els homes els que estan millor capacitats per ocupar aquells llocs. I, com deia, aquesta Llei, el que disposa és una bonificació important en la quota de la Seguretat Social, una bonificació del 60% de la quota de la Seguretat Social, quan es contractin dones per a aquells sectors en els quals ens trobem subrepresentades.

L'apartat b, que incloïa el Grup Popular al punt 4 de la Moció, està dirigit a l'enfortiment de les accions positives per a aquells col·lectius amb més dificultats d'inserció. Jo volia insistir molt concretament en aquest concepte d'acció positiva, perquè, com coneix molt bé la senyora Duch, el concepte de discriminació positiva actua al final del camí, eh?, perquè la discriminació és una situació. Aleshores, la discriminació positiva actua al final del camí, mentre que les accions positives actuen al principi. I m'havia semblat –i n'estic convençuda i ens ho segueix semblant– que, com que estem parlant de formació ocupacional, com que estem parlant d'allò que preparen les dones per, realment, poder accedir al món laboral en peu d'igualtat, era més adequat –m'ho semblava– utilitzar aquest concepte d'acció positiva, que és el que actua en l'inici, en el mateix origen d'anar a buscar, de trobar aquesta feina, que no pas el de discriminació positiva.

Conceptualment, té dos avantatges, això: respon més a les realitats de l'acció que es pretén, i, per una altra banda, també té l'avantatge d'evitar els problemes amb què ens vàrem trobar amb la sentència Kalanke, de 17 d'octubre del 95, que va negar la compatibilitat de la discriminació positiva amb el principi d'igualtat formal de tracte que inspira la Comunitat Europea, no? Realment, aquesta sentència va ser molt contestada, va ser objecte de crítiques molt importants, de tal manera que l'anomenada sentència Marshall, de l'any 93, va venir a assenyalar que aquesta prohibició comunitària de discriminació no s'oposa a algunes normes, a les normes que els estats adoptin per als casos en què una igual capacitació, des del punt de vista d'aptitud, competències i prestacions professionals, obligui a concedir preferència en la promoció de les candidates femenines en aquells sectors en què en els nivells dels llocs de treball de què es tracti estiguin subrepresentades les dones.

Es va salvar en aquesta segona sentència, però fent una excepció: sempre que hi hagi una clàusula excepcional

d'obertura, allò que es diu una doble vessant, és a dir que sigui el sexe menys representat. Per tant, em sembla que, amb l'esmena del Grup Popular, venim a resoldre aquesta doble situació: el problema que es va presentar amb la sentència Kalanke, que va arreglar la sentència Marshall, que va arreglar parcialment, i el propi lloc on es pretén realitzar l'acció.

Pel que fa a l'esmena del Grup Popular al punt 6 de la Moció, ens semblava que tal com estava redactat el punt en la Moció, en què s'instava el Consell Executiu a exercir les competències sobre el control de legalitat, bé, semblava que s'havia de matisar-ho en el sentit d'enfortir aquests controls de legalitat, i fer esment especialment perquè la Inspecció de Treball estigui atent a les discriminacions directes, a les discriminacions ocultes o encobertes, i a les discriminacions indirectes, perquè realment són molt difícils de detectar aquelles discriminacions que tenen un caràcter aparentment neutre i que al final acaben donant com a resultat una discriminació de les dones, no només en determinats sectors del món laboral, sinó també pel que fa a l'accés de llocs de direcció, la qualificació dels llocs de treball, etcètera.

Per tant, ho introduïm específicament, perquè la Inspecció de Treball estigui atent especialment a aquests tipus de discriminació més difícils de detectar i, per tant, de lluitar contra elles, en el punt 6 de la Moció; al mateix temps que introduïm la necessitat que el Govern de la Generalitat intensifiqui les campanyes de conscienciació social, de rebuig al tracte discriminatori per raó de gènere, i que per poder fer tot això es doti la Inspecció de Treball amb els mitjans materials i humans necessaris per tal que puguin exercir amb eficàcia aquesta tutela antidiscriminatòria, ja dic, encapçalant amb el terme «enfortir», perquè ens sembla que dir que s'exerceixin les competències tampoc no es correspondria amb la realitat del que és l'acció de la Conselleria de Treball.

Feta la defensa de les esmenes del Grup Popular, voldria fer una valoració –ni que fos molt ràpida– dels altres punts que ha presentat la il·lustre senyora diputada. Respecte al punt primer, estem completament d'acord que el que resulta tan evident de vegades cal recordar-ho, perquè l'evidència no és garantia de res. Per tant, votarem favorablement al punt primer.

Pel que fa al punt 2, hem tingut ocasió de comentar amb la senyora Duch que el Grup Popular votaria favorablement aquest punt, sempre que no es fes una quantificació en aquest horitzó del 2004, estant d'acord que hem de treballar en aquesta línia però que evitéssim una quantificació que ni tan sols es va fer en la cimera de Luxemburg.

I, respecte al punt tercer, reforçar les polítiques d'igualtat d'oportunitats amb l'objectiu de conciliar la vida familiar i la vida laboral. Val a dir que el divendres de la setmana passada el Govern del Partit Popular va enviar la Llei de conciliació de vida familiar i vida laboral al Congrés dels Diputats, que a més a més se n'ha demanat la tramitació pel procediment d'urgència, i que juntament amb aquestes mesures que són competència de la Generalitat i que planteja la il·lustre diputada, su-

posaran, creiem, un avenç important per aconseguir aquesta assumpció de responsabilitats, aquest compartir responsabilitats entre homes i dones, aquest no reservar el que és l'espai privat a les dones i l'espai públic als homes, sinó realment compartir, com deia, responsabilitats públiques i responsabilitats privades.

Pel que fa a la resta de punts... Se m'ha acabat el temps...

El president

Se li ha acabat el temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Pel que fa a la resta de punts, anunciem, si s'accepten les nostres esmenes, el vot favorable del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, la diputada senyora Maria Olivares. Ho fa des de l'escó?

La Sra. Olivares i Usac

Des de l'escó estant, gràcies, senyor president. El treball remunerat de les dones, per una banda, dóna autonomia econòmica, molt necessària en tots els aspectes però sobretot en situacions de conflicte, que moltes vegades, desgraciadament, apareixen. Però, per una altra banda, si no està solucionat el repartiment del treball domèstic i quotidià en el cas de formar part d'una família, amb la conseqüent cura de petits i grans, provoca el que tantes vegades hem exposat, però que no per això és menys cert, que és la doble jornada de treball, agreujada quan, en molts casos, l'aportació econòmica de la dona és necessària per al manteniment de la mateixa família.

I una vegada conegut tot aquest panorama, tan discutit i que suposem que tots i totes reconeixem, encara existeixen obstacles de desigualtats i discriminacions, originades moltes vegades en la mateixa formació i com a conseqüència la inserció de la dona en el mercat laboral.

La millora de les condicions socials, polítiques i sanitàries de les dones exigeix polítiques i actuacions que li facilitin l'accés igualitari a l'educació i a la informació, i una remuneració i condicions de treball justes i no discriminatòries, i hem de reconèixer que aquesta millora de la situació laboral de la dona a Catalunya és lenta i cal, per tant, reforçar, doncs, les accions adreçades a tots els ens que intervenen en el mercat laboral, i anar modificant les estructures socials, polítiques i laborals que fan que encara perduri aquesta discriminació que patim les dones.

El nostre manifest com a Verds a nivell europeu és el de promoure un nou model de plena ocupació, basat en el repartiment equitatiu entre homes i dones del treball assalariat, del treball domèstic i del treball social, elimi-

nant tota discriminació basada en el sexe, la minusvalidesa, l'edat, la preferència sexual, la religió i l'ètnia.

Per tant, nosaltres donarem suport a la Moció que avui proposa el Grup Socialista, consistent en la potenciació de la coordinació interdepartamental per a l'aplicació del Pacte per a l'Ocupació a Catalunya i del tercer Pla d'actuació del Govern, a fi d'anar reduint les diferències, reforçant la política d'igualtat i promovent la gestió de l'ocupació estable i la formació, a la vegada, i també, és clar, el control d'aquesta legalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet, que també ho fa des de l'escó.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la Moció de la diputada Montserrat Duch, perquè entenem que va en la direcció d'equilibrar l'oferta laboral d'homes i dones, la igualtat d'oportunitats, i aquest objectiu, evidentment, és compartit, àmpliament, pel nostre Grup.

En aquest sentit, les propostes concretes de la Moció, que és reduir el nivell diferencial que hi ha de taxa d'ocupació entre homes i dones, evidencien que estem a la cua d'Europa i que caldria acostar-se, almenys, a la mitjana europea –això és un objectiu important de cara als propers anys. En segon lloc, quant al tema de la igualtat d'oportunitats de cara a conciliar vida laboral i familiar, crec que hi haurà ocasió de veure'l perfectament dintre una discussió del Pla de suport a les unitats familiars, que ha estat pres en consideració, fa pocs dies, en aquesta cambra, en el qual un apartat important està dedicat precisament a aquesta qüestió. Entenem, doncs, que, simplement, aquest punt reforçarà la discussió de la Proposició de llei, properament.

En quart lloc, evidentment, el tema de la formació és important. S'ha discutit moltes vegades en aquest Parlament si l'adequació de la formació correspon a la demanda i, en aquest cas, també, al tema de la discriminació de gèneres; per tant, hi ha una tendència, a vegades, a marcar un tipus d'oferta de formació ocupacional o professional que podríem dir que està especialitzada en la dona i d'altres especialitzats en homes. Creiem que això és una concepció obsoleta i que caldria, per tant, promoure que les formacions ocupacionals i professionals en general fossin adreçades al conjunt dels gèneres i que, per tant, facilitessin l'entrada de la dona, també, al món laboral, amb cursos especials que permetessin aquesta incorporació.

I, finalment, els últims punts són propostes que compartim perfectament, vinculades a evitar que les noves formes d'ocupació, ja sigui l'ocupació a temps parcial o l'ocupació temporal no recaigui precisament en els col·lectius més febles, que és el que sol passar. En aquest cas, un dels col·lectius més febles, des del punt de vista ocupacional, és la dona i, per tant, hauria d'es-

tar vigilant que aquestes noves formes d'ocupació temporal i parcial, en tot cas, també fossin repartides o equilibrades entre els dos gèneres.

Per totes aquestes raons, donarem suport a la Moció i a les esmenes transaccionals a què pugui haver arribat el grup proponent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció ha suscitat –Déu n'hi do– moltes esmenes. Hem fet un treball, jo diria, intens a partir de la incorporació d'algunes esmenes...

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Duch i Plana

... –de totes i cadascuna, jo diria–, a excepció feta d'una esmena plantejada al punt 2, i explicaré per què el Grup Socialista no pot acceptar aquesta esmena.

Pel que fa a la resta, al punt 4 proposem una esmena transaccional entre el text de la Moció i les esmenes del PP i del Grup de Convergència.

Com passa sempre, quan es vol trobar una redacció de consens, de vegades s'ha de canviar un verb i s'ha de parlar d'«impulsar» en lloc de «reorientar». Jo entenc que això sigui així perquè la lògica parlamentària, doncs, és aquesta, i, en qualsevol cas, penso que aquest punt número 4 millora substancialment, sobretot a partir de l'aportació de la senyora Nadal.

Respecte a l'altre punt, el punt sisè, nosaltres, on diem «exercir» acabem dient «enfortir» –torna a ser exponent del mateix–, i, globalment, penso que també millora en la mesura que s'hi incorpora la qüestió de les campanyes de conscienciació social.

Per tant, la Moció gaudeix de bona salut parlamentària; estem en condicions d'aprovar, jo penso, pel que acaben d'expressar els diversos grups parlamentaris, pràcticament per unanimitat, una moció sobre un tema, l'ocupació de les dones, i jo, de veritat, els voldria dir –i una mica fruit, també, d'aquest consens– que, per nosaltres, s'hauria de basar, el compliment d'aquesta Moció, en dues desiderates, no? –una mica per ambició de país, jo diria–: hem de situar l'ocupació com a prioritat estratègica i, segurament, si som prou lúcids, si tenim prou ambició en una democràcia avançada com és la nostra, hauríem de crear condicions per tal que en un horitzó a breu termini puguem signar un nou contracte social entre homes i dones, i que Catalunya pugui ser avantguarda una mica en aquest sentit.

He de dir per què no podem acceptar l'esmena plantejada al punt 2. Avui s'han publicat les darreres dades de

8328

l'Enquesta de Població Activa, que ens diuen coses interessants. Ens diuen, per exemple, que hi ha una gran polèmica sobre la metodologia de l'EPA, sobre com es comptabilitza per manca d'hores de treball una situació d'activitat o d'inactivitat; hi ha sempre una polèmica metodològica al voltant dels indicadors, de qualsevol indicador de la realitat social —em sembla que això és compartit.

Però, a banda de polèmiques, què diu aquesta enquesta? Doncs, diu, per exemple, una cosa que algun diari ja discuteix (*remor de veus*); diu: «Es redueix...» —necessito explicar tot això per poder dir per què no acceptem l'esmena—, «es redueix l'atur, es redueix l'atur de les dones en 202.000 llocs de treball que s'han ocupat, que ja no són d'aturades». (*Persisteix la remor de veus.*) Jo els diria que mirin en calma i amb deteniment les dades, perquè, d'acord amb la tendència... Senyor president, si us plau...

El president

Sí, s'ha de pronunciar sobre les esmenes, senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Sí, sí, és que necessito dir això.

El president

...no obrir una polèmica.

La Sra. Duch i Plana

...D'acord amb la tendència, la mobilitat referida amb relació als trimestres anteriors indica que, algunes de les dones, no és que d'aturades passin a actives, a ocupades, sinó que d'aturades passin a inactives, la qual cosa vol dir que s'han desanimat perquè els obstacles són tals que desisteixen.

Segona cosa que volia dir: Catalunya té una taxa d'activitat femenina superior a la mitjana d'Espanya; Catalunya està en el 41,8, mentre que Espanya està en el 37,8. Catalunya té una taxa d'atur inferior a la mitjana d'Espanya...

El president

S'ha de cenyir a les esmenes.

La Sra. Duch i Plana

...Mentre a Espanya és del 24, a Catalunya és del 17.

El president

S'ha de cenyir a les esmenes.

La Sra. Duch i Plana

...Jo penso que si tenim aquestes situacions substancialment millors que la resta d'Espanya, estem en condicions de plantejar-nos objectius i que, en l'horitzó del 2004, Catalunya tingui una taxa d'activitat total del 65 i una taxa d'atur del 7. Aquests serien objectius mobilitzadors, lluny de la retòrica, que comprometrien

un govern per fer realment efectiu el foment de la igualtat d'oportunitats en el treball per a les dones.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pregunto a algun dels portaveus si hi ha alguna petició de votació separada d'algun punt de la Moció. La senyora Trinitat Neras em marca...

La Sra. Neras i Plaja

Sí, senyor president, quan he fet la meua intervenció, en acabar, he dit que, si la senyora Duch no acceptava l'esmena al punt número 2, nosaltres demanàriem votació separada.

El president

Del punt número 2 de la Moció.

La Sra. Neras i Plaja

Del punt número 2 de la Moció.

El president

D'acord. La senyora Nadal...? Ja està bé.

Per tant, votarem, en primer lloc, el punt número 2 de la Moció i, després... Perdó, abans s'ha de donar lectura a les esmenes transaccionades.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. De les paraules de la senyora Duch es desprèn que el text inicial queda modificat pel que fa referència als punts 2, 4 i 6, que dirien així.

El punt 2, el text inicial, amb l'afegit d'un punt i seguit que diria: «Implementar programes específics pels territoris on l'atur femení s'incrementa segons la tendència inversa al comportament general.»

El punt número 4 es variaria totalment i diria: «Impulsar la gestió de la formació ocupacional que imparteix la Generalitat adreçada a les dones, a la recerca de la qualitat i la funcionalitat en relació a una inserció professional efectiva mitjançant: a) la potenciació d'aquelles branques de formació ocupacional que permetin l'accés de les dones en aquells sectors laborals en què estan subrepresentades, i b) l'enfortiment de les accions positives per aquells col·lectius amb més dificultat d'inserció.»

I, finalment, el text definitiu del punt número 6 diria: «Enfortir els controls de legalitat, d'acord amb les competències assumides, en tant que autoritat laboral, per evitar qualsevol tipus de discriminació per raó de gènere, tant les discriminacions directes com les discriminacions ocultes o encobertes i les discriminacions indirectes en relació als convenis col·lectius, ofertes de treball, contractació, accés a llocs de direcció, qualificacions dels llocs de treball i, en general, a tot allò que afecti les relacions laborals; Intensificar les campanyes de conscienciació social de rebuig al tracte discriminatori per raó de gènere, i dotar la Inspecció de Treball amb els mitjans materials i humans necessaris, per tal que pu-

gui exercir amb eficàcia la seva tutela antidiscriminària.»

El president

La senyora Nadal em demana la paraula. Per què me la demana? Per petició de votació separada?

La Sra. Nadal i Aymerich

No, no, senyor president. És que en la lectura, en la transacció del punt 2, el senyor secretari ha dit: «on l'atur femení s'incrementa segons la tendència inversa». No és «segons», no, «seguint».

El secretari primer

«S'incrementa *seguint* la tendència inversa al comportament general...»

La Sra. Nadal i Aymerich

Aquest és el text que s'hauria de votar, sí.

El president

D'acord. Queda anotada la precisió que acaba de fer la diputada senyora Nadal.

D'acord amb la petició que m'ha sigut feta, votarem en primer lloc el punt 2 de la Moció i després la resta dels punts de la Moció. És conforme? El punt 2? Hi estem d'acord?

Iniciem la votació del punt 2 de la Moció.

Aquest punt ha sigut refusat per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votarem, seguidament, la resta de punts de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

Passem a substanciar el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, el darrer d'aquest Ple, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, presentada pels Grup Socialista. Té la paraula per exposar la Moció, el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em pertoca, en nom del Grup Socialista, presentar la Moció que ha preparat després del debat de la interpellació de fa quinze dies.

Els recordo que, en la meua intervenció, vaig anunciar que tractaria un dels tres problemes importants de la Corporació. Vaig dir: «Deixo a banda el problema, un problema gravíssim, que és el problema del finançament i del deute» —avui en dia estem a l'entorn dels 80.000 milions d'endeutament—, «deixo a banda el tema de les aliances estratègiques en el sector i l'impuls de la política audiovisual» —que, per cert, serà un tema que demà tractarem a bastament en la Comissió de control— i anunciava que tractava, que anava a tractar a fons, el tema del pluralisme, el respecte al pluralisme social, polític, cultural en els mitjans de la Corporació —tema que ha estat i és un dels punts més foscos en la història dels quinze, setze anys de la Corporació.

Avui, la Moció que presentem es centrarà, com és lògic, únicament en aquest punt, en la manca de pluralisme en la política informativa de la Corporació, una manca de pluralisme que ha estat a bastament tractada en aquest Parlament —els invito que llegeixin el *Diari de Sessions* de la Comissió de control—, que ha estat en el centre de les crítiques dels grups de l'oposició, del PSC, d'Iniciativa - Els Verds, d'Esquerra Republicana, del Grup Mixt, i també, de manera més moderada, del Grup Popular, i que ha estat present en quasi totes les comissions de control des que funciona la Comissió de control de la Corporació en el Parlament.

Avui ho tractarem en el plenari. Vam decidir portar-ho al plenari perquè, com vaig explicar, s'havia produït, d'un any ençà, una certa degradació d'aquest pluralisme, que fins i tot el Consell d'administració s'havia pronunciat —com veurem més tard—, i fins i tot un soci de la coalició de Govern ho havia denunciat públicament. Aquests fets ens havien portat a portar, al Parlament de Catalunya, una interpellació al Consell Executiu i la Moció que avui veurem.

D'altra banda, també explicava un segon fet, que ens sembla de gran rellevància, i és que en el marc de la Comissió d'estudi que estem fent sobre el futur de la Corporació s'està produint un cert inici de consens —jo crec que és un inici de consens—, però un inici sòlid de consens en dues línies: en la primera, que cal donar una nova legitimació al servei públic i, segona, que, en aquesta nova etapa de legitimació del servei públic, és molt important que els mitjans públics siguin cada cop més independents efectivament del partidisme —del partidisme— i dels executius.

I jo crec que, quan mirem d'arribar a les conclusions d'aquesta Comissió d'estudi i repassem les ponències de tots els degans de les facultats de ciències de la comunicació, del president del CAC, etcètera, etcètera, trobarem uns punts de confluència que en bona manera passen per aquesta línia d'interpretació.

Tot això ens va fer portar a presentar la interpellació al Consell Executiu. I avui presentem aquesta Moció, que vull dir-los, senyores diputades i senyors diputats, que és una moció volgudament moderada —vulgudament

8330

moderada— perquè pugui ser votada per tots els grups que formen aquest Parlament o per quasi tots els partits polítics que formen els grups d'aquest Parlament.

D'ençà de la interpellació fins ara, s'ha produït únicament un fet que a mi em sembla rellevant, perquè en bona manera justificava part de la meua intervenció, que va ser la declaració del Comitè professional de TV3, que públicament venia a confirmar una bona part de la interpretació que jo feia de la degradació del pluralisme. En una nota que va sortir al diari *El País*, efectivament, el Comitè professional —llegiré— denunciava «l'existència d'una superestructura de control col·locada sobre la redacció d'informatius; a la pràctica, aquesta cúpula s'ha convertit en un mecanisme per fer passar consignes: això no interessa, això més curt, això més llarg, etcètera». És a dir, el Comitè professional venia a donar la raó a aquest portaveu sobre aquesta xarxa per damunt de la redacció que havia anat controlant especialment TV3.

Bé, la Moció. Què hi diem, en la Moció? És una moció breu, que té tres punts. El primer expressa el malestar per la manca de pluralisme en la Corporació. Em sembla que recull un sentiment molt ampli, de molts partits i de molts grups parlamentaris.

En segon lloc, insta el Consell d'Administració a prendre les mesures pertinents per fer complir els principis inspiradors de la Corporació. Per tant, demana que l'Executiu, doncs, pugui portar a terme el compliment d'aquests principis que inspiren la Corporació i el seu estatut.

I, en tercer lloc, dóna suport a la Resolució del Consell d'Administració del dia 4 de maig, que vaig explicar fa quinze dies, sobre els criteris d'aplicació en la informació política i que, potser, em sembla que em veig obligat a tornar-los-la a llegir —i acabaré la meua intervenció—, perquè recordin quin era l'acord del Consell d'Administració. Els la llegiré.

«Que siguin d'aplicació en la informació política els següents criteris:

»a, la informació política s'elaborarà seguint els criteris periodístics d'ordre general, comuns a tota especialitat informativa i pròpia d'una televisió pública.

»Dos. Que la informació política tingui com a prioritat recollir els fets més remarcables de la vida institucional i de les forces polítiques, tenint com a referent la representativitat parlamentària, sense que això pressuposi una traducció matemàtica, que accentuaria molt més la presència dels partits majoritaris i minimitzaria notablement la dels minoritaris, la qual cosa podria anar en detriment de la pluralitat.

»Tercera. La informació política vetllarà pel rigor informatiu, la veracitat, la pluralitat, l'equitat i el respecte a les institucions i els seus representants, tal com preveu l'ens públic de la Corporació.

I, finalment: «Que es constitueixi una comissió de seguiment, que es reunirà setmanalment i disposarà de la documentació necessària per poder fer el seu seguiment.»

Aquest és l'acord del Consell d'Administració, unànimement..., proposat per un dels seus membres, un membre del seu Consell i que va tenir l'acord unànimement.

Senyor president, acabo, perquè em sembla que és molt clara aquesta Moció, i acabo demanant el vot de tots els grups, recollint que també ahir es va produir un acord unànimement en el Consell i, jo crec, recollint un sentiment ampli de molts sectors socials que voldrien una televisió pública que pogués ser molt més objectiva, molt més plural i que recollís d'una manera més representativa la realitat del país.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha presentades esmenes. Per tant, poden intervenir per fixar la seva posició els diferents grups.

En primer lloc, pel Grup Mixt, i en primer lloc en el Grup Mixt, per un temps màxim de quatre minuts, la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. També Els Verds volem fer alguna referència sobre la pluralitat informativa de la Corporació de Ràdio i Televisió catalanes, aprofitant el nostre posicionament amb relació a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Coincidim plenament amb el que deia l'altre dia el diputat senyor Carbonell —tot sigui dit, amb tota la raó del món—, que les televisions i ràdios de la Corporació Catalana són mitjans de comunicació del poble, pagats amb els impostos que es recapten en el nostre poble i, per tant, el poble, que és plural políticament i ideològicament parlant, té dret a rebre informació de tot allò que fan els seus representants en les institucions.

Hi ha manca de pluralisme informatiu i diferències importantíssimes, pel que fa als grups amb representació institucional. Voldria completar amb una dada la informació que va facilitar el senyor Carbonell sobre la presència de representants dels diferents partits polítics amb representació institucional. Presència d'Els Verds: zero. Dels components del Grup Mixt, segons l'enquesta presentada, quinze minuts es van destinar a informar sobre el PI i un minut sobre Esquerra Unida i Alternativa. Afegeixo: Els Verds, zero. Si jo mateixa sóc diputada en aquest Parlament de Catalunya, ho sóc perquè vaig participar en una coalició electoral que es deia Iniciativa - Els Verds. El que és cert és que a Els Verds ni tan sols se'ns considera en els informatius, per no dir en qualsevol programa o debat, on quan s'arriba al Grup Mixt se'ns diu que ni el senyor Lora ni jo mateixa hi cabem, perquè no hi ha prou temps, perquè no hi ha prou cadires, perquè no hi ha prou lloc. Així mateix.

En alguns dels casos que se'ns ha donat aquesta explicació, hi havia representació per separat de Convergència i d'Unió. Un bon exemple de pluralisme que representa l'anul·lació de la nostra presència. I no serà que no ens queixem i no intentem exercir el nostre dret per fer arribar la veu, genuïnament verda, a través dels mitjans d'informació que depenen de la Corporació. Hem fet

consultes sobre els criteris que empra la Corporació a l'hora d'excloure'ns del programa, de la programació en la Comissió de control en aquest Parlament. Resposta: l'interès informatiu.

Volem ressaltar amb aquesta intervenció que les qüestions mediambientals són d'especial interès i que, fins i tot, en propostes de protecció aprovades per unanimitat en aquesta cambra, com recentment la Declaració dels Drets Humans i Medi Ambient, en la Comissió de Política Territorial, això es veu que no té cap interès; o que continuï el secretisme per als col·lectius ecologistes sobre el desmantellament de Vandellòs I, en ser rebutjada una proposta verda, és clar, això tampoc té interès. Nosaltres, senyors i senyores diputades, no volem protagonisme, però tampoc volem que s'obviïn les nostres línies polítiques.

Bé, podríem donar molts més exemples del que la Corporació decideix què és d'interès públic. Potser que preguntin a la gent del carrer què és el que els interessa, i s'emportarien una sorpresa. Per tot això, estem totalment d'acord amb el text de la Moció que es presenta, al qual votarem a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, també, el diputat senyor...

El Sr. Morera i Tanya

Salvador Morera, senyor president. Gràcies. Bé, el senyor Carbonell, del Grup Socialista, ha portat, una vegada més, aquesta temàtica, aquesta problemàtica a aquest Parlament, que en tot cas s'ha de recordar que és una problemàtica que jo diria que existeix pràcticament a tots els països democràtics del món on hi ha un sistema de televisió i de ràdio públics i que, en un moment o altre, amb més intensitat o menys, doncs, existeixen debats de quina és l'orientació i quina és la representativitat i, sobretot, l'existència real o no d'un cert pluralisme polític en la informació que es dona. I això es dona pràcticament a tot arreu, amb algunes excepcions, com en el cas d'Anglaterra amb la BBC, que va costar el que va costar arribar a un nivell de consens ampli, però que, en tot cas, també hi ha una certa polèmica a vegades i en ocasions.

El que es planteja avui aquí és bàsicament determinar si a TV3 i a la Corporació en general es pot parlar de pluralisme. Hi ha pluralisme polític o no n'hi ha? I la pregunta que es fa aquest diputat és, avui per avui, davant d'unes eleccions municipals i europees i amb una situació política que és la que és, quin sentit té parlar avui per avui de pluralisme polític? O en tot cas, quins són els paràmetres? Quin és el termòmetre que regula si existeix pluralisme polític o no n'hi ha? I aquest diputat té la impressió que tots els partits polítics, absolutament tots –en els quals també ens comptem–, marquem la intensitat o no de pluralisme polític segons se'ns tracta a nosaltres. És a dir, és una qüestió molt clara que, probablement, algú es pot queixar més o es pot queixar menys proporcionalment a les quantitats, a les vegades que se surt o a les vegades que no se surt;

i cap partit polític, per exemple, pensa en un altre partit polític si surt més o surt menys –siguem francs. I aquesta és la realitat. I a partir d'aquí podem parlar i podem mantenir els plantejaments i els punts de vista que, en tot cas, volem.

El Partit per la Independència, no només a TV3, sinó a d'altres mitjans públics, home, es podria queixar probablement bastant més que el Partit dels Socialistes de Catalunya –segur–, i en general, probablement, es podria queixar bastant més. Això és més que evident. I en aquest sentit, nosaltres, doncs, la veritat és que compartim algun dels criteris que vostè ha exposat aquí; fins i tot compartirem algun dels criteris pels quals algun altre grup es posicionarà; però hem de recordar que, entre tots plegats –i deixar-nos una mica els formalismes–, que tots plegats ens movem amb una certa hipocresia, perquè, si no, segons quins plantejaments, no els faríem. Per exemple, a aquest diputat li consta –jo no sé si és veritat o no– que un grup d'aquesta cambra ha canviat el sentit original del vot perquè entén que el Partit per la Independència surt massa a TV3, posem per cas, no? I això, miri, des del meu punt de vista, el que fa és reforçar els arguments que jo dic: que cadascú es mou pels paràmetres que li interessa. I aquesta és la realitat de les coses. I nosaltres, sincerament, pel que fa als criteris generals, la necessitat d'anar cada vegada cap a un sistema públic més objectiu i més transparent, amb vostè i amb d'altres representants del seu grup i d'altres grups, hi estarem absolutament d'acord. El que passa és que la conjuntura, la situació, probablement no farà que compartim al cent per cent algunes de les seves opinions en aquesta ocasió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esfereït encara per alguna de les paraules que acabo de sentir, jo ni els parlaré d'hipocresia ni els parlaré de cinisme. Intentaré parlar de la realitat que el nostre Grup observa, que segurament és només la realitat que el nostre Grup observa.

Si avui se'ns preguntés en aquest Parlament si creiem que Televisió Espanyola té manca de pluralisme, diríem «sí». Si avui en aquest Parlament se'ns preguntés si la COM Ràdio té manca de pluralisme, diríem «sí». Avui se'ns pregunta si té manca de pluralisme la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i diem també que sí. Perquè, segurament, un dels múltiples defectes que va tenir la transició és heretar el sistema de mitjans públics sense transformar-lo, i quan s'han creat nous mitjans públics s'han repetit els tics de manca de pluralisme d'aquests mitjans públics anteriors. Ahir el diputat Jordi Guilot deia, pel que fa a les concessions de noves freqüències, que segurament si el seu Grup les donés des de criteris només polítics, des d'una institució que tingués, segurament també cauria en l'error, i

8332

que el que calia fer era buscar uns mecanismes que impedissin, manés qui manés, aquest error.

Aquí en el Parlament estem ara treballant per aquests mecanismes, però encara no els tenim. I els errors de manca de pluralisme els veiem dia a dia a tots els mitjans públics. I jo ara podria decantar-me en el discurs i dir que, fins i tot injustament, perquè en aquest país hi ha mitjans públics que no tenen sistema de control –en aquest país hi ha mitjans públics que no tenen sistema de control–, i això és molt greu. Però estem en el Parlament de Catalunya i estem parlant dels mitjans públics sobre els quals aquest Parlament té designat el control, que són els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

No hi ha pluralisme. És cert, no hi ha pluralisme a la Corporació. De fet, no només no hi ha pluralisme polític, sinó que no hi ha un pluralisme social; no hi ha un pluralisme de visió de país. La visió del país que se'n dona des de TV3 és una visió d'un cert país que no és tot el país. Per al nostre Grup això és més greu que el minutatge d'aquest o aquell partit polític, perquè en bona part la consciència social i nacional del país ve conformada també pels nostres mitjans públics. I en bona part la manca de pluralisme d'aquests mitjans esbiaixa la consciència social i nacional que formem.

Però com que els he dit que jo no parlaria d'hipocresies ni parlaria de cinismes, la política informativa de la Corporació ve tacada per un altre fet. Ve tacada per un consell d'administració que, segons el nostre parer, està democràticament no legitimat en aquests moments. És un consell d'administració que en aquests moments permet i manté el transfuguisme i que pren decisions, tot sovint, basades en el tràfic d'aquest transfuguisme. Aquestes decisions basades en el tràfic d'aquest transfuguisme permeten acords com l'últim que ha fet el Consell d'Administració, pel que fa al repartiment dels espais i els programes electorals, el qual acord agredeix clarament partits que es van presentar a les eleccions i sobredimensiona formacions polítiques que no s'hi han presentat i que tenen ostentació en aquell Consell d'Administració en base a aquest fet.

Per a nosaltres, això afegeix una taca més a aquesta realitat. Una taca més que s'hauria d'haver solucionat per via institucional, que no s'ha volgut solucionar i que, per sort, perquè estem en una democràcia, la gent, els ciutadans i les ciutadanes solucionaran amb el seu vot en la propera legislatura. Fins a la propera legislatura, aquest Consell d'Administració i la Direcció General tenen aquesta taca que afegeix el que estem parlant.

Per això, el nostre Grup està absolutament d'acord a donar el vot favorable, a expressar el seu malestar per la manca de pluralisme en la política informativa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i torno a dir: «i dels altres mitjans públics de Catalunya, evidentment», però ara i aquí no n'estem parlant. Però el nostre Grup es compromet que la seva participació en qualsevol govern, de qualsevol institució de Catalunya que tingui un mitjà públic, passa pel control efectiu d'aquest mitjà i per l'objectivitat informativa d'aquell mitjà. Ho exigim a la Corporació i ho exigirem a

aquells mitjans de les institucions en les quals estiguem presents. Estem d'acord a fer complir els principis inspiradors de la programació que defineix l'Estatut de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i d'acord amb l'article 14 de la Llei de creació.

En el tercer punt, hi tenim seriosos dubtes. Hi tenim seriosos dubtes perquè és en base d'aquest acord o aquesta Resolució del 4 de maig que apareix una posterior resolució, en la qual tots els membres del Consell d'Administració i, per tant, els partits que els van nomenar, perpetren una decisió injusta, no democràtica, atemptatòria i que, a més a més, afavoreix voluntats electorals concretes, no de les que resulten anecdòticament amb el favor de sortir una mica més o una mica menys, sinó les que busquen que uns altres surtin, de manera clara, molt menys. El dubte metafísic és: aquest acord injustificable i no democràtic del Consell d'Administració va sortir amb el suport de tots els grups que hi són representats. I aleshores, què fem? Votem el text dels socialistes i, en aquest sentit, molestem Convergència? Però també els consellers d'administració socialistes van participar d'aquest acord. O votem a favor, i així molestem Convergència, perquè també els membres del Consell d'Administració de Convergència van votar-hi a favor. I a més a més tots som conscients que, en el joc actual del Consell d'Administració, Convergència i Unió més transfuguisme fa majoria.

Aleshores, el nostre Grup es reserva la decisió final d'aquest tercer punt en funció de les paraules que senti dels grups que manquen per intervenir, tot i que, hi insisteixo: el vot favorable, al primer i segon punt, és una decisió clara. I en aquests moments el nostre Grup optaria per l'abstenció en el tercer punt, més que res perquè el nostre Grup no dona cap legitimitat a un òrgan institucional basat en el seu funcionament en el transfuguisme i en la manca de respecte a l'acord dels partits polítics per eradicar aquesta pràctica injusta, nefasta i antidemocràtica del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, afirmar que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció. Hi donarem suport perquè compartim les crítiques; per a nosaltres són una evidència les afirmacions que va fer el senyor Carbonell en la seva discussió amb el conseller, de l'expressió, aquesta, del malestar per la manca de pluralisme dins la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè creiem que és convenient –i més en els moments en què estem– aquest crit d'alerta i de malestar i, alhora, perquè aquesta Moció pot representar una salvaguarda per al proper procés electoral.

Amb tot, no vull deixar de fer una reflexió en veu alta sobre la qüestió que avui abordem i, realment, què és el

que a nosaltres ens preocupa. Nosaltres estem fortament preocupats, no tan sols de la situació en si que es pugui donar amb la política informativa de TV3 o de Catalunya Ràdio, sinó que portem setze anys, setze anys discutint sobre el mateix; setze anys discutint, com a oposició o com a Govern, amb els mateixos arguments, independentment del cicle electoral, dels protagonistes, etcètera. I quan un debat s'arrossega durant setze anys, quan els arguments s'arrosseguen durant setze anys, s'arriba a una situació molt viciada i molt bloquejada, i és més: fa aparèixer aquesta discussió, a ulls de la ciutadania o a ulls dels sectors professionals, com un debat que forma part de la «polítiqueria». L'oposició critica, reivindica; el Govern fa un ús i abús, i cadascú justifica, com pot, les seves afirmacions —algunes, de veritat, de forma bastant peregrina.

Per nosaltres, aquest element és l'element central de la nostra preocupació: veure com, realment —no ara; jo crec que amb la Moció que presenta el senyor Carbonell, en aquests moments, podem salvar els mobles d'aquest proper període immediat—, tots plegats som capaços de sortir d'aquest atzucac perquè no pot ser, hi insisteixo, estar discutint sobre el mateix durant setze anys, que és el temps que porta aquesta Corporació, amb aquest diàleg de sords: els uns justificant l'injustificable, i d'altres que sembla que el seu pluralisme comença i acaba a partir del tractament propi que tinguin. I, això, com apareix als ulls dels ciutadans? Doncs, apareix, en part —fins i tot el senyor Morera ha caigut en aquest parany—, com que és un defecte substancial a la radiotelevisió, en què tots fan el mateix, en què l'interès únic i exclusiu és el manteniment de la quota fixa o, fins i tot, una espècie de neuròtica obsessió dels polítics per sortir a la tele, neuròtica obsessió que, si fos així, a partir dels percentatges de cadascú, la neurosi seria més gran o més petita.

Jo crec que, amb aquesta situació, amb l'allargament i reiteració d'aquest debat, s'està entrant en un procés de poca credibilitat, per part de l'opinió pública, d'aquest tipus de debats, perquè són debats que després no ofereixen sortides, no ofereixen solucions que evitin la seva repetició, i, el que és pitjor: estem deslegitimant una de les funcions essencials d'una televisió pública, que és la d'informar amb rigor, amb pluralitat, amb objectivitat i amb imparcialitat. Per nosaltres, aquest és l'element central de preocupació en tota aquesta discussió: veure com som capaços de, en un futur immediat, intentar no tornar-nos a veure abocats a repetir la mateixa discussió, la mateixa denúncia, la mateixa crítica o a escoltar les mateixes justificacions del que es fa a la radiotelevisió, perquè, a més, caiem al final en una espècie de maniqueisme terrible: que tot és dolent —i espero que el portaveu de la majoria no caigui en el parany de dir que tot és molt bo, perquè això no ens porta enlloc.

I també vull insistir, com ho vaig dir ahir en parlar de les freqüències modulades, de les concessions, que l'experiència acumulada del país, l'experiència acumulada d'Europa ens obliga —és més: amb tot el que ha estat el treball, les compareixences que s'han fet fins ara en la Comissió d'Estudi per a la modificació de la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Cata-

lana de Radiotelevisió—, l'experiència indica que cal despartiditzar, desgovernamentalitzar la gestió i el comandament de la radiotelevisió pública.

Això ens ho ha dit tothom; és cert que després cada u ofereix solucions diferents —aquí és on caldrà tenir imaginació, tenir capacitat de treball i tenir capacitat de consens—, però tothom que ha vingut a aquest Parlament a opinar sobre la gestió i comandament de la radiotelevisió pública ens diu que cal modificar la Llei en els aspectes de gestió i de direcció, que no podem seguir amb un consell d'administració on hi han secretaris d'organització, portaveus de partits, etcètera... Que no podem seguir on el director general el nomena el Govern, que cal trobar fórmules que creïn un marc de decisió i de direcció d'aquests organismes més lliures i més independents de les vicissituds, dels interessos que la vida política comporta i obliga.

Si aquesta és l'opinió dels professionals, si jo crec que tots plegats, almenys el qui els parla comença a estar cansat ja de haver d'abordar setmanalment o quinzenalment aquest tipus de denúncies, de crítiques o haver d'escoltar —m'imagino— amb el mateix cansament les mateixes justificacions per part del Govern, per què tots plegats no fem l'esforç immediatament d'intentar abordar la modificació d'aquesta Llei, de col·locar la radiotelevisió pública en una lògica de major independència i a partir d'aquí de major confiança i tranquil·litat, en primer lloc, per als ciutadans i, en segon lloc, per a tots els que estem en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja a aquestes alçades del matí, pràcticament s'han dit quasi totes les coses, no? Aquesta Moció del Grup Socialista ens fa pensar que és lamentable que avui haguem de parlar d'això, vol dir que alguna cosa no va bé, no funciona bé. Precisament ara estava veient l'ordre del dia de la Comissió de la Radiotelevisió de demà, i també són temes bàsicament dels mateixos: queixes d'aquesta falta ecrupolosa d'imparcialitat per part dels responsables de la Corporació. Per tant, nosaltres hem de constatar i constatem també en les nostres pròpies carns —diria jo—, en la nostra pròpia formació política, que no tenim —al nostre entendre— doncs, el recolzament, les oportunitats que tenen altres grups polítics. I, per tant, jo penso que el nivell d'independència, d'eficàcia a l'hora de repartir aquesta informació de partits i de coalicions i de grups parlamentaris no respon a una situació real i justa. Per tant, expressem també aquesta manca de pluralisme a la nostra Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El segon punt de la Moció ens diu: «Instar el Consell d'Administració de la Corporació a complir...» què?, a complir la Llei. No ens hi podem oposar; dir i remarcar la necessitat que qualsevol òrgan de l'administració compleixi la seva obligació és alguna cosa que evident-

ment nosaltres no podem negar, perquè entenem que tots aquells que tenen l'obligació de donar exemple –i el Consell d'Administració, i la Corporació i el seu director general estan obligats a complir el que diu aquesta Llei que en aquest moment tenim i que volem millorar –i que per això hi ha una comissió que ho està estudiant– és quelcom que no podem deixar de recolzar.

I el tercer punt, a part del que deia o independentment del que deia el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres està clar que hi hem de donar suport, per què? Perquè entenem que, ens agradi o no ens agradi, aquest Consell d'Administració és un consell d'administració que té totes les garanties i totes les obligacions de la Llei, i, per tant, malgrat que Esquerra Republicana tingui el seu contenciós –que jo comparteixo en el seu fons– pel tema del transfuguisme i que nosaltres rebutgem d'una forma rotunda en tots els casos, no hi estem d'acord, no ho podem solucionar; perquè si bé la Llei empara els trànsfuges, no impedeix que els trànsfuges tinguin la vergonya de dimitir en tots els casos –i no parlo concretament d'aquest en aquest moment–, sinó que la Llei permet que la gent es retrati i se li faci una fotografia.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres en aquesta ocasió, amb la moderació que ens recordava el diputat del Partit Socialista, ens veiem en aquesta necessitat aquesta vegada d'aprovar aquesta Moció que, sens dubte, no és un atac al Grup de Convergència i Unió, sinó que és una petició de responsabilitat perquè entre tots, Govern, Grup majoritari i la resta de les forces, emprenguem una nova etapa de responsabilitat, de pluralisme als nostres mitjans de comunicació pública, i sobretot ara que anem a començar una campanya electoral.

Moltes gràcies, senyor president; senyores...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, avui el Grup Socialista ens proposa un debat conseqüent a la interpel·lació que hi va haver en el darrer Ple, i el qual no seria just sostreure'l del calendari, no només des del punt de vista electoral, sinó des del punt de vista també de la feina que s'està fent en aquest moment en el Parlament.

Alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula ja ho han recordat, en aquests moments, en el si del Parlament hi ha una comissió que està treballant per veure si cal la modificació de la Llei que crea la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; Llei, per altra banda, mimètica en el seu moment, quan es va votar en aquest Parlament, igual que la de l'Estat espanyol, i que en el si d'aquests treballs jo penso –i em guardaran, en tot cas, de mentir els companys que formen part d'aquesta Comissió– que la tasca que s'està fent és una tasca important, amb voluntat d'avançar i que estem convençuts que, abans que s'acabi aquesta legislatura, podrem

oferir un text, si més no, d'aquelles qüestions que ens uneixen, d'aquelles qüestions en què ja, a hores d'ara, tenim la voluntat d'arribar a acords i, sense que això quedi tancat, puguem anar una mica més enllà.

S'ha parlat també de la necessitat que no sigui el Consell d'Administració qui tingui el control, doncs, del que s'havia dit la pluralitat de la representació en els mitjans. I quan es parla d'aquesta qüestió tots plegats parlem del CAC, tots parlem del CAC, no del CAC que tenim, sinó del CAC que volem. Però el CAC que vam voler... Aquest Parlament va crear el Consell de l'Audiovisual de Catalunya quan enllac de l'Estat –ni encara ara– existeix, amb una voluntat determinada i que tots, tots, estem dient que volem que avanci. I li demanem, per exemple, el que és control del temps a utilitzar per les forces polítiques, doncs, estigui controlat per aquest mateix mitjà i ens emmirallem tots plegats i ens omplim la boca de dir: «Volem un CAC que sigui molt similar o que sigui mimètic al Consell de l'Audiovisual Francès, perquè aquest és un consell que, en fi, dona garanties.

Jo vull que les senyores diputades i senyors diputats coneguin que aquest CAC, en què tots ens emmirallem, el Consell de l'Audiovisual Francès, el repartiment dels temps pel que fa a la presència dels grups polítics va en la següent proporció: un terç del temps emprat en política l'ocupa el Govern; un terç l'ocupa el principal grup de l'oposició, i, l'altre terç va repartit entre el conjunt de les forces polítiques que estan en l'oposició, i el president de la República surt sempre que vol i no se li computa. Per tant, si ens emmirallem en aquell Consell de l'Audiovisual, doncs, nosaltres –ja ho sabem, ho hem dit aquí, ho hem dit en Comissió– estem disposats a parlar-ne, però, en tot cas també, amb les mateixes condicions que hi poden haver als altres organismes similars amb aquestes característiques. Si a més d'això hi afegim uns moments preelectorals i que cada cop, quan hi ha una campanya electoral, doncs, es marca més l'accent en tot el que són els mitjans públics, no és d'estranyar que es plantegi avui aquest debat i l'interès que ha disposat en conjunt el debat, en si del que venim arrossegant i aquest d'avui mateix.

Segurament podríem... jo tindria ganes la veritat de poder donar-li moltes i moltes voltes en relació amb totes i cadascuna de les propostes que se'ns han fet en aquesta Moció, però aniré acabant perquè ja és tard.

Al segon i al tercer punts d'aquesta Moció hi haurien arguments suficients com per debatre'ls i discutir-los, però ja anuncio que el nostre Grup no té cap inconvenient a votar-los favorablement.

Pel que fa al primer punt, que és «expressar el malestar per la manca de pluralisme», etcètera, doncs, amb això, evidentment, nosaltres no hi estem d'acord.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Acabat el debat hem de procedir a la votació de la Moció. Demano a les senyores diputades i senyors di-

putats... Hi ha una petició de votació separada: té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. El punt tercer, a banda del primer i segon.

El president

Votarem primer... *(El Sr. Codina i Castillo demana per parlar.)* Senyor Codina?

El Sr. Codina i Castillo

Es desprèn de la meva intervenció. El punt primer voldríem que es votés separatament, i el segon i el tercer podrien anar junts.

El president

Per tant, s'han de votar separatament els tres punts.

El Sr. Codina i Castillo

Molt bé.

El president

Tal com acaba d'anunciar, votarem primer el punt 1, després el punt 2 i, després, el punt 3, donat que hi ha petició de votació separada dels tres punts.

Iniciem la votació del punt primer. Iniciem la votació.

El punt número 1 ha sigut refusat per 58 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

El segon punt de l'ordre; precedim a la seva votació. Al punt número 2.

Iniciem la votació.

El punt número 2 ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I procedirem ara a votar el punt número 3.

Iniciem la votació.

El punt número 3 ha sigut aprovat per 108 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Acabada aquesta votació, que era l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.